

Příště se zmrazit nenechám

autor

Petr Mandík

Smashwords Edition

* * * * *

Published by Petr Mandík at Smashwords

Copyright © 2007 Petr Mandík

Cover Art © 2007 Magdalena Biedermanova

All rights are reserved

web: www.IceLift.com

* * * * *

1.

Do redakce týdeníku A-Plus dopadaly poslední paprsky denního světla. Nejnovější vydání odešlo do tiskárny už přede dvěma hodinami, a tak byl v rozlehlé místnosti – rozdělené jen několika sloupy a nízkými přepážkami – konečně klid. Jenom zvenku sem doléhalo slabé bubnování kapek deště a z nižších pater občasné bouchnutí dveřmi.

David Moren, redaktor A-Plus, se lehce pohupoval ve své kolečkové židli a znovu zvažoval, jestli to chce opravdu udělat. V žaludku cítil slabé chvění. Věděl, že vlastně nemá žádný důvod k nervozitě, ale jeho vnitřnosti tento fakt zjevně ignorovaly.

Jasným viníkem jeho současného stavu bylo rané odpoledne. Ten čas, kdy polední pauzu pozvolna střídá odpolední odpočinek – a je tedy především nutné soustředit se na klidné strávení oběda. Do večera totiž ještě zbývá spousta času, takže není žádný důvod stresovat se nedokončenou prací.

A právě v téhle době – vyhrazené v benevolentnějších firmách bezcílnému listování časopisy nebo brouzdání po internetu – David na jedné webové stránce objevil tu zvláštní

nabídku. Nabídku, která sice na první pohled vypadala jen jako docela originální žert, ale rozhodně nebylo jisté, co se za ní skrývá ve skutečnosti.

Když si stránku pečlivě přečetl, dospěl k závěru, že nabídka vypadá jako žert i na druhý pohled. A předpokládal, že by tak působila i do třetice. Stejně se ale začínal zabývat myšlenkou, že by o ní mohl něco napsat. Něco delšího. Zajímavějšího. Čtivějšího. A pokud možno za vyšší honorář než obvykle.

Slova článku se mu v hlavě skládala dohromady a tvořila ten nejlepší text, jaký kdy napsal. V cestě jim stála jen jedna jediná malá překážka: Aby David mohl opravdu něco hodit na papír – nebo, přesněji, do počítače před sebou – potřeboval ověřit, co se za nabídkou skutečně skrývá. A vůbec nejlepší by zřejmě bylo, kdyby si to vyzkoušel na vlastní kůži.

Existovaly ovšem i určité argumenty proti tomuto postupu a David si jich byl vědom. V jeho hlavě se postupně skládaly na jednu ze dvou misek pomyslných vah a nebezpečně zdvihaly misku s honorářem, slávou i s obdivem imaginárních čtenářů.

Čím důkladněji o tom ale David přemýšlel, tím silnější bylo jeho přesvědčení, že vlastně ve skutečnosti neexistuje žádný skutečně pádný důvod to neudělat. Snad s výjimkou oné jen těžko uvěřitelné možnosti, že by byla nabídka myšlena opravdu vážně.

Nakonec se ještě jednou rozhlédl po redakci a uspokojen zjištěním, že už tu není nikdo, kdo by ho mohl pozorovat, uhodil do klávesy Enter. Potvrdil tím, že si onu službu, kterou odpoledne objevil na internetu, opravdu objednává. Vlastně vůbec nevěřil, že by jeho akce mohla vyvolat nějakou reakci – ale bylo zbytečné připravit se o naději – byť jen velmi malou, že konečně získá podklady pro zajímavý článek.

Témata, kterým se musel v poslední době ve svých textech věnovat, totiž rozhodně nijak přitažlivá nebyla. Určitě ne pro Davida a s největší pravděpodobností ani pro čtenáře A-Plus. V duchu si namlouval, že mu to vlastně nevadí. Někdy o tom dokonce sám sebe v redakci přesvědčoval celé dlouhé hodiny. Zpravidla s mizivým úspěchem. Výška jeho honorářů byla příliš silným argumentem proti.

Ne, nechtěl myslet jen na peníze. Občas se oddával lákavým představám, ve kterých čtenáři A-Plus svižně listovali časopisem a lačně pátrali po článcích podepsaných jeho jménem. A jakmile na nějaký narazili, okamžitě se pustili do čtení v touze zmocnit se

exkluzivních informací, které jim on, David Moren, pravidelně servíruje na zlatém podnose.

Ted' možná konečně přišla jeho chvíle. Mražení lidí slibovalo více než jen zajímavý titulek.

Nabídka služby, kterou David odpoledne objevil na internetu, rozhodně nevypadala nijak věrohodně. Právě naopak. Každému, kdo na ni narazil, muselo být jasné, že jde jen o žert. Anebo – v lepším případě – o podvod. Tedy – v lepším případě pro Davida. O podvodu se totiž píše daleko lépe než o neškodném vtípku.

David doufal, že půjde o velké peníze a že podvedených bude spousta. Až s nimi bude dělat rozhovory, mohli by mu říkat věty jako: „Víte, chtěli jsme si s manželem za celoživotní úspory konečně trochu dopřát a teď tohle...“ nebo „Věřil jsem, že mi technologie budoucnosti umožní, abych si splnil svůj velký sen...“

Jedno oko by při čtení nezůstalo suché.

Mrzuté ovšem bylo, že při ceně 5 000 dolarů nabídka opravdu nevypadala ani trochu seriózně. Dá se na ni vůbec někdo nacytat? Lidé by snad ještě mohli uvěřit, že je za ty peníze někdo zmrazí. Ale že je po několika desítkách let zase rozmrazí?

Před tím, než se David konečně rozhodl vyzkoušet, co za tím vším vězí, hledal na internetu další informace na téma mražení živých organismů. Ani po dobré hodině pátrání však nic podstatného neobjevil. Žádná firma netvrdila, že dodává zařízení určená pro mražení lidí – a dokonce ani zvířat. Tedy s výjimkou těch, u kterých se už neočekává návrat do původního stavu.

Nenašel ani stránky konkurence. Ani nespokojených zákazníků. A pravda, ani těch spokojených.

Nabídku dokonce opomíjely i stránky nejrůznějších sdružení na ochranu spotřebitelů. Zdálo se, že ji celý internet i všichni jeho návštěvníci ignorují. Až na Davida.

Protože na stránce s nabídkou nebyl žádný kontakt – kromě poštovní adresy s P. O. Boxem někde v Holandsku – existovala zjevně pouze jediná cesta, jak rychle zjistit, oč tu opravdu jde. David proto vyplnil nabízený objednávkový formulář a jeho odesláním stvrdil, že se za zvýhodněnou cenu 5 000 amerických dolarů nechá na padesát let zmrazit.

A potom zase rozmrazit. Tak to alespoň tvrdili majitelé firmy IceLift, jejíž stránky tuto službu nabízely.

Cestou z redakce domů se David snažil na svou objednávku nemyslet. Co udělal, to udělal. Teď už mu nezbývá nic jiného, než čekat.

Ale nešlo to. Myšlenky na mražení lidí na něj neúnavně útočily ze všech stran. V hlavě mu hlodaly pochybnosti.

Ani za 10 000 dolarů, což je prý plná cena služby, vás přece nikdo nemůže zmrazit a padesát let skladovat někde v ledničce. Jen množství elektřiny, které by mrazicí systém za takovou dobu spotřeboval, muselo být závratné. Potřebnou technologii dosud nikdo nenabízí. A že by si nějaký šílený vědec vyrobil celé potřebné zařízení sám a za pár dolarů někde jen tak na koleně? To je přece nesmysl. I kdyby to bylo technicky proveditelné, žádná firma nebude tak revoluční službu nabízet za 10 000 dolarů. A už vůbec ne za 5 000 – byť jen v rámci zvýhodněné zaváděcí nabídky.

Doma se natáhl na gauč. Chtěl pustit televizi, ale nemohl najít ovladač. Na stole z nějakého těžko pochopitelného důvodu neležel. Na zemi pod ponožkami také ne. Dokonce i kout s hromadou triček tentokrát zklamal. Že by se nějak dostal pod včerejší noviny? No jo...

Přepnul několik kanálů, ale žádný z romantických seriálů ho nezaujal. Úvahy o tom, kdo se na takové věci asi může dívat, vytlačily na chvíli z jeho hlavy myšlenky na mražení.

Třeba se jen díval málo pozorně. Ještě jednou prošel všechny kanály tam a zase zpátky. Zbytečně.

Možná, že by mohl zapnout počítač a přihlásit se k firemní poště. Třeba už dostal nějakou odpověď.

Chvilku se prokousával záplavou nabídek Viagry, prodloužení penisu, zvětšení ňader a zaručeně pravých náramkových hodinek značky Rolex za 50 dolarů. Žádnou reakci na svou objednávku ale nenašel. Podíval se na hodiny. No jistě, firma, která není schopná zareagovat do dvou hodin, nemůže myslet podnikání na internetu vážně.

Vrátil se k televizi.

Otevřel láhev portského.

Nalil si sklenku a vypil ji do dna. Myšlenky na mražení se mu vracely s neobvyklou vtíravostí.

Naplnil si další sklenku.

Nejhorší varianta, jak to teď viděl, byla ta, v níž objednávkou všechno skončilo. Pak by se totiž pravděpodobně o celé záležitosti dala napsat jediné hodně krátká zprávička zmiňující zajímavou recesi. A tu by mu šéfredaktor nakonec stejně z vydání vyhodil.

Ne ne. Deprese není na místě. Pořád tu přece je možnost, že někdo vybere od důvěřivých zákazníků peníze a pak zmizí kamsi do Jižní Ameriky. Myšlenka, jak bude 14 dní hledat podvodníka na tamních plážích a pak s ním udělá rozhovor, se Davidovi zalíbila. Chvíli si v ní liboval. Pak mu ovšem svitlo, že tohle je typický úkol pro šéfredaktora. A David možná bude smět po jeho návratu přepsat získané interview z diktafonu. Nebo bude podvodníka zpovídat po internetu, protože ho šéfredaktor prostě nezastihne... Pro zlepšení nálady si nalil další sklenku portského.

Raději se vrátil k úvahám o tom, co všechno by ještě mohli podvodníci provést. Možná, že pod nějakou falešnou záminkou vylákají z lidí jejich klíče nebo čísla kreditních karet – a pak jim vykradou byty nebo vyplení konta. Také by je mohli uvěznit v nějakém sklepení – bez jídla a pití. A vydírat jejich rodiny. Na chvíli se zamyslel nad tím, co by to znamenalo pro něj, a pak se pár minut zmítal mezi radostným pocitem investigativního žurnalisty a zoufalstvím z představy sebe sama mezi stovkami dalších nešťastníků v temném, vlhkém a zadýchaném sklepení. Až ho z toho začalo mrazit v zádech. Ještě že je tu to portské.

Ne, nějaké nepříjemnosti, to by David nikomu nepřál. A pokud by se měly týkat jeho, tak už vůbec ne. Ale stejně měl zase jednou dobrou náladu. Zajímavá práce prostě dává životu smysl. Člověk se hned cítí lépe. A nebo to možná bude tím portským...

* * * * *

2.

Ráno Davida neskutečně bolela hlava. Vždyť jsem toho přece tolik nevypil, snažil se přesvědčit sám sebe, ale stav jeho těla téhle myšlence neodpovídal. Chvíli se zabýval úvahou na téma „Dneska už přece musí být sobota“, ale když se ani tahle varianta neukázala jako pravděpodobná, rozhodl se odstartovat proces vstávání z postele.

Pomalou vysoukal zpod peřiny levou nohu. Pomalu se zvedl na lokty. Trochu rychleji se posadil. Vstal. Pomalu se umyl. Pomalu se nasnídal. Pomalu prostudoval kalendář. Ne, není sobota. Oblékl se. A vyrazil do redakce.

U jeho stolu někdo stál a vzápětí se ukázalo, že je to sám šéfredaktor, božský a jasnozřivý Michael Mokr.

„Davide, tady máte Ivoninu složku o krkavčí matce, která nechala svoje děti týden doma a mezitím řádila po barech. Udělejte z toho něco tak na půl strany. Ivona začne pracovat na hlavním tématu čísla. Viděl jste už dnešní agenturní zprávy?“

David předpokládal, že vypnutý počítač i jeho příchod musejí na danou otázku jasně odpovídat, a usoudil tedy, že nemá smysl cokoli říkat. V šéfredaktorovi tak navíc mohla zbyť špetka naděje, že když David ráno vstal, tak si – třeba místo snídaně – sedl k počítači a vymýšlel, co zajímavého dnes čtenářům napíše.

I když... Možná, že by se mohl zase jednou pokusit vzbudit dojem snaživého a tudíž perspektivního redaktora. „Do kdy má být ten článek hotový?“ zkusil to.

„Pozítří odpoledne musí jít do sazby. Už je to skoro kompletní, jen je třeba Ivonin text trochu učísnout a upřesnit pár detailů...“

Během následující půlhodiny se ukázalo, že slovní spojení „upřesnit pár detailů“ má v Ivonině podání poněkud jiný význam, než mu David zpočátku přisuzoval. Konkrétně to zjevně znamenalo: „Už jsem zjistila, jak se dotyčná osoba jmenuje a dvakrát jsem jí volala. Nikdy jsem ji nezastihla, ale domovnice mi slíbila, že jí předá můj vzkaz. Tak jsem zatím napsala dva odstavce z toho, co o vyšetřování zveřejnila tisková agentura.“

Copak má asi Ivona tak důležitého na psaní, že nemůže dodělat tohle? David se podíval do redakčního systému, co že je tím hlavním tématem čísla. „Vyřešte během 5 dnů 10 svých největších problémů“, vyskočila na něj upoutávka. „Zjištění nejčastějších problémů a způsoby jejich řešení navržená odborníky“, psalo se v kolonce „Bližší informace o připravovaném článku“. No to je báječné téma, pomyslel si David. Kdyby to bylo na něm, poskytl by čtenářům cennou radu, jak vyřešit všechny své problémy během 20 minut. Navždy. I když – a to musel uznat – mělo to své háčky: Nezaplnilo by to 4 stránky uprostřed čísla a kdyby čtenáři poslechli jeho rady, neměl by si příště A-Plus kdo koupit.

No nic. Je třeba se vrátit ke krkavčí matce. David si chvíli pohrával s myšlenkou, že

půjde šéfredaktorovi objasnit objem práce, který je třeba na celém tom nešťastném příběhu odvést, ale pak se přiklonil k variantě, že si o tom raději popovídá s Ivonou. Nakonec usoudil, že by to byla ztráta času – lepší prostě bude s minimem vynaložené práce napsat další z těch pitomých článků, které žádný rozumný člověk nemůže číst, stejně jako za ně žádný normální člověk bohužel nemůže dostat slušně zapláceno. Bude to vlastně jen takové přirozené vyvrcholení skvělé série o domovníkovi, který zanedbává údržbu domu, o rodině, která už dva roky neplatí za vodu, a o učitelce, která dětem za trest kreslí na ruce čáry zeleným fixem.

Poté, co ověřil, že nezodpovědná matka ještě stále nebere telefon a na policii mu nikdo nemůže potvrdit – nebo dokonce doplnit – informace zveřejněné agenturou, se jeho myšlenky zase vrátily k mražení.

Několikrát zkontroloval poštu, ale žádnou odpověď na svou objednávku v ní stále nenacházel. Tak alespoň začal zadávat do internetových vyhledávačů stále vychytralejší kombinace slov, aby tak objevil i informace, které mu mohly předchozí den uniknout.

Kdyby on chtěl takový podvod provést, vytvořil by ještě alespoň pět nebo deset jiných stránek, kde by vědci popisovali vývoj mrazicích technologií a úspěšné pokusy na zvířatech, klienti skvělé zacházení a naprosto úžasné pocity, které jim mražení přineslo a lékaři vynikající dopady procesu mražení a rozmrazování na lidské zdraví.

Na jedné ze stránek nadšených uživatelů by mohl mladý úspěšný manažer hovořit o výzvách budoucnosti a o svém byznysu za padesát let. Na další by svěží stařenka nadšeně psala o tom, jak se těší na svá pravnoučata. A manželé ve středním věku by se nechali slyšet, že tahle služba je zázrakem, o jakém vždy oba snili – a teď ho skutečně zažijí.

Nakonec přece jen objevil asi tři další stránky věnované mražení živých tvorů, z nichž jedna vypadala přibližně podle jeho představ. Její autoři tvrdili, že je mražení a znovuožívání savců zcela bezproblémové, na lidech však prý zatím ještě testováno nebylo. David zkusil zjistit, jestli náhodu stránka nepatří stejné firmě jako ta, kde si objednával zmražení. Ukázalo se, že nikoli. To ale o ničem nevypovídalo – takovou chybu by udělal jenom naprostý amatér.

„Vás už snad zmrazili. Udělal jste od rána vůbec něco? Co jste zjistil o té opilé ženské?“ vystřelil Michaelův hlas za Davidovými zády.

„Vy jste dnes tak úžasně vtipný. Jsem opravdu polichocen, že se tak podrobně

zajímáte o mou práci,“ odpověděl mu David. V duchu.

„Nemůžu jí chytit. A policie k tomu zatím nechce říct ani slovo. Zítra tam zajedu.“

„Možná by bylo lepší tam zajet už dnes.“

David zvažoval, jestli to měla být kritika, dobrá rada, nebo jestli si šéf prostě jen tak mluví pro sebe. Nakonec se rozhodl považovat za správnou třetí variantu. Dnes už rozhodně nikam nepojede. Přemýšlel, co má odpovědět, ale vzápětí zjistil, že zbytečně. Šéfredaktor už totiž pokračoval ve své obchůzce redakcí.

Davidovy myšlenky se na chvíli zastavily u sankcí, jimiž šéf hrozíval redaktorům, kteří neplnili své úkoly podle jeho představ, ale pak tohle neveselé téma opustily, aby se zase mohly zatoulat k mražení. Znovu zkontroloval poštu. Nikdo se neozýval a to nevěstilo nic dobrého. Bylo třeba připustit, že se z téhle akce nevyklube vůbec nic. Je to prostě stejná recese, jako stránka, která kolegovi Robertovi tvrdila, že jejím prostřednictvím může popravovat odsouzené na smrt. Obsahovala záběr odsouzeného i s popisem jeho zločinů a madlo pro zapnutí elektřiny. Stačilo pár stisků kláves a zločinec byl po smrti. Davidovi to připadalo jako trochu morbidní parodie...

* * * * *

3.

Během příštích 14 dnů z Davida vyprchaly i poslední zbytky naděje, že by o nabídce mražení lidí mohl napsat něco zajímavého. Krátce po požadovaném termínu dokončil článek o krkavčí matce, potom připravil reportáž o tajemném zloději denního tisku z domova důchodců a rozepsal text o nevysvětlitelných krádežích přezůvek v jedné mateřské škole. Přitom si marně lámal hlavu nad tím, jaký článek napsat, aby se stal úspěšným, slavným a bohatým novinářem.

A bylo tu zase jednou pondělí. Další nepříjemný začátek nového týdne. Ve chmurách kráčel budovou vydavatelství k redakci, když mu někdo nečekaně položil ruku na rameno.

Otočil hlavu a spatřil dva chlapíky v dlouhých šedých kabátech.

„Promiňte, vy jste pan Moren, David Moren?“ oslovil ho anglicky vyšší z obou mužů.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zkusil David svou angličtinu.

„My jsme z IceLiftu – přinášíme vám k podepsání smlouvu...”

David překvapeně zdvihl obočí a zarazil se. Pak se zmohl jen na: „Tak pojd'te tamhle...” Spěšně se rozhlédl a kývnutím hlavy nasměroval dvojici k sedačkám za recepcí vydavatelství, kde byl prostor vyhrazený pro jednání s návštěvami. Už dávno nečekal, že by jeho objednávka mohla mít nějakou dohru. A rozhodně teď nechtěl, aby rozhovor slyšel ještě někdo další.

„Myslel jsem, že se ozvete dříve,“ neodpustil si pokus o výčitku.

„Naše společnost dává přednost osobnímu jednání. A vzhledem k počtu zakázek je nyní obtížné najít volný termín.“

Věci se zjevně začínaly měnit k lepšímu. Článek by mohl být. Tentokrát se někdo rozhodl dotáhnout internetový vtípek dál než jen na svoje stránky.

David s vážnou tváří přijal dvoje desky a nechal si vysvětlit základní podmínky celé akce.

Jak se ukázalo, vytižen každodenními problémy naprosto přehlédl, že mražení tělesných schránek a jejich rozmrazování v blízké nebo vzdálenější budoucnosti je snadno zvládnutelné. Jsou tu nové konzervační látky, efektivnější mrazicí systémy, přesnější měřicí přístroje. Všechno je do posledního detailu zajištěno a bezchybně řízeno počítači.

David jen doufal, že jinými, než které používá on. S počítači měl svou zkušenost a z jeho pohledu bylo vrcholem přijatelného hazardu svěřit jim svůj text – ale život, to tedy rozhodně ne.

Začal si zběžně prohlížet obsah desek.

„Tu smlouvu si musím nejprve přečíst,“ zvedl hlavu, když narazil na složku s několika stránkami popisujícími podmínky zmražení.

„Jistě, my máme čas.“ Za dvojici hovořil stále ten samý muž a Davidovi prolétla hlavou otázka, proč je s ním asi ten druhý.

Text smlouvy vypadal na první pohled přijatelně. Firma zajistí jeho odvoz do své pobočky, tam ho zmrazí a po dohodnuté době rozmrazí. Mezitím mu promítne nějaké filmy. Nakonec ho odveze zpět. Technologie je ověřená, spolehlivost stoprocentní a kdyby se nějakou neuvěřitelnou shodou pochybných náhod cokoli stalo, je každý účastník pojištěn.

„Cena za zmrazení na 50 let činí 5 000 dolarů?“

„Ano, přesně tak. Jde o dočasně zvýhodněnou nabídku.“

„Není to za tak dlouhou dobu trochu málo?“ vypadlo z Davida dřív, než si to stačil promyslet. „Ne že bych si chtěl připlatit...“

Teď se slova ujal druhý chlapík: „Naše společnost, IceLift, disponuje revoluční, patentovanou technologií. Testy prokázaly její vynikající účinnost a navíc mrazení provádíme v opravdu masovém měřítku,“ začal vysvětlovat. Firma se podle jeho slov může chlubit minimálními režijní náklady. Její zakladatel, doktor Randall Juhans, totiž za použití nejmodernějších počítačových programů dokonale vyladil veškeré firemní procesy. Jeho zaměstnanci pracují naprosto efektivně podle speciálních směrnic. A tím je zaručena ta nejvýhodnější cena i stoprocentní spokojenost každého zákazníka firmy a tedy i naplnění jejího nejvyššího cíle: dokonalé služby zákazníkovi.

Klasická odpověď představitele firmy, stejná, jako na jakékoli tiskové konferenci. Produkt je dokonalý, firma efektivní, spokojenost zákazníků stoprocentní. A kdyby vás náhodou zajímal náš názor na konkurenci, tak té se nebojíme. Naopak! Víťame ji, protože nám pomáhá být stále lepší a lepší.

David se vrátil ke smlouvám a znovu je v rychlosti prolétl. Věděl, že by se měl poradit s redakčním právníkem, ale vůbec se mu do toho nechtělo. Představa, jak mu předkládá dokumenty, ve kterých se říká, že jeho, Davida Morena, na několik desítek let zmrazí, se mu ani trochu nelíbila. Je to koneckonců celé jenom hra...

„Kde to mám podepsat?“

„Ještě si vyberte film, který vám budeme promítat. Pokusy ukázaly, že se tím po rozmrazení zajistí daleko rychlejší návrat mozku do skutečné reality. Jeho nervové buňky díky projekci při dlouhém odpočinku nezleniví. A zaškrtněte termíny mražení, které by vám vyhovovaly.“

David prolétl seznam.

„Je lepší akční film nebo si mám vybrat něco klidného?“

„Záleží jen na vás. Nedá se říci, že by něco bylo vhodnější a něco méně.“

„Tak mi tam napište všechny filmy Woodyho Allena.“

Vysoký chlapík se usmál. „Jeden bude stačit. Při zmražení dochází k významnému zpomalení dějů v organismu – a na vašich padesát let bude jeden celovečerní film tak

akorát.“

David ještě do třetice prolétl smlouvu, vyplnil název filmu, zaškrtl čtyři přijatelné termíny a podepsal celý text včetně ustanovení, že částku 5 000 dolarů zaplatí v jakékoli volně směnitelné měně nejpozději jednu hodinu před zmražením.

„Během příštích čtrnácti dnů dostanete zásilku s potřebným vybavením. A upřesníme vám termín mražení. Děkujeme vám, pane Morene. Budeme se těšit.“

Rozloučili se a David zamířil do redakce.

Cestou se mu celá záležitost rozležela v hlavě.

Co to mělo znamenat? Poslat za ním dva lidi do práce – a co kdyby tady nebyl? Přišli by znovu? Kolik lidí musejí takhle obejít? To je ta efektivita? Vždyť s ním klidně mohli komunikovat po internetu. Vyšlo by je to daleko levněji. Jenomže pak by asi hned nepodepsal smlouvu...

Zapnul počítač a znovu začal studovat všechny materiály. Na nějaké nové geniální technologie moc nevěřil. Když všechno zaplatí až těsně před zmražením, jak by ho mohli podvést? Že by to byla skutečná služba? Cena 5 000 dolarů mu ale pořád vrtala hlavou.

Nemohl ve smlouvě něco přehlédnout? Co když je těch 5 000 jen jakási počáteční investice – třeba za nějaké školení, kde se člověk dozví, čím musí projít, aby ho mohli zmrazit? A podmínky budou tak nesmyslné, že je nebude možné splnit? Třeba vysoké měsíční udržovací poplatky... Tím by se všechno vysvětlilo. Jako námět na článek to nebylo úplně k zahazení, ale honorář by určitě nepokryl ani malou část z těch 5 000 dolarů, které by z něj mohli chtít vytáhnout. Nebo alespoň rozhodně ne honorář v A-Plus.

Rychle znovu přečetl celou smlouvu, ale o nějakém školení nebo o podobných zádrhelech v ní nebylo ani slovo. O měsíčních poplatcích také nic. To ho trochu uklidnilo.

A co když jde o nějaký výzkum? Třeba IceLift někdo sponzoruje... David znovu navštívil stránky firmy, ale ani o sponzorech, ani o nějakých pokusech tam žádná zmínka nebyla. Jen animovaný obrázek na titulní stránce hlásal, že pro následující 3 měsíce zbývá už jen několik posledních volných míst.

* * * * *

4.

V příštích dnech David nemohl pustit IceLift z hlavy. Dokud se nacházel jen ve fázi brouzdání po internetu, bylo všechno v pořádku. Jakmile za ním ale chodili cizí lidé a nechávali ho podepisovat nějaké smlouvy, začínal se cítit nesvůj. Trápila ho neodbytná myšlenka, že se mu situace tak trochu vymyká z rukou.

Ve slabých chvílích si pohrával s myšlenkou, že se někomu svěří. Jenže komu? Kdyby jemu někdo něco takového říkal, považoval by ho za blázna.

Jistě, celé je to hloupost.

Naprostý nesmysl.

Podivná hra.

Ale proč za ním poslali ty lidi?

Za necelý týden přišla do redakce tlustá hnědá obálka, ve které nebyly obvyklé tiskové materiály, ale potvrzená smlouva s termínem začátku poskytování objednané služby. Pod ní byl balíček, ve kterém se nacházela úhledně složená tenká, poloprůhledná plastová taška na zip a instrukce, co si sbalit na cestu.

Provozovatelé služby se zjevně rozhodli svoje klienty opravdu pobavit.

Hra pokračuje, pomyslel si David. A pak ho vlastně poprvé za celou dobu naprosto vážně napadlo, že by to celé nemusel být jen vtip.

Znovu – pokolikáté už? – zkusil na internetu najít nějaké další informace o mražení a rozmrazování lidí nebo zvířat, ale žádné nové podstatné informace neobjevil. Zdálo se, že IceLift je opravdu jedinou firmou na světě, která tvrdí, že něco podobného nabízí.

V něčem ale jeho hledání přece jen úspěšné bylo: Poprvé našel několik stránek, které se zmiňovaly o IceLiftu.

Postupně jich asi dvacítku prošel. Zbytečně. Jejich autoři vesměs nevěděli více než on – spíše méně. Vesměs se jen dohadovali, o co jde, a všichni bez výjimky sázeli na nějaký podvod nebo na vtip. Za sebe doufal, že to bude podvod, o kterém se mu bude dobře psát.

Během několika příštích dnů postupně prošel několika stádii. Prvotní nadšenou zvědavost vystřídal lehký strach, poté přišla silnější nechuť, kterou následně vystřídala

rezignace. Nakonec se docela začal bavit myšlenkou, že jde o vážně míněnou nabídku. Párkrát se přistihl, jak si v hlavě vyvolává různé strašidelné představy. Asi jako při sledování hororu v televizi – člověk se třese i přes vědomí, že je okolo ohrožených hrdinů celý filmový štáb.

Jen tak – pokusně – začal hledat argumenty hovořící ve prospěch reálnosti celé akce. První, co ve své mysli potřeboval obhájit, byla finanční stránka věci. Částka 5 000 dolarů rozhodně nemůže pokrýt náklady. Tedy rozhodně ne na vývoj technologie, na pronájem potřebných prostor, na zmrazení, na následné udržení při životě i na rozmrazení.

Ať počítal, jak počítal, tahle rovnice zjevně neměla žádné řešení.

A pak ho jednou z ničeho nic napadlo možné vysvětlení. Ne, David nikdy netrpěl stihomamem, ale nová situace si žádala nové přístupy. Co když se ho chce někdo zbavit? Tohle celé přece může být jen nějaká léčka...

Mohl mu tuhle nabídku někdo podstrčit? Třeba kolega Robert? Že by mu už nestačily virtuální popravy?

A co třeba někdo od konkurence? Chvilí v hlavě probíral redaktory dalších časopisů, s nimiž se potkával na tiskových konferencích. Proč by si ale vybrali zrovna jeho? David si chtě nechtě musel přiznat, že nepatří zrovna k oporám A-Plus. Třeba ho ale právě proto chtějí zesměšnit...

A co když je celý IceLift jen výmyslem nějakého rádia nebo televize? Třeba všechny, kdo se přihlásí, natáčejí skrytými kamerami. A diváci se pak mohou potřhat smíchy nad zoufalými činy jednotlivých účastníků hry. Mohla by to prostě být jen nějaká nová reality show...

David prošel všechny televizní programy, na internetu prohlédl stránky desítek televizních společností, ale žádné informace podporující jeho novou teorii nenašel. Což ovšem neznamenalo, že se někde něco nechystá.

Pak se znovu vrátil k myšlence, že má všechno na svědomí někdo z jeho blízkého okolí. Ale kdo? Na vtípek kolegů z práce to bylo příliš originální. Na nadřizené taky – a ti by mu navíc mohli znepríjemnit život i některou z méně brutálních metod. Snad někdo z příbuzných? Koho z nich ale kdy naposledy viděl? Tak že by to spunktoval nějaký kámoš? Ale proč? A jak by Davida přiměl, aby mu na to skočil?

Ne, tudy cesta nevede. Nakonec musel uznat, že s informacemi, které má, se bez další pomoci pravdy nedopátrá. Je jasné, že jde o nějaký podvod. Jen je těžké říct, jestli ho chce někdo okrást nebo jenom zesměšnit. Ale na článek, na ten by to stačit mohlo. Buď bude mít titulek „Oběti unesli a okradli“ nebo „Udělal ze mě idiota“.

* * * * *

5.

Termín odjezdu se přiblížil na dosah. Den přede dnem D se David (opravdu jen pro jistotu) v redakci zapsal do informačního systému (9-17 hodin – reportáž v IceLiftu) a večer ještě (taky jen pro jistotu) napsal doma na kus papíru vzkaz, kde stručně vylíčil, kam se chystá a proč. Pro náhodné návštěvy.

Pak si do té zvláštní plastové tašky, kterou mu poslali, sbalil pár věcí na cestu. Ponožky, slipy, trička, bundu, svetr, kartáček na zuby, pastu, holicí strojek, boty, džíny, diktafon, kapesní počítač, foťák a 500 dolarů – pro případ, že by dokončení reportáže vyžadovalo, aby opravdu něco zaplatil.

Ráno se David vydal do redakce už na sedmou, protože tak byl stanoven termín schůzky se zástupci IceLiftu. Připadal si se sbalenou taškou divně – a vůbec ho netěšila představa, jak by někomu vysvětloval, proč s sebou na jednodenní reportáž tahá tolik věcí.

Cestou podzemní dráhou si ještě jednou rozebral možné varianty. Zaprvé – před budovou, ve které sídlí redakce, nikdo nebude, a výsledkem celé akce bude jen práce s balením tašky a nepříjemně brzké vstávání. Zadruhé – před budovou redakce bude kdosi, kdo se mu strašlivě vysměje, a výsledkem bude trapný závěr, že se do té pitomé hry vůbec neměl pouštět.

Existovala ovšem ještě třetí varianta. Že totiž s lidmi z IceLiftu opravdu někam odjede. Jestli jsou to opravdoví machři, budou chtít, aby tuhle hru zkazil dřív on, než oni. Možná, že ho opravdu odvezou až do nějaké fiktivní holandské pobočky své firmy. Nebo se tak alespoň budou tvářit. A jestli je to nějaká televizní reality show, tak se dá čekat, že ji dotáhnou až téměř k dokonalosti.

V hlavě se mu všechny myšlenky slévaly do jedné kalné řeky. Potom z nich

najednou vyplula jedna zcela nová: Tohle celé by přece mohla být jen nějaká reklamní akce! No jistě! Možná, že ho někam odvezou a tam mu začnou předvádět revoluční hrnce budoucnosti s dokonale plochými dny, úžasně výkonné vysavače s mikrofiltry nebo mixéry, které rozemelou dlažební kostky na prášek.

Mohlo by tohle být to správné vysvětlení? Po chvíli úvah David usoudil, že je asi stejně pravděpodobné, jako ostatní varianty, které ho napadly už dříve. Ať je to ale jakkoli, teď se hlavně musí snažit nevypadnout z role.

Jestli to tedy nějaká role je. Vždycky tu ještě byla ona skutečně nejméně pravděpodobná možnost – že ho totiž nějací šílenci opravdu budou chtít zmrazit. Ještě že nic nezaplátil!

Čekali dole před vchodem, byli zase dva, ale tentokrát jiní.

„Dobrý den, vy jste pan David Moren, že? Připraven na cestu?“

„Ano.“

„Tak pojďme.“

David se snažil pokud možno nenápadně zjistit, jestli není v dohledu nějaká televizní technika. Kam by ty kamery asi mohli dát?

Že by ho snímali ze střechy? Nebo z některého ze zaparkovaných aut? Kde by tu mohli být nějací další lidé? A co jeho dva společníci? Nemají nějaké podezřelé zavazadlo?

Nakonec musel připustit, že jestli tu kamery jsou, tak dobře schované.

Potom nasedli do auta a David se sám sebe v duchu ptal, jak dlouho s ním ještě budou tuhle hru hrát.

Na posledním odpočívadle před hranicemi požádal o možnost pořídit si první ilustrační snímek k plánované reportáži. Chvíli se dívali nechápavě, pak se zatvářili udiveně a nakonec souhlasili. Zamířil tedy objektiv na automobil s velkým logem IceLiftu a stiskl spoušť.

Cestou se ještě několikrát pokusil pokud možno nenápadně vyzvědět nějaké informace, ale bez úspěchu. Ti dva zjevně nebyli ochotni prozradit o nic víc, než už věděl. A sveřepě se tvářili, že ho opravdu čeká padesát let ve zmraženém stavu.

Pozdě odpoledne bez problémů dorazili do cíle cesty. Do začátku plánovaného

mražení v té chvíli zbývaly necelé dvě hodiny.

Stavba, kde se zřejmě mělo odehrát další dějství téhle podivné hry, vypadala jako hodně velký rodinný dům – ze strany, kde stál David, ale chyběla jakákoli okna. Jediným prvkem, který narušoval jednolitou fasádu, byly velké skleněné dveře. Když jimi David už bez doprovodu procházel dovnitř, povšiml si na zdi decentní měděné destičky s logem IceLiftu.

V recepci seděla mladá bruneta a četla si časopis, který dle Davidova odhadu pojednával o životním stylu mladých brunet. Z titulu sice zářila fotografie modrooké blondýny, ale nesrozumitelné titulky v holandštině, které byly všude kolem, tuto nesrovnalost jistě vysvětlovaly. „Patnáct jedinečných rad, jak porazit svou sokyni v lásce“, napadla Davida jedna z možností...

Ukázalo se, že při příchodu je třeba do registrační knihy čitelně vyplnit své jméno, příjmení a čas. To, že recepční proškrtla políčko pro dobu odchodu, vypadalo jen jako další důkaz snahy o naprostou dokonalost hry.

Po směru šipek pak David došel až do čekárny.

A čekal.

A přemýšlel.

Když se znovu podíval na hodinky, zjistil, že do jeho zmražení by měla zbývat už jen necelá třičtvrtěhodina. Pak půlhodina...

Konečně se otevřely dveře a do místnosti vešel mírně prošedivělý muž okolo padesátky v dlouhém bleděmodrém plášti. Vypadalo to, že se bude něco dít.

„Dobrý den, pane Morene. Pojd'te prosím za mnou.“

Zavedl Davida do dlouhé úzké místnosti.

„Všechno, co máte na sobě a o čem si myslíte, že budete po rozmražení potřebovat, dejte do své tašky. Ostatní můžete hodit sem,“ ukázal na kulatý umělohmotný koš na prádlo. „Potom si oblékněte ochranný oblek. Za necelou půlhodinu vás odvedeme do mrazicí místnosti. Nejste doufám nervózní?“

David věděl, že má jen dvě možnosti. Buď to celé hned teď zruší, anebo bude hrát dál. Zdálo se neuvěřitelné, kam až jsou schopni zajít. Tohle mu přišlo moc už i na reality

show. Pak si ale uvědomil, že účastníky takové podívané je třeba vynervovat, aby se diváci dobře pobavili. A příště si televizi zase pěkně zapnuli. Tak to tedy ne! On nikoho bavit nebude.

Pořád čekal, kdy přijde řeč na peníze.

„Došla moje platba v pořádku?“ zkusil mlžit.

„Ano, všechno je v pořádku.“

Zkoumavě se na muže v modrém plášti podíval. Hrál to dokonale. Ale co když to myslí vážně? Možná by měl pro jistotu ještě někomu zavolat. Třeba se tady opravdu zdrží déle.

Ale jestli to udělá teď, tak si jeho telefonát určitě nahrají a pak ho zveřejní...

Jasně, chtějí, aby mu rupnuly nervy.

Začínal si přát, aby tohle všechno co nejdříve skončilo. Divná hra. Přestávala se mu líbit.

Proč sem vlastně vůbec chodil? Přece to ale teď nevzdá!

Převlékl se do připraveného tenkého žlutého obleku s emblémem IceLiftu.

Pokračování reportáže pro tento okamžik odložil.

Deset minut před plánovaným začátkem mražení Davida uložili do jakési velmi úzké vany, jejíž vnitřek se pomalu vytvaroval podle jeho těla. Cestou mu ještě pro uklidnění ukázali počítač, který bude jeho usínání řídit. Pohled na obrazovku Davida znovu utvrdil v přesvědčení, že tohle celé nemůže být nic jiného než jen hra.

„Chcete si pro sebe nahrát video-vzkaz pro první minuty po probuzení?“ zeptal se ho jeden z mužů, kteří se tvářili, jako že obsluhují celé zařízení.

„Ano.“

Hra pokračovala.

„Ahoj Davide,“ zašklebil se sám na sebe do kamery.

„Až budeš psát reportáž o IceLiftu, nezapomeň pochválit tu jejich dokonalou iluzi! Zatím to všechno vypadalo dost realisticky. Tak uvidíme, co bude dál...“

Potom už mu jenom nasadili na hlavu lehkou, zřejmě plastovou helmici a zaklapli průhledný poklop. Začal syčet jakýsi ventil. Davidovi bylo najednou hrozně horko.

Vzápětí se ochladilo.

Helmice na jeho hlavě začala slabě bzučet. Zatmělo se mu před očima. A pak se na scéně objevily první postavy z Allenovy Mocné Afrodity.

* * * * *

6.

Ten den nebyl na první pohled ničím zvláštní. Slunce – stejně jako obvykle – vystoupalo nad obzor a – stejně jako obvykle – ozářilo svými paprsky budovu IceLiftu. Ta rovněž stála na svém obvyklém místě, což je ostatně perfektně obvyklé chování pro budovu z cihel a betonu.

O poznání méně obvyklé události měly následovat. Už za několik minut. To ale zatím nikdo netušil.

Vteřiny se líně vlekly.

Zatím bylo všechno v naprostém pořádku.

A ještě chvíli.

Dalších několik sekund se ztratilo v minulosti.

Ještě pár...

A pak se to najednou stalo: Sluneční paprsky dopadly na malou destičku s logem společnosti IceLift umístěnou vedle dveří. V ten okamžik začaly ve třech místnostech budovy blikat zářivky a jen o několik sekund později se ve čtvrté z nich ozvalo slabé syčení.

V těchto chvílích budova IceLiftu připomínala starověký chrám. Chrám, do jehož hlavní svatyně vždy v den zimního slunovratu – v přesně určený čas – dopadnou paprsky slunce, čímž je odstartována nepřerušitelná posloupnost tajuplných jevů.

Dnes ale není zimní slunovrat.

A budova IceLiftu není starověkým chrámem.

Stavitelé ani majitelé IceLiftu nic z toho, co se právě stalo, nezamýšleli. Tedy – přesněji řečeno – nezamýšleli to tak, jak se to stalo. Mezi dopadem paprsků na destičku s logem a svítícími zářivkami uvnitř není žádná souvislost. Ani ta nejmenší. Jde o pouhou náhodu.

Pravou příčinou dějů uvnitř budovy je hodnota jednoho z údajů v databázi – shoduje se totiž s časem, ke kterému právě dospěly interní hodiny řídicího počítače. Ten proto

poprvé spustil Standardní proces 022A. Podle přesně daných instrukcí se vrhl do zapínání a vypínání jednotlivých obvodů komplikovaného systému. Přitom nastavil čidla tak, aby ještě přesněji měřila teplotu, tlak i složení vzduchu. Procesory propočítávaly parametry pro následující operace a paměti se plnily čísla.

Slabé syčení v jedné z místností nahradilo syčení silnější. A zase slabší. Přidalo se nepříjemné pískání. To za několik minut nahradilo tiché bzučení.

Všechny tyto zvuky se střídaly v různých intervalech více než hodinu. Pak se systémy zčista jasně zase uklidnily.

Cosí lehce vrzlo.

Zavládlo ticho.

Napodruhé bylo vrznutí delší a než se opět mohlo chopit vlády ticho, přišel další skřípavý zvuk. A znovu. Po několika sekundách už bylo vrzání téměř nepřetržitě, ale naštěstí se postupně ztišovalo. Jako kdyby tu začal pracovat nějaký zrezivělý stroj, do kterého ovšem kdosi, vyděšen skřípotem, po krátkém váhání dolil olej.

Do jedné z místností přijela vana.

Ozvalo se slabé zasyčení.

Odklopilo se víko.

Odskočila helma.

Pak se pět vteřin nedělo nic.

V programu řídicího počítače byla vložena instrukce zajišťující krátkou pauzu a poté následovala položka označená jako Zdvořilá konverzace s klientem. Počítač tedy zapnul zesilovač s reproduktory.

Slova se ujal příjemný dívčí hlas. Neříkal nic zvláště zajímavého. A rozhodně nečekal na reakce postavy, která před chvílí začala ve vaně ožívat. Ukázalo se, že Zdvořilá konverzace s klientem je spíše monologem.

Po několika minutách postava s trochou námahy vylezla ven z vany.

Rozhlédla se.

Pokusně udělala dva dřepy.

Znovu se rozhlédla.

Mezitím vana odjela otvorem ve zdi pryč. A dívčí hlas zase něco řekl.

Mark Moon, kterému postava patřila, byl trochu zmatený. Už před chvílí usoudil, že první teorie, jež ho napadla – totiž že za místem jeho probuzení stojí včerejší vydařená pitka – zřejmě nebude správná. V cele na policejní stanici totiž před sebou člověk po ránu obvykle nemívá obrazovku se vzkazem, který by si sám namluvil. Ale kde tedy je?

Stálo ho to několik minut intenzivního přemýšlení, ale pak mu konečně svítl. Musel uznat, že otázku vzkazu trochu podcenil. Slova: „Co bych ti povídal, sám víš všechno nejlíp,“ mu k získání orientace příliš nepomohla.

Tak dobře. Je teď a tady. Mark měl celkem jasnou představu o tom, co se za těmi dvěma slovy skrývá – nebo, přesněji řečeno – co by se za nimi mělo skrývat v případě, že se věci mají tak, jak očekává.

Na rozdíl od mnohých dalších klientů společnosti IceLift věděl už od začátku poměrně přesně, do čeho jde. A co ho čeká. Přitom se ale snažil nepodceňovat ono slovo „poměrně“.

Teď jen bylo třeba vydolovat z hlavy to nejdůležitější. Totiž podrobnosti plánu.

Mark rozhodně ani na chvíli nepochyboval o tom, že má skvělý plán. Jen si nebyl úplně jistý, co přesně je v něm obsaženo. Což ho trochu znervózňovalo. Matně si vybavoval, že ten plán byl původně promyšlený do nejmenších detailů a že si při jeho sestavování snažil pevně vtlouci do hlavy, že nesmí zbrkle udělat nic, co by nebylo v souladu se správným postupem. Na nic víc si nemohl vzpomenout.

Další dva dřepy by ovšem rozhodně neměly uškodit.

Raz. Dva.

Zřejmě neuškodily, ale ani nepomohly.

Tak další dva?

Situace se opakovala.

Dobrá. Co by tak ještě mohl udělat, aby tím svůj plán nezhatil? Mohl by třeba projít do vedlejší místnosti?

Když došel ke dveřím, otevřely se.

Jasně – když jimi projde, zase se zavřou, blesklo mu hlavou. A když se zavřou, možná, že už z druhé strany nepůjdou otevřít.

Mark začal v prostoru dveří opatrně pátrat po nějakém záklapném mechanismu. Po několika sekundách zjistil, že je zřejmě – v jejich případném zavřeném stavu – drží jen hák

v pravém dolním rohu.

Zajímavé.

Stoupl si mezi dveře a prohlížel si druhou místnost. Nikdo v ní nebyl.

Na chvílku zaváhal. Pak ze sebe svlékl žlutý oblek s logem IceLiftu, složil ho do balíku a přešel do vedlejší místnosti. Složenou látku svižně strčil před zavírající se dveře. Ty se jen marně pokusily oddělit od sebe obě místnosti.

Fajn. Ještě lepší by ale bylo, kdyby si vzpomněl na svůj skvělý plán.

Třeba by pomohla sprcha.

Nejprve ale prozkoumá tašku v rohu místnosti.

Mark usoudil, že je jeho. Příjemně ho překvapilo, že v jejích útrobách našel ručník, mýdlo i nějaké oblečení. Neutrálně ho překvapila hrst jakýchsi papírů. Rozhodl se v tašce dál nepátrat, protože dvojici objevů nutně muselo doplňovat nějaké negativní překvapení. Což si Mark – i jako nezdolný optimista – nemohl nepřiznat.

Sprcha byla studená, ale přesto cítil, že mu dělá dobře. Zhluboka dýchal. Vybavil si starou poučku, která říkala, že se ve sprše dobře přemýšlí. Vlhký vzduch má blahodárný vliv na stav mysli.

A pak si najednou začal vybavovat i obrysy svého plánu.

Když po několika minutách ze sprchy vycházel, měl pocit, že už je zase ve formě. V hlavě měl jasno – a jasno měl i v tom, co teď musí udělat.

Hlas z reproduktorů se jej snažil přesvědčit k cestě za další dveře, ale on se nenechal zmást. Jakmile na sebe navlékl oblečení z tašky, vydal se zpátky do první místnosti. Dveře se sice trochu bránily, trochu odmlouvaly, trochu přesvědčovaly, trochu vyhrožovaly, ale jejich miniaturní elektronický mozeček zjevně nechápal všechny dopady skutečnosti, že nejsou zcela dovřené. Koneckonců nebyly v tom samy: S analýzou dopadů určitých situací mívají vážné problémy i daleko komplikovanější systémy.

Mark se celkem bez problémů protáhl otvorem, kterým nejprve přijela a poté zase odjela jeho vana. Bez potíží se dostal i k řídicím počítačům IceLiftu o dvě místnosti dál. K jednomu z nich cosi připojil a provedl operace, které považoval za nezbytné. Přitom si vybavoval všechny podrobnosti alternativního plánu, který měl připravený pro případ problémů. A že si jich dokázal představit spoustu. I takové zamčené dveře nebo komplikované heslo pro přístup k počítači by znamenaly spoustu práce navíc.

Když byl se svou prací hotový, rozdal ještě ve vedlejší místnosti do každé uložené tašky jeden z hromady papírů, které před chvílí objevil ve svém zavazadle. A pak se konečně vydal vstříc světu za zdmi IceLiftu. Už se nemohl dočkat.

* * * * *

7.

Na obrazovce se právě objevily závěrečné titulky filmu, když promítání někdo přerušil.

„Ahoj Davide,” zašklebila se obrazovka. „Až budeš psát reportáž o IceLiftu, nezapomeň pochválit tu jejich dokonalou iluzi! Zatím to všechno vypadalo dost realisticky. Tak uvidíme, co bude dál...”

Ve vaně se několikrát prostřídaly chlad a horko. Potom se odsunul její kryt.

Odskočila helma.

David si chtěl protřít oči, ale nešlo to. Jako kdyby mu něco přidržovalo ruce.

„Vítejte zpět z padesátiletého spánku,” ozval se dívčí hlas a než David stačil cokoli poznamenat, pokračoval: „Protože jste se mnoho let nehýbal, vaše tělo je ztuhlé. To je naprosto v pořádku...”

David si pomalu začal vybavovat, jak se sem dostal. Jistě, to je ten nesmysl s mražením lidí. Trochu ho překvapilo, že hra ještě stále pokračuje. Teď už podle jeho názoru měla následovat pointa. Někdo měl přijít a říct: „Skvěle jsi to zvládl, hra končí, hlavní výhra je tvoje.”

No dobře. David samozřejmě nečekal nějaký happyend, ale nějaký konec by to opravdu chtělo. A pokud možno by to nemusel být moc velký průšvih. I takové „OK, moc jsi nás nepobavil, tak si sbal svoje věci, tady máš na taxíka a jeď domů,” by bývalo stačilo.

David znovu zkusil zvednout ruce, ale z nějakého důvodu opravdu nemohl. Ani pokus posadit se nebyl úspěšný. Za to určitě může ten žlutý oblek, co má na sobě. I proti své vůli zase pocítil obdiv k lidem, kteří pod značkou IceLiftu dokázali vytvořit tak dokonalou iluzi.

Pak mu hlavou prolétla myšlenka, že ho možná něčím nadopovali. Vůbec se mu nezamlouvala. A zřejmě právě proto mu začala – s neodbytností podobným myšlenkám

vlastní – vytrvale vířit mozkiem. Obdiv rychle vystřídal vztek.

„... pomalu rozhýbejte prsty u nohou, potom chodidla a pak můžete zkusit větší pohyby nohama. Současně procvičujte ruce. Až ve svalech ucítíte slabé teplo, můžete se zkusit posadit...“

David už hraní téhle komedie omrzelo, ale protože stejně nemohl dělat nic jiného, poslechl instrukce. Po několika minutách se mu podařilo opřít o lokty a nakonec se za madlo umístěné u pravého okraje vany pomalu vytáhl ven.

Ozvalo se lehké zaskřípění a nádoba, ve které před chvílí ležel, zamířila směrem k otvoru ve zdi. David lehce zpanikařil a rychle začal prohledávat její vnitřek, jestli tam náhodou něco nezapomněl.

Vzápětí zalitoval, že u sebe nemá fotoaparát. Tohle mohl být dobrý snímek. Už před sebou viděl ten popisek: „Ledová rakev odjíždí poté, co vydala svůj obsah.“

„Nyní prosím projděte dveřmi do šatny, převezměte svou tašku s věcmi, použijte sprchu a převlékněte se do svého oblečení,“ pravil znovu ten hlas.

David se rozhlédl po malé místnosti, ve které stál, a usoudil, že zase nemá jinou možnost, než poslechnout. Přistoupil ke dveřím a ty se otevřely. Za nimi byla další malá místnost, v jejímž jednom rohu stála sprcha. Ve druhém spatřil na stole svou tašku. Všiml si, že leží na nějakém pásu, a tak ji pro jistotu sundal na zem dříve, než mu také stihne někam zmizet.

Prohrábl její obsah a s uspokojením zjistil, že je tam všechno, jak má být. Jen jakýsi leták s mapkou a velkým logem naznačoval, že zavazadlo někdo otvíral.

Chvilku přemýšlel, jestli se chce opravdu sprchovat v otevřené sprše bez závěsu. Nakonec rozhodnutí oddálil a vytáhl fotoaparát. Když nebude fotka ledové rakve, alespoň pořídí fotografii té místnosti. Třeba tam zrovna přivezou někoho dalšího.

Přístroj tvrdohlavě odmítal reagovat na stisk vypínače. Zřejmě se vybily baterie. A to se muselo stát právě teď! Naštěstí měl v kapesním počítači ty samé, a tak nebylo nic snazšího, než je vyměnit.

Ani druhý pokus o zapnutí fotoaparátu ale nebyl úspěšný. To jsou ty levné baterie. Šmejd. Takže fotografie nebudou. David dostal vztek a chuť pořádně do něčeho kopnout. Bez fotek to rozhodně nebude ono!

Později se sem určitě musí vrátit...

Ještě chvíli se vztekal.

Pak usoudil, že už je opravdu na řadě sprcha. Po troše váhání se celý svlékl a vstoupil do vyhrazeného prostoru. Chvilku pátral po nějakém kohoutku, ale marně. Právě když chtěl vylézt, vystříkl na něj sám od sebe proud vody. Studené. David vyjekl a ucouvl.

„Můžete mi prosím pustit teplou vodu?“ zkusil požádat.

Žádná odpověď.

„Haló, promiňte, je tu někdo?“

Zase nic.

„Haló, haló, haló. Voda!“

Opět žádná reakce.

Jistě, co můžete chtít za 5 000 dolarů!? Vrátil se opatrně do sprchy a provedl tak pečlivou očistu, jak jen to ve studené vodě považoval za možné.

Právě když se začal utírat, ozval se zase ten hlas: „Až se obléknete, projděte prosím dveřmi do další místnosti.“

Mají to tak dobře načasováno, nebo je tu někde nějaká kamera, kterou ho pozorují? A jestli ho pozorují, proč mu před chvílí neodpověděli na jeho volání? Pak si vzpomněl na svou teorii o reality show. Možná, že to patří ke hře.

Dokončil utírání a oblékl se do civilu. Ukázalo se, že dveře vedoucí zpátky jsou zavřené, a tak se zase podvolil instrukcím.

Ani třetí místnost se svou velikostí nijak zvlášť nelišila od obou předcházejících. Tentokrát se ale ozval mužský hlas.

„Prosím, posaďte se ke stolu. Na něm najdete základní instrukce pro svůj další život. Než se však do nich začtete, věnujte prosím pozornost následující informaci.“ Hlas ke konci nabral na naléhavosti.

David si sedl. Vzal papír...

„S politováním si vám dovoluujeme oznámit, že společnost IceLift, jejímž jste klientem, krátce po vašem zmražení zkrachovala. S jejími majiteli se zatím nepodařilo navázat spojení. Protože bez jimi poskytnutých informací nebylo možné již zmražené klienty rozmrazit, vznikla nadace, která prostřednictvím sbírky shromáždila peníze na další provoz mrazicích boxů až do doby, kdy budou všichni zákazníci automaticky

rozmrazení. Lidem z této organizace vděčíte za svůj život.“ Ted' zněl hlas pateticky, ale vzápětí se zase vrátil do věčné roviny: „Věříme, že se ve svém novém životě vyrovnáte se změnami, které vás čekají. K tomu by vám měly pomoci i instrukce, které máte před sebou na stole. Tento návod je váš a doporučujeme vám vzít si ho s sebou. Hodně štěstí.“

Tohle znělo docela přesvědčivě a David se na chvíli opravdu vžil do role člověka, který byl padesát let zmražený a teď ho čeká úplně jiný svět. Pár vteřin si to ještě nechal procházet hlavou, pak vrhl letmý pohled na ten trochu zvláštní papír před sebou a usoudil, že je nejvyšší čas na návrat domů. Jen doufal, že výmluva na krach společnosti neznamená, že si cestu zpátky bude muset zařídit sám. I když mu cosi škodolibě našeptávalo, že je to na nevyřčenou otázku správná odpověď.

Cestou z domu nikoho nepotkal. Recepce zjevně zrušili. Ulice byla stejně klidná, jako když sem přijížděl. Jen toho domu vpravo si předtím nevšiml. Stejně jako si pořádně neprohlédl okolní stromy, které teď vypadaly větší a košatější. Kolem projelo cosi, co mělo zřejmě představovat nějaký futuristický dopravní prostředek. IceLift zjevně rozšířil činnost i mimo své sídlo a David dospěl k závěru, že je opravdu na čase hru ukončit. Rozhodl se pro návrat zpátky do budovy firmy.

„Toto je soukromý majetek. Vstup je zakázán,“ pravily dveře a odmítly Davida vpustit dovnitř.

„Já jsem zákazník.“

„Litujeme. Vstup je zakázán.“

„Podívejte se, já jsem David Moren z týdeníku A-Plus. Ted' jste mě rozmrazili...“ Uvědomil si, že už přistoupil na jejich hru. Na tu jejich pitomou hru. No dobře, není pitomá, je naprosto dokonalá. Ale už ho začíná štvát. Ne, už ho nějakou chvíli fakt štve.

„Litujeme. Vstup je zakázán.“

„Pusťte mě dovnitř! Já jsem novinář? Co si myslíte, že o vás asi tak napíšu, když mě tam nepustíte?!“ Praštil pěstí do dveří.

„Litujeme. Vstup je zakázán.“

Jeden z pomocných počítačů IceLiftu vyhodnotil získaná data a dospěl ke správnému závěru, že se právě podařilo vypudit z budovy dalšího zákazníka. Nebýt chyby v programu, počítač by zjistil i fakt, že zákazník neodešel zcela spokojen. Protože

ovšem na tuto skutečnost nepřišel, poznamenal si do příslušné kolonky stav OK.

Někomu by snad mohlo připadat zvláštní, že na závadu v programu nepřišli zaměstnanci žádné z tisíců dalších firem, kde byl rovněž nainstalován. Ne tak jejich klientům. Ostatně kdyby býval chybu někdy někdo objevil, mohl být svět už dávno daleko lepším místem pro život.

Hlavní program vzápětí provedl kontrolu všech procesů a jejich dat, z nichž zjistil, že není třeba přecházet do režimu spánku ani zhasínat zářivky. Vzápětí bude propuštěn další klient. Přesně za 3 minuty, 2 celé a 576 tisícín sekundy. Řídicí počítač v klidu odpočítával.

Zde je nutno poznamenat, že označení řídicí počítač velmi zjednodušuje realitu. Jeho použití musí u zasvěcených jedinců nutně vyvolávat pocit, že jde snad o svého druhu imaginární, nikoli o skutečný objekt. Odborníka na počítačové technologie může dokonce zachvátit podezření, že s IceLiftem není všechno tak úplně v pořádku. Což je sice shodou okolností pravda, ale ze zcela jiného důvodu. Podrobnější technický popis komplikovaného systému s množstvím záložních subsystémů, který obchodníci IceLiftu klientům zjednodušeně prezentovali právě jako řídicí počítač, pravděpodobně stále ještě je k dispozici na některé z kopií internetových stránek společnosti.

* * * * *

8.

Standardní proces 022A znovu dospěl do své závěrečné fáze.

Další vana absolvovala svou cestu. Obrazovka přehrála přivítání. Odsunul se kryt vany. Odskočila helma. Promluvil dívčí hlas.

Ve vaně se začalo rozhýbávat tělo. Prsty u nohou, chodidla, celé nohy. Prsty na rukou, zápěstí, celé ruce.

Vztyk.

Průchod dveřmi. Sprcha. Převlečení. Přejít do vedlejší místnosti.

Naléhavý hlas a informace o krachu IceLiftu. Moment překvapení, ale ne moc velkého. Richard Groug, muž, který před chvílí vylezl z vany, tomu celému už od začátku moc nevěřil. Ale z toho, co právě slyšel, usoudil, že se ani zdaleka nenaplnily jeho

nejčernější představy. Stejně jako většina rádoby pesimistů si nepřipouštěl, že je to pouze přechodný stav.

Pak usoudil, že nastal čas, aby si přečetl, co že to nabízí nový leták s velkým červeným logem, který našel mezi oblečením. Byl sugestivní.

„Potřebujete naši pomoc,“ pravilo se v něm. „Odcházíte z IceLiftu – bez prostředků a osamoceně do světa, o kterém ani netušíte, jak moc je nový. IceHelp vám pomůže. Budete-li chtít.“

Richard si byl téměř jist, že žádnou pomoc potřebovat nebude. Jestli půjde všechno dobře, má před sebou jen pár týdnů života. Pár týdnů, na jejichž konci přijde největší událost, jakou kdy Země zažila. Konečně se dočká toho, na co se tak dlouho těšil.

Ponořen do těchto myšlenek vyšel před budovu IceLiftu.

* * * * *

9.

David šel po úzké silnici, která podle jeho odhadu vedla směrem do centra města. Po očku se díval, jestli nezahledne skryté kamery, nějaký štáb, nebo alespoň někoho, kdo by ho sledoval. Ať se ale snažil sebevíc, nic podezřelého nezaznamenal.

Ani okolí, jímž procházel, nebylo ničím zvláštní. Běžná obytná čtvrť s vilkami, jakých už v životě viděl bezpočet. Snad jen ty ploty – nebo spíše sloupky nahrazující ploty – byly trochu zvláštní.

Po několika stovkách metrů odbočil po širší cestě směrem k vysokým budovám, které se tyčily nějaký kilometr, nejvýše dva před ním.

O kus dál okolo něj prosvištěly dva na obou koncích zaoblené válce. Dělalý dojem, že se vznášejí nad silnicí. Teď si je David mohl prohlížet trochu déle než před budovou IceLiftu, ale stejně na první pohled nepoznal, jaký trik používají. A neviděl ani jejich posádku. Pokud uvnitř někdo seděl, pak byl ukrytý za tmavými skly kabiny.

Zřejmě něco jako osobní automobily budoucnosti. Kdyby to ale bylo na Davidovi, pojal by je velkoryseji.

Na chvíli se zastavil a pohledem pátral po nějakých lidech. Nikde nikdo. Město bylo podivně prázdné.

Třeba je to jenom kulisa. A kompars by vyšel moc draho. Ale jinak tu všechno

vypadá docela věrohodně... Možná až moc.

Zabočil k jednomu z obytných domků. I když si to nechtěl připustit, začínal v něm hlodat červ pochybností. Nejvyšší čas mu to zarazit.

„Dobrý den. Jste na hranici soukromého pozemku. Pokud si přejete provést identifikaci, zastavte se. Pokud si přejete pokračovat v cestě, vraťte se zpět na chodník.“

David se zastavil. Hlas se ozýval od jednoho ze sloupků, které zjevně ohraničovaly předzahrádku domu.

„Identifikace byla neúspěšná. Prosíme vraťte se na chodník.“

Co se asi stane, když se rozhodne jít dál? blesklo mu hlavou. Zaváhal. Už zase přistupuje na tu jejich hru.

„Prosíme, vraťte se na chodník,“ zopakoval sloupek o poznání naléhavějším tónem.

David poslechl.

Pokus zopakoval ještě u dalších dvou domů vilové čtvrti. Pokaždé se stejným výsledkem. Ani u jednoho z nich nespatriil žádný zvonek, kterým by o sobě mohl dát někomu vědět.

Určitě jsou to jen prázdné kulisy.

Ale docela efektní.

A on už zase hraje tu jejich hru na mražení a rozmrazování. Jeho tvář se pokusila o chápatý úsměv a pohrdavý úsměšek současně, což jen šťastnou shodou okolností nevedlo k nepříjemnému zdravotnímu problému. Znovu zamířil k jednomu z domů. Teď už byl pevně rozhodnutý: Je opravdu na čase hru ukončit.

„Dobrý den. Jste na hranici soukromého pozemku. Pokud si přejete provést identifikaci, zastavte se. Pokud si přejete pokračovat v cestě, vraťte se zpět na chodník,“ ozvalo se.

David se nezastavil. Překročil nízkou zídku mezi sloupky a zamířil ke dveřím domu.

„Jste na soukromém pozemku. Dosud neproběhla vaše identifikace. Prosíme, ihned se zastavte.“ Tentokrát sloupek kladl na svá slova o poznání větší důraz.

David došel až ke dveřím. Znovu se podíval po zvonku.

„Vaše identifikace byla neúspěšná. Okamžitě opusťte soukromý pozemek.“ Zase trochu větší důraz.

Zabouchal na dveře. Žádná reakce.

„Okamžitě opusťte soukromý pozemek!“ Ted' už sloupek křičel.

Znovu zabouchal. Copak je asi za tou kulisou?

„Přijali jsme příslušná opatření!“ Sloupek zjevně začal vyhrožovat.

Ještě jedno zabouchání.

Ted' už sloupek mlčel. S tímhle asi hoši nepočítali!

Potom David zaslechl sirénu. Že by se konečně něco dělo?

Možná bude dobré si to ještě pojistit.

Kopl do dveří. A ještě jednou. Z domu se ozval ženský výkřik.

Jen o několik sekund později zastavil před domem zářivě zelený válec se zapnutým majáčkem. David se otočil, ale než stačil jakkoli zareagovat, ozval se výstřel. Narušitel cizích práv k domu a pozemku se bezvládně sesul k zemi.

I přesto, že mohlo jít o divácky vděčnou atrakci, celé události patrně přihlížela jen jedna jediná osoba. A ta ještě stála tak daleko, že si v žádném případě nemohla vychutnat jemné detaily představení.

Ještě větší frustraci než ze špatného výhledu by ovšem mohla zažívat ze skutečnosti, že se nemá s kým podělit o své bezprostřední dojmy. Richard Groug, který z budovy IceLiftu odešel jen krátce po Davidovi, ale naštěstí po výměně dojmů nijak zvlášť netoužil. Jediné, co ted' chtěl, bylo ověřit si, že událost, kterou očekává, proběhne tak, jak má.

Od budovy IceLiftu se proto vydal směrem, o kterém – stejně jako David – doufal, že vede do centra města. A divadlo, které se právě odehrálo kus před ním, ho nijak zvlášť nenadchlo. Znamenalo totiž pro něj zbytečné zdržení.

Policejní vůz zmizel z dohledu a Richard se vrátil k rychlé chůzi, která ho měla co nejdříve přiblížit k jeho cíli. Během několika minut nechal vilovou čtvrť za sebou a začal systematicky procházet ulicemi města.

Snad brzy narazí na nějakou internetovou kavárnu. Nebo na internetovou budku. Případně na nějaké jiné místo s internetem...

* * * * *

10.

David v polospánku ucítil bolestivé bodnutí do ramene. Trhl sebou a vzápětí se pomalu začal probírat k vědomí.

Bolest v rameni rychle odezněla, ale jen proto, aby ji nahradilo bolení hlavy. Do toho se ozval nějaký cizí hlas.

Co to říká?

David nebyl schopen zachytit ani slovo.

Blesklo mu hlavou, že nejspíš včera večer zapomněl vypnout televizi.

Po několika sekundách hlas utichl. Třeba se mu ale jen zdál. Stejně jako to bodnutí.

O několik okamžiků později zjistil, že už je vlastně skoro vzhůru. S důrazem na slovo „skoro“. A začal si hrát s myšlenkou, že by mohl otevřít oči.

Třeba by ale zjistil, že musí vstát z postele. A vyrazit do redakce. Tak to ne...

Po chvíli mu cosi napovědělo, že není v posteli. Možná, že přece jen bude lepší oči otevřít.

Hned vzápětí se ukázalo, že to lepší není. David zjistil, že sedí v neznámé, zcela prázdné a značně neútulné místnosti. Chtěl si promnout oči, ale jeho ruce nešly zvednout. Už zase, pomyslel si. Podíval se na ně. Držela je podivná umělohmotná pouta připevněná k masivní plastové konstrukci židle, do které Davida zjevně někdo uvěznil.

Čekal, co se bude dít. Přitom si pomalu vybavil poslední okamžiky, kdy byl ještě při vědomí. Stál před nějakým domem. Bouchal do dveří a slyšel ženský křik. Pak se vrátil v čase ještě o trochu zpátky. Vzpomněl si na budovu IceLiftu a na hru s mražením.

„Už jste se probral? Co jste si sakra myslel, že děláte?“

David pomalu a opatrně pootočil hlavu za hlasem. Ve dveřích stál asi čtyřicetiletý muž v modrozelené uniformě vybavený velkou zlatou náušnicí a nakrátko ostříhanými modrými vlasy. Zřejmě tu měl hrát roli trochu extravagantního policisty.

David chtěl otevřít pusku, ale nebyl si jistý, co vlastně má říci.

„Vy jste zase jeden z IceLiftu, co?“ odhadoval policista.

David přikývl.

„To máte štěstí. Normálně by vás čekal měsíc vězení. Bez soudu. Za tu dobu, co jste spal, se toho hodně změnilo!“

Davida zaplavila vlna zlosti. Tohle už je vážně moc.

„Nechte toho,“ vysoukal ze sebe. Mělo to znít rozzlobeně, ale jeho hlas působil spíše unaveně. „Už mě to nebaví. Skončete to. Uznávám, vyhráli jste.“

Policista se zatvářil překvapeně. „Prosím?“

„Vážně toho nechte. Já vím, že jsem nebyl zmražený, že je to jenom taková iluze. Fakt nemusíte nic hrát. Je mi jasné, že jste za to placený, ale mně už to stačilo. Mám toho dost!“

Vzpomněl si, že dosud IceLiftu nic nezaplatil a dolehl na něj slabý pocit viny.

„Dobře, jestli jde o ty peníze, tak ty samozřejmě zaplatím. Stačí?“

Údiv z policistovy tváře nezmizel. „Tak jste z IceLiftu nebo ne?“

„Jsem. Ale to zmražení si laskavě nechte.“

„A co jste tam teda dělal?“

David zaváhal. „Nevím,“ připustil nakonec.

„To je dneska zase den,“ ulevil si policista. Svou roli hrál dost přesvědčivě, to se mu muselo nechat.

A David s ním výjimečně naprosto souhlasil. Jo, to je teda zase den.

„V jakém roce jste přišel do IceLiftu?“ zkoumal muž.

David mu to bez váhání řekl.

„Tak to jste byl padesát let zmražený.“ Tvářil se, že to myslí vážně.

„Tomu nevěřím.“

„Proč?“

To byla dobrá otázka. Proč tomu vlastně nevěří? Vždyť si to sám objednal. Podepsal smlouvu, kde se jasně říkalo, že souhlasí s tím, aby ho na padesát let zmrazili. Nevěřil tomu jen proto, že celá ta nabídka vypadala tak neskutečně? Pak si ale vzpomněl na ten nejsilnější argument.

„Protože IceLift sliboval zmražení na padesát let jen za 5 000 dolarů. A já jsem navíc nezaplatil ani dolar.“

„Opravdu?“

„Nevěřil jsem tomu.“ Pak se opravil: „Nevěřím tomu. Nebudu dávat peníze nějakým podvodníkům...“

„A zmrazit jste se nechal, jak říkáte, od nějakých podvodníků? Ta firma vzápětí po zmražení několika stovek lidí zkrachovala a její majitelé zmizeli. Kdyby vám tenkrát

nesehnali sponzory, všechny by vás rozmrazili a rovnou pohřbili.“

David věděl, že to není pravda. „Ani bych se nedivil, kdyby krachla,“ poznamenal. „Při takových cenách. Jenže to museli vědět dopředu.“

„Oni se zahojili jinak. Okrádali svoje klienty. Jakmile je zmrazili, sebrali jim všechen majetek.“

David ucítil studený pot na zádech. To nemůže být pravda.

„Nevěřím tomu. Nevěřím, že je rok...“

„A co by vás přesvědčilo?“

David zase chvíli přemýšlel. Pořád se na své okolí díval jako na kulisy, ale teď, když o tom tak přemýšlel, se mu žádný konkrétní důkaz nějakého podvrhu nevybavoval. Ony vlastně byly ty kulisy kolem opravdu docela věrohodné. I těm autům by se dalo věřit. A herecký výkon policisty je na Oscara za nejlepší mužskou vedlejší roli. Chová se sice zbytečně moc přátelsky, možná by na Davida mohl trochu víc řvát a sem tam mu jednu fláknout, ale jinak je fakt dobrý.

„Mám vám pustit zprávy?“ navrhl policista.

„To bych zvládl natočit taky.“

Policista pokýval hlavou. Teď to řekne. David to věděl. Teď řekne: Jasně, byla to jen hra. Jste pašák, že jste na to přišel sám. Nikomu před vámi se to zatím nepovedlo. Vážně nemá smysl dál něco předstírat. Dejte mi platební kartu, strhneme vám poplatek za účast. A David řekne: Jasně, bylo to fakt dobrý. Málem jsem tomu uvěřil.

„Nebudu vás přesvědčovat, stejně na to přijdete sám. Ale někoho takového, jako jste vy, jsme tu ještě neměli. Odkud vlastně jste?“ Policista se zarazil. Vytáhl od opasku malou plastovou krabičku, stiskl nějaké tlačítko a pokračoval, tentokrát úředním tónem:

„Máte u sebe nějaké doklady? Jak se jmenujete?“

Hra zjevně pokračovala. David rezignoval. Unaveně diktoval policistovi jméno, příjmení, bydliště, pohlaví...

„Dobře, teď jste v systému. Ten dnešní incident vám prošel naposledy... Z rozhodnutí úřadu pro sociální podporu vám do vašeho nového začátku převádím na osobní účet dva tisíce eur.“ Potom Davidovi rozepnul pouta.

„Vážně se nechcete podívat na ty zprávy? Třeba vám nějak pomohou...“

David usoudil, že jestli je to další součást atrakce, tak vlastně není důvod se jí

vzdávat. Přikývl.

Policista ukázal prstem na stříbrnou krabici ležící ve stolku v rohu a něco prohodil jazykem, kterému David nerozuměl.

Chvilí se nic nedělo.

Pak se asi dva metry od Davida z ničeho nic objevila štíhlá sexy blondýna. „Vítej Martine u dnešních zpráv. A začneme, jako obvykle, ve světě...“

David na ni civěl s otevřenou pusou. Zvedl se ze židle. Zaváhal. Pak udělal dva kroky směrem k hlasatelce. Nereagovala. Odhodil zábrany a natáhl po ní ruku. Prošla vzduchem, těsně nad jejím odhaleným pupíkem. Nevnímal, co říká. Začínal věřit, že se před chvílí opravdu probudil z padesátiletého spánku.

* * * * *

11.

„Myslíte hypernet?“ Stařenka vypadala nesmlouvavě a Richard Groug se rozhodl dát jí za pravdu. Přikývl.

„A proč zrovna v kavárně?“ zkoumala žena.

„Nemusí to být v kavárně. Potřebuji se jen na něco podívat.“

Žena nechápavě zavrtěla hlavou. „Vy nemáte osobního přítele?“

„A co je vám do toho?“ Richard si připadal jako ve městě plném bláznů. První tři lidé, kterých se ptal na internet, jen nechápavě civěli a pak s omluvou odešli. Pak mu nějaký mladík začal vnucovat hypernet a svého přítele. A teď je tu tahle ženská a zase ji zajímají jeho soukromé věci. Proč mu nikdo nemůže prostě říct, odkud se připojí na internet? Nebo na hypernet, jestli se to dneska jmenuje tak... Vážně toho chce tak moc?

Richard byl utahaný a mrzutý. Nikdy by ho nenapadlo zastavovat lidi na ulici, ale když nebyl ani po několika hodinách schopen vypátrat telefonní budku ani nějaký poutač na internetovou kavárnu, vzal tohle jako poslední možnost. Jenže teď už všechno nasvědčovalo tomu, že se ke svým informacím nedostane ani zdaleka tak snadno, jak očekával.

Asi mu přece jen nezbude, než zkusit najít pomoc podle toho letáku, který našel v tašce.

O několik hodin později se pro stejný postup rozhodl i David. Ze všech možností, které se mu teď nabízely – a že jich nebylo mnoho – mu tahle přišla jako nejpříjemnější.

I když už u zpráv uvěřil, že byl opravdu padesát let zmražený, po několika minutách v něm zase začaly hlodat pochybnosti. Ještě před několika hodinami byl přesvědčený, že je to všechno jenom hra, a kdesi v nejzazším koutku jeho mozku hlodal červík podezření, že by na té hře mohlo, čistě teoreticky, být něco pravdy. Teď už věřil, že je o padesát let dál. A ve stejném nejzazším koutku mozku přežívala naděje, že tomu tak není.

Koneckonců ta televize, nebo co to bylo, sice vypadala hodně futuristicky, ale kdo ví, z jaké laboratoře ji sem přivezli.

Rozum mu ale říkal, že ta malá jiskřička naděje v něm doutná jen proto, aby se nezbláznil. A moc dobře si uvědomoval, že by na to měl plné právo. Jestli si někdo vážně objednal zmražení na padesát let, tak dobře, asi k tomu měl nějaký důvod. David ale ne.

V hlavě si pomalu rovnal jedno ke druhému.

Jestli je to všechno pravda, tak nikoho z těch, které znal, už nejspíš nikdy nepotká. Kolik by jim dneska muselo být? Kolik bylo nejmladšímu z těch, které by vůbec chtěl potkat? Pětadvacet? Takže je z něj dnes pětasedmdesátiletý stařík?

Svět se určitě hodně změnil. Dokáže v něm nějak přežít? Opravdu ho o všechno okradli? A i kdyby ne – po zmizení na padesát let by mu stejně nejspíš nikde nic nezůstalo. Sežene práci? Kde bude bydlet?

Bylo třeba si přiznat, že situace nevypadá nijak růžově. David měl neodbytný pocit, že tohle tvrzení platilo v jeho životě vždycky. Teď ale najednou dostalo zcela nový, dosud netušený rozměr.

Poté, co ho propustili z policejní stanice, jen tak bloumal ulicemi. Nakonec znovu vytáhl leták s mapou – a vydal se k místu, jež na ní bylo označeno červeným kroužkem.

I když trochu bloudil, nakonec se úspěšně dostal do správné ulice. Tam zjistil, že cíl cesty není možné minout bez povšimnutí. Zatímco většina ostatních pozemků ve městě byla ohraničena jen několika patníky nebo nízkým plůtkem, dům IceHelpu stál uprostřed rozsáhlé zahrady obehnané vysokou zdí, na jejímž vrcholu nebylo možno přehlédnout stočený ostnatý drát.

David během několika minut celou zeď obešel, aby posléze dospěl k závěru, že

jediná cesta do zahrady – a do domu – vede brankou z hlavní ulice. Vedle ní poblikávalo dlouhé úzké tlačítko, které mohlo – ale nemuselo – být zvonkem. Vypadalo docela nově – a novotou zářila i cedule s nápisem IceHelp umístěná nad ním.

Právě když se konečně odhodlal tlačítko použít, uslyšel za sebou hlas.

„Pane, můžete nám, prosím, než zazvoníte, věnovat pár minut?“

David se otočil a spatřil dva chlapíky v dlouhých šedých kabátech.

Tak tohle tady přece už bylo...

Po rychlém prozkoumání jejich rysů usoudil, že to nejsou oni. Nebo přesněji – že to nejsou ti stejní dva. Což pochopitelně nevylučovalo možnost, že jsou to zase oni – jen jiná dvojice. Ale proč? Nepodařilo se jim ho o všechno připravit? Nabídnou mu dalších padesát let?

„IceHelp vám nepomůže. Ne, pokud jste strávil padesát let v IceLiftu, pane,“ řekl ten vyšší z nich. Kromě toho, že byl vyšší, se vyznačoval také výrazně oranžovějším odstínem vlasového porostu. Hlava menšího chlápka svítila spíše dožluta.

„A vy jste kdo?“

„Dejte nám pár minut a my vám to vysvětlíme.“

„Dobře.“

„Ne tady na ulici. Pojd'te k nám. Je to hned tady za rohem.“

Tahle nabídka se Davidovi moc nelíbila. Což ovšem neznamenalo výraznou změnu situace. Od chvíle, kdy ho rozmrazili, se mu příliš nelíbilo nic.

„Proč mi to nemůžete říct tady a teď? Je to nějaké tajemství?“

Vyšší šedivý kabát učinil pokus o úsměv. „Tajemství to není, ale za rohem máme vůz s moderní technikou, která vám dokáže daleko rychleji a lépe vysvětlit, kdo jsme a proč vás oslovujeme.“

„A co když s vámi nepůjdu?“ zkusil David odvážně vzdorovat.

„Jak to myslíte, pane?“

Taková reakce Davida zaskočila. Očekával spršku výhrůžek nebo tak něco...

„No, myslím to tak, že zůstanu tam, kde právě jsem. Prostě neudělám kroky tím směrem, kterým ukazujete. Tedy ne-půj-du. Vysvětlil jsem to dostatečně srozumitelně?“

„Tak se nic nedozvíte.“

„Čekáte snad nějaké výhrůžky?“ zapojil se do rozhovoru druhý šedý kabát.

„Jen jsem si to ujasňoval.“

„Fajn. Půjдете tedy s námi?“ První kabát přidal trochu na důrazu, ale jen natolik, aby jeho slova zněla jako naléhavá otázka a nikoli jako výhrůžka. Ten člověk na to měl talent. A nebo to dlouho cvičil.

David nejistě kývl.

Opravdu nemuseli jít daleko. Vozidlo, ke kterému ho vedli, stálo zaparkované jen pár desítek metrů od zdi IceHelpu za jednou z křižovatek. Bylo podobné tlustému, blankytně modrému špekáčku o velikosti menšího autobusu.

Když se k němu přiblížili na nějaké tři až čtyři metry, dosud neviditelné dveře na jeho boku se odsunuly do strany a trojice mohla vejít.

Vnitřek byl také blankytně modrý. A uprostřed prostoru stálo jedno blankytně modré křeslo. Nic víc.

„Prosím, posaďte se u nás,“ pokynul mu vyšší z mužů.

David chvíli analyzoval vzniklou situaci. K ničemu nedospěl. Ještě chvíli ji analyzoval. Zase nic. A tak se posadil.

Křeslo bylo příjemně teplé.

„Teď vás tady na chvíli necháme o samotě.“

Než David stačil zareagovat, dveře se opět nehlučně zavřely.

Čekal, co se bude dít.

Vypadalo to, že nic. Aspoň prozatím.

Chvíli se jen tak rozhlížel kolem, ale to ho brzy přestalo bavit. Pak si začal pohrávat s myšlenkou, že se půjde podívat ke dveřím. Z křesla totiž nebyla jejich spára vůbec patrná, což stálo za prozkoumáním. Lepší zábavu tu stejně nemá. Ale co když se špekáček rozjede? Za prozkoumáním spára sice stála, ale za nějaké otlučeniny rozhodně ne.

Pořád se nic nedělo.

David se začínal nudit. Postupně pohledem prozkoumal celé své jednotvárné okolí – dokonce se na chvíli zdvihl z křesla a ze všech stran si prohlédl i tenhle kus nábytku. Zkusil s ním pohnout. Nešlo to. Bylo připevněno k podlaze.

„Prosím, vydržte ještě chvíli, máme tu drobné technické potíže,“ ozval se ze všech stran hlas, který s velkou pravděpodobností patřil jednomu z mužů. David si tím nebyl úplně jistý a vlastně tomu ani nepřikládal nějakou zvláštní důležitost.

No vida. Padesát let času měli na to, aby svět zdokonalili, a pak předvedou tohle.

„Dáte si vodu?“

„Nebylo by kafe?“ zkusil to David. Cítil se přitom trochu divně. Nevěděl úplně přesně, kterým směrem by měl mluvit, a povídat si s prázdným prostorem ohraničeným blankytně modrými stěnami mu vůbec nepřišlo přirozené.

„Budu vás muset zklamat – káva je zařazena na seznamu nepovolených povzbuzujících látek. Takže vodu?“

„A čaj?“

Ticho.

„Ten je také zakázaný?“

„Ne úplně. Když máte povolení od svého psychiatra, tak si ho můžete koupit.“

A on to povolení nemá, pomyslel si David.

„Dáte si u nás vodu?“

„Jaké jsou alternativy?“

„Normálně nabízíme s bublinkami a bez, ale dnes nám bublinková došla.“

„Tak jestli můžu dostat vodu bez bublinek...“

„... tak tu nechci,“ dořekl už v duchu David. Byly chvíle, kdy by ho to pobavilo, ale tahle k nim nepatřila.

Z podlahy těsně před Davidovými nohama vyjel stolec a na něm stála sklenice vody. Měla blankytně modrou barvu a David zadoufal, že je to jen díky odrazu stěn.

Opatrně upil. Normální voda.

„Tak už to bude,“ ozval se zase ten hlas.

Vzápětí se začalo stmívat.

Nastala tma.

A pak se David najednou ocitl v blankytně modrém křesle stojícím uprostřed louky. Okolo hlavy mu létal alespoň tucet pestrobarevných motýlů. Opodál se pásly krávy. A v dáli se majestátně tyčily hory, které si v duchu otipoval na Alpy. Mylně.

„Vítejte v dokonalém světě, ve světě rovnováhy lidských potřeb a zdrojů, které slouží k jejich uspokojování,“ pravil zdálky uklidňující otcovský hlas, podbarvený příjemnou hudbou. „To je svět dneška, svět, který jste dosud nepoznali.“

David se pomalu uvolňoval. Příroda kolem na něj působila dojmem všeobjímajícího

bezpečí, který ještě zvýrazňovala hudba.

Po chvíli se scénérie změnila. David stále seděl v blankytně modrém křesle, ale to se teď vznášelo nad rušnou ulicí jakéhosi velkého města.

„Lidé jsou ohleduplní k ostatním a uvědomují si své závazky vůči společnosti.“

David zbystřil.

„A společnost jim poskytuje pocit bezpečí, který potřebují ke spokojenému životu.“

Pak se křeslo ocitlo v jakémsi bytě. Postupně proletělo kuchyní, dvěma ložnicemi a velkým obývacím pokojem, ve kterém si sympatická mladá žena hrála s roztomilým malým dítětem.

„Každý má k dispozici dostatečný životní prostor. Své vlastní soukromí.“

Do kterého mu čas od času přiletí někdo v blankytně modrém křesle, napadlo Davida.

Křeslo se vydalo na terasu bytu, ale pak ji najednou rychle opustilo a jako kosmická loď vyrazilo vysoko nad zem. Tam se zastavilo a pomalu rotovalo. David si gratuloval, že netrpí závratěmi.

„Lidé mohou prožít svůj život šťastně a spokojeně. Proto se k sobě chovají slušně a ohleduplně.“

Tomu David moc nevěřil. Ve světě dokonalých lidí přece nebylo třeba, aby někoho chytala policie, když vstoupí na cizí pozemek.

„Lidé dneška ctí právo ostatních na soukromí i na majetek.“

Teď se křeslo pro změnu ocitlo v kině. V takovém kině, které byste mohli navštívit před nějakými padesáti lety.

Na plátně proběhla čísla od 5 do 1 a pak se objevily první záběry němé grotesky. Na scénu vstoupil chlapík v černém obleku, během několika vteřin uklouzl po slupce od banánu, vrazil hlavu do kýble s vodou a prorazil jím skleněné dveře.

„Připadá vám to směšné?“ zahřímal hlas.

Davidovi to nijak zvlášť legrační nepřišlo, ale hlas se rozhodl odpovědět si sám.

„No jistě. Ale je to opravdu tak legrační?“

Scéna se změnila. Tentokrát byl film barevný a jeho obsahem zjevně bylo přepadení banky.

„I toto bylo zřejmě ve vaší době normální, že ano?“

David si nevzpomínal, že by se někdy zúčastnil přepadení banky. Prezentace se zjevně začínala zvrhávat nějakým špatným směrem.

Další střih a na plátně se spolu prali dva svalnatí chlápci.

„Přicházíte z jiné doby. Z doby násilí a nespokojenosti. Z doby zlomyslnosti a neštěstí. Jste produktem té doby.“

Davidovi začal běhat mráz po zádech.

„Teď dostáváš strach, co?“ zahřímal hlas.

Tohle se Davidovi už opravdu nelíbilo. Než ale stačil cokoli říci, hlas pokračoval.

„Kdybys byl dnešní člověk, věděl bys, že se nemáš čeho bát. Ale ty jsi člověk minulosti.“

Na plátně se teď střídaly záběry válek, teroristických útoků a vojenských přehlídek. Temná hudba úspěšně dokreslovala hrozivou atmosféru.

„Svou minulost si neseš s sebou.“

Kino rázem zmizelo a křeslo opět stálo na louce v horách. Motýli dál poletovali a nedaleko se zase pásly krávy. Na obzoru pořád zářily zasněžené vrcholky hor, které nebyly Alpami.

Nic se nedělo. Žádný komentář. David se začal zase trochu uklidňovat.

Idylka pokračovala.

A ještě chvíli.

Už to začínala být trochu nuda.

Je to konec? Nebo bude nějaké pokračování? Co po něm chtějí? Tohle má být nějaká výchovná show?

Za nedalekým vrškem se najednou vynořila mladá žena s mužem a se dvěma dětmi. Pomalu se blížili k Davidovu křeslu. Zamávali na něj.

A pak se ve zlomku sekundy nad krajinou objevily podivné stíny. Než David stačil zjistit, oč jde, začaly z nebe padat bomby. Kolem něj lítaly kameny, trsy trávy i části původně živých těl. Všude byla spousta kouře.

A to byla chvíle pro Hlas: „Jsi člověkem minulosti. Minulosti, kterou si neseš s sebou. Ať chceš nebo ne. My ale dnes žijeme jinak. Nehodíš se sem. Tvoje minulost nás bude chtít zničit. Odejdi!“

David ucítil, jak se mu klepou ruce. Už hodnou chvíli měl zavřené oči, a tak

neviděl, že scéna mezitím zmizela.

Zvuky výbuchů ještě chvíli doznívaly.

Pak se okolo něj rozhostilo ticho.

Po chvíli je znovu prořal známý hlas. Tentokrát zněl velmi naléhavě: „Odejdi. Máš kam. Pilulku RF589, která ti dovolí bezbolestně odejít z tohoto světa, dostaneš při odchodu z této prezentace. Nevystavuj sebe ani nás riziku, které si nezasloužíme!“

A zase bylo ticho.

Pak se ozvala tichá uklidňující hudba.

Promluvil tichý uklidňující ženský hlas: „Všeobecně prospěšná společnost Děti dneška vám děkuje za pozornost. Věříme, že ve vás informace, které právě zazněly, zanechají trvalý dojem.“

Jistě, až do pozření pilulky, pomyslel si David.

Otevřel oči. Byl zpátky v blankytně modrých útrokách autobusu.

Ticho nenarušoval žádný zvuk.

„Můžeme vám nabídnout kávu?“ ozval se zase jeden z chlapíků, kteří ho sem doprovázeli.

„Najednou je kafe povolené?“

„Po pravdě řečeno, pro speciální případy má naše organizace povolení je použít.“

„Třeba když do něj dá pilulku RF pět set?“

„O tom právě byla naše prezentace,“ řekl hlas ukřivděně. „Takový způsob uvažování je nám dnes naprosto cizí. My jsme vás jenom seznámili s fakty. Nejsme nějáci, jak jste to nazývali – vrazi.“ To slovo vyslovil s velkou nechutí. David by se ale klidně vsadil, že to jenom hraje.

„Rozhodnutí je na vás. My ale věříme, že se rozhodnete správně.“

„Můžu už jít?“

„Jistě.“ Ted' zněl hlas chladně. Nebo se to Davidovi alespoň zdálo.

Dveře se otevřely. Za nimi stáli oba muži. Ten vyšší Davidovi podal malý balíček.

„RF589. Nezapomeňte, co jste tady viděl. Rozhodněte se správně.“

„Rozhodněte se správně,“ dodal ten druhý.

Pak se vrátili do autobusu a David se vydal zpátky k domu se zdí a zahradou.

Cestou se několikrát ohlédl, jestli ho někdo nesleduje. Vypadalo to, že ne, a tak se zase trochu uklidnil.

Možná si přece jen měl dát to kafe. Jenže nevěřil, že by si ho někdo po takové prezentaci opravdu vzal.

Teď už jen doufal, že ho v domě nečekají nějakí další šílenci.

U vstupu do IceHelpu ještě chvíli přemýšlel, jestli chce opravdu jít dál.

Má ale na vybranou?

Stiskl tlačítko zvonku.

Chvíli se nic nedělo.

Pak se branka tiše otevřela.

„Vítejte pane Morene, vstupte prosím.“

David si uvědomil, že jestli ho na téhle formě budoucnosti něco opravdu štve, tak jsou to ty odosobněné hlasy, které si s ním pořád povídají.

Po neudržované pískové cestičce došel až k domu. Velké dřevěné dveře v jeho průčelí byly sice zavřené, ale jakmile se k nim David přiblížil, otevřely se dokořán. Prostor za nimi zaujímala dlouhá tmavá chodba.

Má jít dál? Pokusně udělal dva kroky kupředu.

„Pane Morene, prosíme vás o chvíli strpení, hned se vám budeme věnovat,“ pravil zase nějaký hlas.

Jistě. Tohle David znal z občasných volání na informační telefonní linky: „Všichni naši operátoři vyřizují hovory klientů, kteří se dovolali před vámi. Vyčkejte prosím, hned se vám budeme věnovat. Operátor se vám ohlásí svým jménem a číslem.“ Lidé z IceHelpu si zjevně přáli, aby se tu člověk z minulosti cítil jako doma.

Za několik sekund se v chodbě rozzářila světla a ještě o chvíli později se otevřely dveře na jejím konci. Pak jimi prošla postava v černém. Když se přiblížila, Davida upoutaly její temně fialové vlasy s vystříhanými plastickými ornamenty. Usoudil, že barevné vlasy jsou teď v módě. Ale tohle, to už bylo opravdu trochu moc.

„Vítejte pane Morene. Já jsem Mark, Mark Moon. Majitel IceHelpu,“ pravila postava a natáhla k Davidovi pravou ruku.

David se představil, ale měl při tom vtíravý pocit nošení dříví do lesa. Kromě toho,

že na něj převážně mluví cizí hlasy bez těl, ho tu ještě navíc každý zná. Že by se mu posmrtně dostalo uznání za jeho žurnalistické dílo? Odborníci i veřejnost ocenili jeho hluboký článek o krádeži dětských přezůvek v mateřské škole...

„Já vím, je to nezvyk. Dnes je všechno v počítačích a není problém zjistit, kdo je kdo,“ dodal k tomu chlápek v černém.

A ještě navíc mu čte myšlenky. Čím dál tím lepší.

„Pojďte za mnou, ukážu vám váš pokoj.“

Má to ale zjevně i své světlé stránky, pomyslel si David. Člověk například nemusí zbytečně nic vysvětlovat. Vyšel za černou postavou po schodech do patra a společně vešli do malé místnosti s postelí, stolem a sprchovým koutem.

„Tohle bude vaše ložnice. Za chvíli bychom mohli zajít někam na večeři, co vy na to?“ Davidův hostitel se podíval na hodinky: „... tak za dvacet minut... Myslím, že si budeme mít o čem povídat...“

„Dobře, za chvíli jsem dole.“

David si teprve teď uvědomil, jak velký už má hlad.

* * * * *

12.

„Dobrý den pane Morene,“ zahlaholily radostně dveře, když za necelou třičtvrtěhodinu vcházeli do luxusně vypadající restaurace Zelený ještěr. Kromě Marka se k nim přidal ještě další muž, který se představil jako Richard.

Davidovi bylo trochu divné, že v restauraci vítají jen jeho, a doufal, že ho tím nepřipravují na nějakou nepříjemnost. Jeho – v tomto ohledu životem vytrénovaná – fantazie si jich během několika sekund načrtla spousty. Počínaje teorií, že jsou jeho společníci podezřelá individua nestojící ani za pozdrav, a konče obavou, že tu dnes od něj očekávají úhradu společné útraty. Až později se dozvěděl, že stav konta systémy při vstupu samozřejmě kontrolují, ale iluze jediného pozdravu je způsobena prostě tím, že ke každému příchozímu vyšlou speciální reproduktory jen jeho vlastní hlášení.

„Doufám, že vám u nás bude chutnat,“ usmála se na ně servírka a uvedla je ke stolu.

David si byl jistý, že jemu ano. Měl pocit, že už dávno pořádně nejedl, což byla ostatně naprosto nezpochybnitelná pravda.

Jen dosedli, objevil se před každým z nich jídelní lístek. David ho chtěl vzít do ruky, ale promáchl jím stejně, jako před několika hodinami reportérkou v televizi. Chvilku na něj zkoušel dělat různá gesta, ale lístek nereagoval – tvrdohlavě visel ve vzduchu na stále stejném místě.

Richard i Mark problém vyřešili prostě tím, že se nahnuli nad stůl.

„Dá se ten lístek nějak přisunout?“ obrátil se David na Marka.

„Myslím, že ne.“

Tahle odpověď Davida zklamala. Vždycky trpěl pocitem, že od vynálezu teplé sprchy lidstvo nic opravdu zajímavého nevynalezlo – a když, tak to nedotáhlo do konce. Tenhle jídelní lístek ho v jeho názoru jen utvrzoval.

Názvy jídel Davidovi nic neříkaly. A po pravdě řečeno, ani připojené obrázky se k jeho překvapení příliš nepodobaly žádným jemu známým pokrmům. Nakonec usoudil, že nemá smysl si po padesáti letech hladovění vybrat něco, co se nedá jíst, a raději se zeptal: „Marku, co z toho je nějaké dobře upravené maso? Steak nebo žebírka nebo...“

„Maso se už dvacet let nejí.“

„Cože?“

Mark své tvrzení potvrdil jen pokýváním hlavy.

„A proč? Zjistilo se, že to není zdravé?“

„Není to zdravé pro jeho původní vlastníky. Většinu z nich lidské stravovací návyky stresují.“

„A kdy se na to přišlo?“

David pocítil náhlou nenávist ke všem ochráncům zvířat.

„Nebo se zvířata začala o svá práva hlásit sama?“ poznamenal hlasem, o kterém doufal, že je plný ironie.

„Přesně tak. Před dvaceti lety Unie zvířectva, tedy zástupci prasat, skotu a ovcí, odhlasovala, že je lidé nesmějí chovat na maso.“

David se pokusil vytvořit na své tváři přesně takový typ úsměvu, aby dal současně najevo, že má opravdu vytríbený smysl pro humor, i to, že takové vysvětlení považuje za naprostou pitomost.

„Dobře, nevadí. Dám si kuřecí,“ rozhodl po chvíli.

„Unie to odhlasovala i za drůbež.“

David samozřejmě dokázal ocenit vtip. Ale opakovaný vtip – a přiznejme si, že tenhle nebyl nijak zvlášť povedený ani napoprvé – ho trochu nudil. „Fajn. A teď vážně,“ vyzval Marka.

„Já mluvím vážně. Výzkumy ukázaly, že nejchytřejší kusy vyšlechtěných prasat svou inteligencí předčí nejhloupější zástupce lidí. A protože i nejhloupější lidé mají volební právo, prosadili ochránci zvířat, aby nejchytřejší prasata – spolu s dalším zvířectvem – měla právo rozhodnout o své budoucnosti.“

David chtěl zase něco namítnout, ale pak se zarazil. Hlavou mu prolétly vzpomínky na několik lidí, u nichž by neměl problém uvěřit, že jsou hloupější než nějaké nadanější prase. A kdyby bylo opravdu ještě trochu vyšlechtěné...

„Ale prasata přece neumějí mluvit,“ našel nakonec zásadní argument proti.

„Dostala na hlavu sondy, jejichž výstupy zpracovaly počítače – a jejich prostřednictvím se vyjádřila.“

„Třeba ty sondy přenesly signály z mozku špatně,“ nevzdával se naděje David.
„Nebo to nesprávně vyhodnotil počítač!“

„A prasata vlastně říkala, že si přejí, abychom si na nich pěkně pochutnávali. Že v tom vidí naplnění svých představ o smyslu života.“

„Jo.“

„Zapomeň na maso.“

„To se mi těžko povede.“

„Podívej se do lístku na poslední řadu vpravo. Ta by tě mohla uspokojit.“

„Myslíš sluneční vitasteak s dušenými obilnými klíčky?“

„Nebo mořský vitasteak s modrými chaluhami.“

„A co přesně si mám představit pod pojmem vitasteak?“

„Chceš slyšet to, co by ti řekl číšník, nebo pravdu?“

„Budu na to mít chuť, když mi řekneš pravdu?“

„Ne.“

„Tak mi řekni, co by řekl číšník.“

„Vitasteak je lahodná směs těch nejúžasnějších ingrediencí, která vám dá okusit, co jedli pravěcí lidé. Strukturou je vitasteak podobný masu, ale obsahuje vyváženou směs zdravích podporujících příměsí a nemá žádné vedlejší účinky.“

„Co přesně se myslí těmi pravěkými lidmi?“

„Lovci mamutů, sběrači semínek, starověcí Řekové... A ty.“

„Já?“

„Jo, ty taky. A bohužel i já.“

„A co je vitasteak doopravdy?“

„Fakt to chceš slyšet?“

„Jo.“

„Je to chemicky připravená hmota ne zcela nepodobná masu. Například sluneční vitasteak je podle nich něco jako drůbeží maso. Jantarový vitasteak je vepřové. Ale ber to hodně přibližně.“

„Jak přibližně?“

„Hodně přibližně.“

Richard je poslouchal, ale k debatě se nepřipojil. Zdálo se, že je myšlenkami úplně někde jinde.

David se zase ponořil do čtení jídelního lístku.

„A zelenina si zatím nestěžovala?“ ujišťoval se.

„O tom jsem nic neslyšel.“

David se nakonec rozhodl pro plamenný vitasteak, což měl být vzdálený příbuzný svíčkové, s bylinkovou kapustou, Mark pro smažená rajčata v biotěstíčku s dušenými brambory a Richard dal přednost zaručeně přírodní špenátové pastě. Jen co se shodli na tom, že už mají vybráno, zase k nim přicupitala servírka.

„Výborná volba, pane Morene, náš plamenný vitasteak vám udělá dobře na těle i na duši,“ obrátila se na Davida. „Vy pane Moone jste si také vybral výtečně. Rajčátka v biotěstíčku, to je naše specialita. A zaručeně přírodní špenátová pasta, to je jedno z nejzdravějších jídel, jaké tu máme, pane Grougu.“ Mluvila přesvědčivě, ale takový slabý, těžko definovatelný podtón v jejím hlase Davidovi napovídal, že ona by si tedy špenátovou pastu rozhodně neobjednala.

„Dáte si něco k pití?“

„Pro mě pivo,“ odpověděl David automaticky.

Servírka trochu znejistěla.

„Pan Moren je šprýmař. On myslel bylinkový vitamínový džus. Vezměte nám tři.“

„Já jsem nemyslel žádný džus,“ ohradil se David.

Číšnice se zarazila, ale vzápětí dospěla k závěru, že bude rozumné splnit přání pána s fialovými vlasy. „Hned to bude, okamžik.“ A odcupitala.

„Já nechci žádný džus. Padesát let jsem neměl pivo!“ rozčiloval se David.

„Pivo není zdravé.“

„To mně nevadí.“

„A co není zdravé, to není dovolené.“

„Je to moje zdraví a já si s ním můžu dělat, co chci.“

„To rozhodně ne. Na nezdravé věci musíš mít zdravotní připojištění. Bez něj alkohol pít nemůžeš. Nebo alespoň rozhodně ne legálně.“

„A nelegálně?“

„Možná. Ale ne teď a tady.“

David byl ještě chvíli rozmrzelý, ale pak se smířil s realitou. Ostatně to ani nevypadalo, že by měl jinou možnost.

„Tak jaké teď máte plány?“ změnil téma Mark.

David s Richardem se po sobě podívali, ale nikdo z nich se nehrnul do odpovědi.

„Předpokládám, že jste to trochu promýšleli, než jste se nechali zmrazit... Nebo ne? Samozřejmě jestli to není tajné...“ dodal Mark vzápětí.

„Takže vy dva jste byli taky zmražení?“ ujišťoval se David.

„Čtyřicet devět let,“ potvrdil Mark.

„Jen čtyřicet devět?“ podivil se David.

„Chtěl jsem mít v novém světě před ostatními trochu náskok,“ vysvětlil Mark. „Vy jste, předpokládám, vzali standardní padesátku...“

David s Richardem jen přikývli.

„A proč jste se nechali zmrazit?“

Přesně na tohle se chtěl zeptat i David a neměl vůbec žádnou radost z toho, že ho Mark předběhl. Jeho důvody mohou klidně počkat.

„Slyšeli jste někdy o asteroidu Vanth?“ ujal se slova Richard.

Mark s Davidem se po sobě nechápavě podívali.

„Nějaký tvůj objev?“ tipnul si Mark.

„Ne to ne...“

„Tak co s ním má tvoje zmražení společného?“ zjišťoval David.

„Spočítal jsem, že se srazí se Zemí. Už za pár týdnů...“

„A?“ ujasňoval si David.

„A protože má průměr okolo třiceti kilometrů, tak tady nikdo nebude mít moc šanci na přežití. Naráz vyvolá zásadní klimatické změny.“

Davidovi blesklo hlavou, že to Richard asi nemá v hlavě tak úplně v pořádku. Tohle přece nemůže být pravda...

„To bych se divil. Určitě by o tom někde něco psali,“ zapochyboval Mark.

„A kvůli tomu jsi se nechal zmrazit? Aby tě po rozmražení zabil nějaký asteroid?“ skočil mu do řeči David.

„To je přece úžasné, zažít něco takového. Když jsem to spočítal a pak ověřil, byl jsem nadšený,“ rozhorlil se Richard. „Hned jsem své výpočty zveřejnil, ale nikdo mi nevěřil.“ Teď zněl jeho hlas zklamaně. „A tak když jsem uviděl inzerát na zmražení, hned jsem věděl, že do toho půjdu. Konečně se ukáže, že je moje teorie správná...“

„A nebo taky ne,“ poznamenal věčně Mark.

„... že je správná a že životu na Zemi hrozí nebezpečí...“

„Pochybují,“ trval na svém Mark.

„Vědci možná ještě stále nedocenili mé výpočty,“ nedal se Richard.

„Takže ty jsi se nechal zmrazit jenom proto, aby ses s pocitem, že jsi měl pravdu, mohl podívat na to, jak na Zemi vymře život?“ zkoumal David.

„Možná, že nevymře úplně kompletně,“ upozornil Richard.

„Dobře, ale je to nebezpečné. Nebo ne?“

„To rozhodně.“

„Jaká je podle tebe šance na přežití?“

„Malá...“

„To je divný, že se o tom nikde nepíše,“ připomněl zase Mark.

„Možná, že se tím posledních padesát let nikdo nezabýval,“ navrhl Richard. „A nebo to vlády drží pod pokličkou, aby nevznikla panika,“ napadlo ho vzápětí.

„Jasně, je to nějaké spiknutí,“ ušklíbl se Mark.

Richard na něj vrhl vyčítavý pohled. „Však ono se ukáže, že jsem měl pravdu.“

„A stojí ti ta pravda za to, abys kvůli ní umřel?“ Tenhle přístup David nikdy

nechápal.

„No jistě. Něco takového přece nezažiješ každý den...“

No ještě aby, pomyslel si David.

„Jen díky takovým zážitkům může mít život nějaký smysl!“ pokračoval Richard.

„Ale všechno má svoje hranice. Přece se kvůli jednomu zážitku nenechám zabít,“ oponoval David.

„A čím trávíš život? Chozením do práce?“ tipoval Richard.

„Taky,“ připustil David, který si při Richardových slovech živě vybavil redakci A-Plus. „Ale k čemu je ti úžasný zážitek, který si můžeš pamatovat jen pár minut?“

„Mně za to konec života na Zemi stojí. Co můžeš zažít většího? Když už jsme začátek prošvihli...“

David musel uznat, že na tom něco je. Začátek života si možná užil stvořitel. Pokud nějaký existuje. Jenže z jeho pohledu to zřejmě byla spíš pracovní záležitost. A konec života? I když by to snad možná stálo za vidění, David nevěřil, že bude mít v hledišti to správné sedadlo s dobrým výhledem. A ještě vážněji pochyboval o tom, že si o přestávce bude moci dojít na sklenku portského s olivami plněnými sýrem.

Ne, opravdu to nevypadalo jako výhodný obchod. Vyměnit celý život – i s chozením do práce – za jedno představení? Co když to bude mít zpackaný scénář? Nebude to zbytečně rozvleklé? Bez pořádného děje a s předem jasným koncem? Navíc všechno nasvědčovalo tomu, že v něm David bude muset hrát. A vypadá to, že dostane fakt mizernou roli.

„A ty jsi se nechal zmrazit proč, Marku,“ změnil téma Richard.

„Mě štvalo, že jsem se narodil tak brzy. Když jsem si představil, jak úžasné možnosti bych měl, kdybych přišel na svět o padesát let později, tak jsem té nabídce prostě nemohl odolat.“

„Myslíš třeba vitasteaky?“ ušklíbl se David.

„Zapomeň na vitasteaky. Přemýšlel jsi někdy o tom, jak lidé žili padesát let před tvým narozením? Žádné počítače, žádný internet, žádné mikrovlnné trouby, žádná virtuální realita...“

„Zrovna ta virtuální realita mi nikdy nepřišla jako kdovíco,“ upozornil David.

„No právě. Když si ale představíš, jaký pokrok přinese padesát let... Tenkrát bylo

všechno v plenkách. Televize měla malý plochý obraz a navíc jsi ji mohl sledovat jenom tehdy, když zrovna něco dávali, virtuální realita byla všechno jiné, jen ne realita. Dneska si objednáš prostorový program, na který máš náladu, a počítačová zábava je na úrovni, o které se ti tenkrát ani nesnilo.“

„A kvůli tomu jsi se nechal zmrazit? Jen tak pro zábavu?“

„A ty máš nějaký lepší důvod? Chtěl jsi snad spasit svět nebo co?“

Tohle bylo téma, do kterého se Davidovi ještě pořád moc nechtělo. Kdyby tady aspoň čepovali to pivo.

„A jak jsi přišel k IceHelpu?“ zkusil změnit směr hovoru.

„Když jsem zjistil, že celá ta věc s IceLiftem smrdí, napadlo mě, že až nás rozmrazí, bude se spouště z nás hodit nějaká pomoc. A říkal jsem si, že nebude na škodu okolo sebe shromáždit pár podobně postižených lidí...“

„Takže zakladatelé IceLiftu opravdu okrádali své klienty? A tebe ne?“

„Většina zmražených lidí je dneska nejspíš na mizině,“ vyhnul se Mark přímé odpovědi.

„A ty?“ nedal se David.

„Já jsem si dal pozor.“

„To asi museli mít v IceLiftu radost.“

„Nechal jsem jim dost na to, aby na mě neprodělali.“

David s Richardem se na něj tázavě podívali.

„Mohl jsem si dovolit nechat jim něco z toho, co mi vyneslo moje podnikání,“ vysvětloval Mark.

„A v čem jsi podnikal?“ zkoumal David.

„Já jsem byl hacker.“

„Hacker?“ vyhrkli David s Richardem takřka současně.

„Jo. Živil jsem se pronikáním do počítačových systémů.“

„Tím se dá žít? Já myslel, že to provozují malý tlustý zamindrákovaný pubertáči s dlouhýma mastnýma vlasama, aby si zvýšili sebevědomí,“ vysypal ze sebe David. Pak se významně podíval na Markovy vlasy.

„To jsi viděl v televizi? Hacking se už dávno dělá hlavně pro peníze. A pokud jde o vlasy...“ významně se odmlčel, „... nepřipadáš si s těmi svými trochu divně?“

David se rozhlédl kolem a ač nerad, musel souhlasit. Vlasy bez barev a vzorů tu měl málokdo. Po pravdě řečeno, asi jen on a Richard.

„A čím se živíš ty? A proč jsi se nechal zmrazit?“ zeptal se ho Mark.

David usoudil, že nemá smysl dál se vyhýbat odpovědi. Jednou by na to stejně došlo.

„Já jsem novinář,“ přiznal.

„A nechal jsi se zmrazit proto, abys o tom mohl napsat knihu. Protože snem každého novináře je napsat bestseller,“ tipl si Mark.

„Ne, chtěl jsem o tom napsat jenom článek,“ začal David a pak oběma ve stručnosti vylíčil, jak se stalo, že se ocitl v mrazicím boxu.

Právě když končil, objevila se u jejich stolu servírka s podnosem a postavila před ně talíře s jídlem. Porce, která ležela na Davidově talíři, vypadala o poznání lépe než to, co by si člověk představil pod názvem vitasteak. Po chvíli se k Davidově údivu ukázalo, že ani chuť není tak strašná, jak očekával. Mohlo to ovšem být i tím, že jeho očekávání byla na velmi nízké úrovni.

Richard vypadal svou špenátovou pastou nadšený a Mark s rajčaty v biotěstíčku smířený. Při jídle téměř mlčeli.

„Předpokládám, že dezerty nejsou zdravé, takže nemá smysl po nich pátrat,“ ozval se zase David, když dojídali.

„Jestli máš chuť na cereální mrkvový koláč...“

David chvíli přemýšlel. Znělo to sice dost hrozně, ale lepší něco sladkého než nic.

V rychlosti prošel nabídku na jídelním lístku. Na obrázku sice nejlépe vypadala celerová zmrzlina se sladkou cibulovou pěnou, ale nakonec se rozhodl věřit spíše zdravému rozumu než očím. Zvítězil celozrnný jablkový koláč s hrozny a šlehačkou bez tuku.

„Doufám, že ještě nechcete jít spát,“ nadhodil Mark, když trojice o pár desítek minut později vycházela z restaurace.

David s Richardem se po sobě podívali.

„A jakou máme jinou možnost?“ zjišťoval David.

„Zvu vás do baru!“

„Já nepiju,“ upozornil Richard.

„Já jo,“ oznámil David.

„Žádný strach. Tohle je legální bar. Bez alkoholu.“

David se zatvářil kysele.

„Nabízejí jen drogy,“ upřesnil Mark.

„Cože?“ ozval se David jen půl sekundy předtím, než se totéž povedlo Richardovi.

„Nebojte se, nic nebezpečného. Žádné experimenty.“

Ukázalo se ale, že tohle tvrzení bude chtít bližší vysvětlení. A tak cesta do baru proběhla ve znamení Markova monologu. Z něj se Richard s Davidem dozvěděli, že alkohol, jehož konzumace je nezdravá a jenž má dlouhotrvající vedlejší účinky, nahradila plynová droga GreatDay. Ta má na člověka podobné účinky jako alkohol, ale působí jen několik minut poté, co ji člověk naposledy vdechne. Takže se můžete vydat z baru domů bez rizika, že cestou podlehnete touze – později jen těžko vysvětlitelné – prospat se na lavičce v parku nebo zavolat o půlnoci domů vdané kolegyni z práce.

GreatDay má i spoustu dalších výhod. Například není návyková. Nemá žádné nežádoucí vedlejší účinky. Dá se lépe dávkovat. A v neposlední řadě je její aplikace poněkud komplikovaná, takže ji lidé neužívají doma, ale chodí za ní do barů. Díky tomu majitelé barů více vydělají a odvedou státu vyšší daně. Což je velká výhoda. Tak velká, že by přebila i případné velmi nepravděpodobné zjištění, že droga tak trochu návyková je a má úplně zanedbatelné negativní vedlejší účinky.

„Tak jsme tady.“ Mark ukázal na štít nesoucí nápis Žlutý bonbon.

To jméno připadalo Davidovi dost nezvyklé, ale po chvíli váhání usoudil, že žlutá barva je ještě přijatelná.

Tentokrát je u vchodu nikdo nepozdravil. Když se na to David později Marka ptal, dozvěděl se, že je to kvůli zachování intimní atmosféry. I když jde samozřejmě o pouhou iluzi.

K Davidovu i Richardovu překvapení se do baru vcházelo přes záchodky. Nebo to tak alespoň vypadalo. Hned za hlavními dveřmi začínala úzká chodba lemovaná z obou stran mnoha dveřmi se zámky. Na některých z nich byl nápis obsazeno, ale pár jich bylo volných.

„Tady si každý vyberte jednu kabinku. Všechny by měly být stejné,“ poradil jim

Mark. „V kabině se převlékněte aa zbytek už uvidíte.“

David s Richardem po sobě zase vrhli tázavé pohledy, ale tentokrát odolali touze zeptat se, o co tu vlastně jde. A tak se každý z nich vydal ke svým dveřím s nápisem „volno“.

V Davidově kabině byla téměř absolutní tma. Jakmile ale zavřel dveře, ozvalo se cvaknutí a miniaturní prostor zalilo tlumené nazelenalé světlo.

Místnost byla úplně prázdná. Za několik vteřin se ve stěně napravo ode dveří otevřelo malé okénko a z něj vyjel stolek, na němž ležela složená jakási tenká plastová tkanina.

„Dobrý večer, pane,“ pronesl tlumeným hlasem skrytý reproduktor. „Vítejte v baru Žlutý bonbon. Prosím převlékněte se do pohodlného virtualizačního obleku. Protože jste u nás poprvé, asi ještě nevíte, že vnitřní povrch obleku je vytvářen pro každého návštěvníka znovu a po každém použití je zničen.“

David usoudil, že tím oblekem hlas myslí tkaninu na stole. Nic jiného tu totiž nebylo.

Převlékat se do baru mu sice přišlo divné, ale po dnešních zkušenostech už byl v podstatě připraven smířit se téměř se vším. Jen doufal, že se v dohledné době věci zase začnou měnit k lepšímu.

„Prosím svlékněte si z hygienických důvodů i spodní prádlo.“

David přemýšlel, jestli ho odněkud pozoruje živá osoba, nebo ho kontroluje jen nějaké čidlo. Doufal ve správnost druhé varianty.

Oblek byl vyroben z docela příjemného materiálu. Na pohled sice trochu připomínal silnější igelit, ale na omak to naštěstí bylo něco docela jiného. Některá místa byla vyztužená pevnější hmotou, ale když ji David potřeboval ohnout, s nepatrným zpožděním se poddala.

Právě dopínal zip, když se okno opět otevřelo a na stolek se vysunula helma. Reproduktoř ho vyzval, aby si ji nasadil.

David helmu nejdříve potěžkal. Byla výrazně lehčí, než očekával.

Nasunul si ji na hlavu.

„Teď se prosím chvíli nehýbejte.“

David uslyšel slabé bzučení a pak se mu něco otřelo o pravou nohu. Ucukl.

„Prosím, posaďte se.“

„Kam?“

„Za vašimi zády je pohodlné křeslo. Můžete se bez obav posadit.“

David se rozhodl hlasu uvěřit. Téměř. Sedal si dost opatrně.

Křeslo za ním skutečně bylo.

Jakmile dosedl, začalo se s ním téměř neznatelně pohybovat. Jakoby se rovnalo.

„Prosím, nehýbejte se.“

Uslyšel slabé cvaknutí. Zkusmo pohnul pravou rukou. Nic zvláštního se nestalo. Pak levou. Nohama. Problém nastal až s hlavou. Zdálo se, že helma je najednou v něčem pevně uchycená. Nebo k něčemu připojená. Než o tom mohl začít hlouběji přemýšlet, bez varování se ocitl na sedátku u barového pultu.

„Čau, kde máš Richarda,“ prohodil Mark, který, jak se ukázalo, seděl hned vedle.

„Kde bych ho měl...“

„To byla jen taková řečnická otázka...“

„Aha.“ Davidovi najednou nějak nebylo do řeči.

„Dobrý večer, pane, co si dáte k pití?“ Nad Davidem stál ohromný svalnatý barman. Takový, kterého byste rozhodně nechtěli o půlnoci potkat v liduprázdném parku. Není to nějaká provokace? Mark přece říkal, že se tady nepije...

„Co mi můžete nabídnout?“ zeptal se David opatrně.

„Všechno, na co si vzpomenete. Dáte si whisky, bourbon, nějaký likér nebo koktejl?“

„Portské byste měl?“

„Určitě. A mimochodem,“ teď se k němu barman spiklenecky naklonil, „u nás si můžete dokonce i zakouřit.“

„Cože?“

„Naprosto diskrétně, samozřejmě. Cigaretu nikdo neuvidí a ani kouř nebude cítit nikdo jiný než vy. I vaše pohyby související s kouřením budou pro ostatní zcela neviditelné. Žádný strach, opravdu nehrozí žádné riziko prozrazení...“

„Díky, ale zůstanu jen u toho portského.“

Jistě. Chcete raději pětileté, sedmileté nebo jedenáctileté... Ruby, tawny...?“

„Pětileté tawny.“

„Mám vám ho přinést já nebo byste raději nějakou kolegyni?“

„Ne, ne, já jsem s vámi naprosto spokojený,“ vyděsil se David.

„Výborně, to mě těší, jsem vám k službám,“ pravil úslužně barman a odešel.

„Ty vážně chceš, aby tě obsluhoval tenhle chlap?“ natočil se k němu Mark.

„Přece mu neřeknu, že ho nechci. Viděl jsi ty svaly?“

Mark se ušklíbl: „Tady jsi ve virtuální realitě. Všichni jsou tu naprogramovaní tak, aby ti snesli modré z nebe. Když se sem budeš rád vracet, vytáhnou z tebe víc peněz.“

To znělo logicky. Ale David stejně váhal. Také mohli být naprogramovaní úplně jinak...

„Dělej, jak chceš, ale já si ho ze své reality vypnu. Až k tobě příště zase přijde, mně se bude jevit jako roztomilá čokoládová tmavovláska.“

Luskl prsty a za okamžik u něj byla drobná, nazrzavo obarvená Asiatka. Moc hezká, pomyslel si David. Podala Markovi tenký displej a ten si s ním chvíli hrál.

„Hotovo.“

„Tady je vaše portské, pane. Mohu vám posloužit ještě něčím jiným?“

David nevěděl, jestli se mu to jen nezdá, ale jako kdyby v barmanových slovech zaslechl nějaký zvláštní podtón. To mu dodalo trochu odvahy požádat o změnu: „Ještě kávu, prosím. A neurazil byste se, kdybych vás požádal, aby mi ji přinesla nějaká kolegyně?“

Barman zdvihl ruku a David ucukl. To se dalo čekat. Teď se virtuální svalnatec určitě naštvál a napálí mu jednu svou virtuální pěstí. David si instinktivně chránil rukama hlavu.

„Samozřejmě, pane,“ řekl svalnatec, zatímco mu podával stejný displej, jaký před chvílí držel v ruce Mark.

David se uklidnil a začal listovat seznamem obsluhujících. Přeskočil všechny barmany a začal si prohlížet sličné mulatky, aby posléze přešel k černoškám, Asiátkám a běloškám. Překvapilo ho, že tím výběr neskončil. Obsluhovat ho mohla také nejrůznější zvířata, celá škála pohádkových postav, různí roboti... Nakonec se rozhodl pro mladou mulatku...

„Tak já si zase vypnu svojí postavičku, abych viděl, co jsi vybral,“ poznamenal Mark.

Než to ale stačil zrealizovat, otevřely se dveře a do baru vešel Richard. Chvilku je hledal a pak si přisedl.

„Kdes byl tak dlouho,“ otočil se k němu Mark, ale bylo vidět, že se tou otázkou jen baví.

Richard zabručel něco o pitomém převlékání a nepohodlném oblečení.

„Jak to, že Richard přišel dveřmi a já jsem se tu jen tak objevil,“ nedalo to Davidovi.

„Já jsem nepřišel žádnými dveřmi,“ bránil se Richard.

„Oba jste přišli dveřmi. Pánové, smiřte se s tím, že tady není nic tak, jak to vypadá.“

„Ani to portské?“ zarazil se David.

Mark se jen ušklíbl.

„A co ostatní návštěvníci baru?“ zkoumal dál David.

„Všechno se dá nastavit. Teď tu máme mix skutečných a virtuálních lidí.“

David se chvíli rozhlížel, ale nepozoroval žádné rozdíly.

„Dobrý večer, pane, co si dáte k pití?“ Tentokrát stál barman u Richarda.

„Minerálku.“

„Mohu vám nabídnout něco ostřejšího?“

„Nůž?“

„Prosím pane?“

„Přineste mi minerálku. Jen minerálku.“

„Ano pane, jistě. Mám vám ji přinést já nebo byste raději nějakou barmanku?“

„Ne. Vy. Vy mi přineste minerálku.“

„Ano pane, jistě.“

S tímhle člověkem bude dneska zábava, pomyslel si David. Když se s ním nikdo nebaví o konci světa, je neuvěřitelně mrzutý.

Naštěstí hned vzápětí přišla nová barmanka s kafem, a to mu okamžitě zlepšilo náladu. Možná byla jen virtuální, ale rozhodně by to do ní nikdo neřekl.

„Tak pánové, na úspěch v našich nových životech,“ zdvihl Mark sklenici, jakmile Richard dostal svou vodu.

Přitukli si a David opatrně ochutnal portské. Bylo pravé. Možná virtuální, ale pravé. Zdálo se, že se věci opravdu – konečně – začínají měnit k lepšímu.

„A to nás zatím rozmrazili jen tři?“ obrátil se po chvíli na Marka.

„Ne, ne. Jen u mě už se zastavilo víc než třicet dalších lidí. A spousta jich určitě nepřišla.“

„A kde jsou?“

„Někdo u mě byl dva tři dny, někdo týden. S některými jsme si prostě nepadli do oka, další měli svoje plány. A jeden prý snědl tu pilulku od Děti dneška.“

„Oni jsou před IceHelpem pořád?“

„Myslím, že tam odchyťávají lidi, které propásli přímo u IceLiftu.“

„A všem jenom pouštějí tu svou prezentaci a vnucují jim sebevražedné prášky?“

„Zatím ano, ale jestli chtějí mít úspěch, tak budou muset přitvrdit.“

David si představil několik možností přitvrzení a ani jedna se mu nezamlouvala.

„Do kdy budeme moci v IceHelpu zůstat?“ změnil téma hovoru.

„Jak dlouho budete chtít. Já bych sice jednou rád vyrazil najít zakladatele IceLiftu, ale to má čas.“

Mezi řečí se u nich zase zastavily barmanky a přinesly další pití.

„Myslíš, že z nich dostaneš nějaké peníze?“

Mark se na Davida nechápavě podíval.

„Myslím od těch chlápků z IceLiftu.“

„Ne, to ne. Jen mě zajímá technologie, kterou použili. Některé informace jsem si už sice stáhl z jejich počítačů, ale potřebuji jich daleko víc.“

„K čemu?“ vrtalo hlavou Davidovi.

„Tahle doba sice vypadá docela dobře, ale za pár desítek let bude určitě svět ještě daleko lepší. Takže bych se klidně jednou zase trochu posunul... Jestli to do nás teda nenapálí ten Richardův šutr,“ podíval se po Richardovi.

„Cože?“ ozval se Richard, kterého vyslovení jeho jména vytrhlo z myšlenek.

„Že bych se ještě klidně nechal na pár let zmrazit, jestli sem nepadne ten tvůj asteroid.“

„Třeba budeš mít štěstí a přežiješ to,“ uklidňoval ho Richard. Davidovi se zdálo, že v jeho hlase zaslechl ironický podtón, ale nebyl si tím úplně jistý.

„Jasně, třeba někde v bunkru,“ ušklíbl se Mark.

„Třeba,“ souhlasil Richard.

„Já už se teda znova zmrazit nenechám,“ poznamenal David.

„A proč?“ divil se Mark.

David se na chvíli zamyslel. Vždycky měl pocit, že s jeho životem není všechno tak úplně v pořádku. Že není podle jeho představ. I když sice neměl žádné konkrétní představy, byl si jistý, že kdyby je měl, rozhodně by nevypadaly takhle. A stejně jistý si byl i tím, že další posun o padesát let by to k lepšímu rozhodně nezměnil.

„Počkej za pár dní! Zjistíš, že tohle je úplně jiný život, než jaký jsi znal,“ přesvědčoval ho Mark, když se nedočkal odpovědi.

„No právě...“

O hodinu později už byli David s Markem v náladě, zatímco Richard ponořen do svých myšlenek pořád ucucával minerálku.

„Já teď na chvíli odejdu se svou barmankou,“ oznámil Mark potichu Davidovi. „Sejdeme se za půl hodiny u vchodu do baru. Nezapomeň tu Richarda. Jestli teda nepůjdeš s tou svou...“ Významně se na Davida podíval, zvedl se a zamířil ke schodům vedle baru.

David pozoroval, jak cestou lapil svou zrzavou Asiatku a pak mu oba zmizeli z dohledu. Chvíli se jen tak díval kolem a nakonec se neúspěšně pokusil zatáhnout Richarda do hovoru.

Škoda, že nemá žádné zkušenosti s balením barmanek. Markova varianta závěru večera vypadala docela dobře.

Ještě chvíli o tom přemýšlel. Přece to nemůže být tak složité. Je to jen virtuální realita, a tak se prostě na rovinu zeptá.

Problém byl v tom, že jakmile stála před ním, nevypadala vůbec virtuálně.

„Můžu se na něco zeptat?“ zahájil nakonec odvážně rozhovor.

„Určitě. Ráda vám odpovím na cokoli,“ usmála se. Krásně.

David zaváhal. „Nabízíte také nějaké jiné služby než pití?“

No, to byla otázka. Teď mu určitě nabídne nějaké jídlo, cigarety nebo výměnu za kolegyni. A jemu bude trapné odmítnout...

Naštěstí se ukázalo, že virtuální postavy jsou naprogramovány jako hodně chápavé. Než stačil otázku upřesnit, kráčel se svou mulatkou v Markových šlěpějích o patro výš.

„Chceš vědět, jak se jmenuji, nebo to máš raději anonymní?“ zeptala se ho cestou. David měl pocit, jakoby v jejím hlase postřehl stopy výčitky, ale pak usoudil, že se mu to nejspíš jen zdá.

„Já jsem David. A ty?“

„Miriel. Jsi tu poprvé?“

David sice tušil, že to Miriel ví, ale byl docela rád, že prostě jen nemlčí. „Jo, poprvé.“

Mezitím došli ke dveřím jednoho z řady pokojů a vešli dovnitř.

„Svlékneš si mě sám nebo se mám svléknout sama?“ otočila se k němu u postele.

„Rád ti pomůžu.“

David si k sobě Miriel přitáhl a pomalu jí začal rozepínat knoflíky světle modré blůzky. Cítil její vůni a očima hltal její plné tvary. Přemýšlel, co by řekl, ale předběhla ho.

„Hrozně mě přitahuješ. Nikdy bych ti nehádala skoro osmdesát let.“

David se zarazil v půlce pohybu. Cože?

Miriel si zřejmě všimla jeho zaváhání. „Nechceš abych nejdříve svlékla já tebe?“

„Ne, ne...“ vzhopil se David. Tohle mu ale opravdu dělat nemusela.

Miriel zřejmě pochopila, že by teď měla spíš mlčet, a tak už jen sem tam pod dotykem Davidových rukou vzdychla.

Jemně ho stáhla do postele a přitulila se k němu. „Ještě než začneme, musím ti něco říci.“

David se na ni tázavě podíval.

„Ve svém věku musíš být opatrný. Ale neboj se. Máme tady i speciální erotickou zábavu pro seniory.“

To snad ne!

„Miriel, můžeš mi dát nějaké menu s nabídkou, jak říkáš, erotické zábavy?“

Ani si nevšiml odkud vytáhla plochý displej.

Chvilí listoval seznamem a ona na něj trpělivě čekala. Pak si vybral.

Když asi o půl hodiny později vyšel do chodby, Mark s Richardem už na něj čekali.

„Tak co, všechno OK?“ zeptal se ho s úsměvem Mark.

„Tys to věděl, že jo?“

Mark se začal svíjet smíchy. Chvíli mu trvalo, než popadl dech: „A vyzkoušel jsi nějaký program pro seniory?“

* * * * *

13.

Noc, která následovala, byla krátká. Ještě kratší, než obvykle. Jen co David usnul, někdo začal bouchat na dveře. Displej zaprášeného budíku přitom z nějakého zvláštního důvodu ukazoval půl deváté ráno.

O patro níž se ozval hlasitý rámus. Až po několika sekundách David dospěl k teorii, že patrně půjde o nějaký druh moderní hudby. Kdosi měl zřejmě pocit, že právě nastal ten pravý čas pro vstávání. David si to nemyslel.

„Davide, jsi už vzhůru?“ uslyšel za dveřmi Markův hlas. „Objednal jsem bonusq. To se ti bude líbit. Za dvacet minut vyrážíme.“

„A co když se mi to nebude líbit?“ zapochyboval nahlas David, ale zřejmě příliš málo důrazně na to, aby dostal nějakou odpověď.

Když za osm a půl minuty scházel do kuchyně, Mark s Richardem už tam seděli a živě diskutovali.

„Jdeš právě včas,“ přivítal ho s plnou pusou biotoastů Mark. „Právě jsem začal Richardovi vysvětlovat pravidla bonusqu.“

„Takže to je nějaká hra,“ usoudil David.

„Jo. Naprosto super! Fakt se vám bude líbit.“

David s Richardem na sebe vrhli nedůvěřivé pohledy, ale své názory si nechali pro sebe.

„Jestli jste někdy hráli squash, tak bonusq je hra, která je mu dost podobná. Taky tam jsou čtyři stěny a míček. Kurt je o něco větší a míček je jen virtuální, takže vás nemůže zranit. A mění směr letu podle toho, do jakého čtverce na stěně se trefíte.“

„A hraje se to ve dvou, takže mě vlastně k ničemu nepotřebujete,“ odhadl David a ukousl kus toastu, který sebral z talíře uprostřed stolu. Pečivo zřejmě nebylo

nejčerstvější. A nebo možná šlo o něco extrémně zdravého.

„Ne, hráč může být jeden, ale třeba i pět. A my budeme tři.“ Poslední větu pronesl Mark hlasem, který nepřipouštěl žádné pochybnosti.

„Já ale nemám žádné sportovní boty, ani oblečení,“ nedal se David. „Fakt bych si to rád zahrál už dneska, ale asi to budu muset odložit.“

„Ve fitcentru ti všechno půjčí.“

„Přece nebudu nosit nějaké obnošené hadry...“

„Sportovní oblečení se kompletně recykluje... Dojezte a jdeme, právě dorazil taxík.“

Cestou se David s Richardem dozvěděli pár dalších pravidel bonusu. Ukázalo se, že to jediné, co snad má společného s nějakou z her, kterou už znají, je to, že hráči používají rakety a střídají se v úderech do míčku. Na kurtu mohou být až čtyři a každý má na úder maximálně 10 sekund. Když do té doby neodehraje, hra končí jeho prohrou.

Deset vteřin Davidovi připadalo opravdu hodně, ale vzápětí se ukázalo, že by tak dlouho čekat neměl. Vítězem hry je totiž ten, kdo nasbírá nejméně trestných minut – tedy času, který uplyne od chvíle, kdy se míček po hře předchozího hráče poprvé dotkne stěny, do okamžiku, kdy se ho další hráč dotkne raketou.

Hraje se na všechny stěny, na zem i na strop – a po nich jezdí barevné obdélníky, které ovlivňují, jak se míček odrazí. „Tak třeba od fialového se odrazí přesně stejným směrem, kterým přiletěl. Od zeleného se odrazí tak, jak má, ale po třech metrech spadne přímo k zemi a odtud se vrací zpátky ke stěně,“ vysvětloval Mark.

„A my si zahrajeme bonusq plus, což znamená, že jeden z nás bude vždycky míčkem,“ završil Mark své vysvětlování pravidel a vychutnával si lehce zděšené pohledy svých společníků. Víc už neřekl, protože právě vystupovali před fitcentrem.

Po prvních pěti minutách na kurtu musel David chtě nechtě uznat, že pokrok má i své světlé stránky. Tak třeba v botě, která se při obutí vytvaruje podle nohy, se dá běhat za míčkem bez toho, aby si člověk otláčil prsty. A v oblečení, které odvádí pot, se můžete cítit stejně pohodlně, jako doma u televize. Až na to, že v obýváku nemusíte běhat.

Když se po prvních minutách naprostého zmatení konečně trochu zorientoval, začínal mít dokonce radost z některých svých úderů. Třeba ten poslední, kdy se na pravé stěně střelil do zeleného pole, které míček odrazilo jen proto, aby ho těsně před

Markovou raketou nechalo dopadnout na zem, odkud ho žluté pole poslalo vývrtkou nad Marka, mu opravdu udělal radost. Skoro až začínal věřit tomu, že by se Mark nemusel vejít do časového limitu, ale nakonec se ukázalo, že měl ještě slušnou rezervu.

Po necelých osmi minutách hry ženský hlas oznámil konec prvního setu a vyzval je, aby si doplnili tekutiny a živiny v organismu. Tabule s trestnými minutami nad hřištěm ukazovala 5:00:00 proti 2:30:53 v Davidův neprospěch a z toho David pochopil, že 5 trestných minut je hranice, na které končí set.

Pár vteřin poté, co vyšli z kurtu, se k nim přidal Richard. Byl pobledlý a vůbec vypadal, že mu role míčku, kterou dostal od Marka přidělenou, tak úplně nesedla. To Davida nepotěšilo – pro druhou hru měl být totiž míčkem on.

„Tak míčku, připrav se, jdeme hrát a bez míčku nemůžeme,“ sršel humorem Mark a David po nezbytném pokusu o odmlouvání („ale můžete, prostě to přepnete na automatiku“) vyrazil ke kabině ve tvaru válce vedle kurtu. Tam si lehl na břicho a čekal...

Nejdřív se nedělo nic. Potom se ozvalo odpočítávání. Někdo ho nadhodil na podání. A pak najednou letěl proti stěně. Instinktivně si chránil rukama hlavu, ale ránu o zeď naštěstí herní systém nesimuloval. Otočil se a letěl směrem k Richardovi. Ten se k němu natočil bokem a než stačil udělat raketou prásk, David už měl zase ruce před očima.

Po prvních třech minutách hry konečně dokázal sám sebe přesvědčit, aby nechal ruce volně předpažené a po dalších dvou to dokonce zvládl i v okamžicích, kdy letěl proti zemi. Tak se konečně mohl trochu soustředit na létající bonusy, které měl jako míček za letu po hřišti chytat.

Právě se chystal natáhnout po jednom pětisekundovém, když se s ním najednou svět začal točit a on po spirále letěl k jedné ze stěn. Cestou do něj narazila raketa, pak přišel modrý obdélník a to byla ta chvíle, kdy dospěl k naprosto nezvratnému závěru, že je na čase se téhle nešťastné role vzdát. A začal hledat nějaké tlačítko, které by jeho trápení ukončilo.

Nikde žádné neviděl.

Přece tu někde musí být!

A co když se prostě zvedne...

Než stačil svou myšlenku zrealizovat, osvobodil ho známý ženský hlas oznamující konec setu a doplňování tekutin. Další set, tentokrát s Richardem, prohrál za stavu

3:10:54 ku 2:10:12 poté, co prošvihl desetisekundový limit.

Když se sešli u oběda, jehož autorem byl kuchyňský přístroj zvaný ExtraKuchař, vymámil David z Marka slib, že mu na odpoledne najde nějaké materiály o IceLiftu.

„Nahraju ti něco do papíru,“ prohlásil Mark a Davida ten slib uspokojil i přesto, že jeho formulaci příliš nerozuměl.

„Nezapomněl jsi na mě s tím hypernetem?“ přidal se Richard.

„Hned jak to Davidovi přehraju, půjčím ti svého dipa – tedy digitálního přítele – a s ním můžeš surfovat po hypernetu, jak budeš chtít.“

Uklidnění příslibem splnění svých přání se konečně mohli v klidu pustit do jídla.

To, co měli na talířích, vypadalo jako pizza. Ale ani zdaleka to tak nechutnalo.

Než si David stačil postěžovat, Mark přispěchal s vysvětlením: „Za tu chuť nemůže ExtraKuchař. To, co máte před sebou, je sice něco jako pizza, ale bohužel nám ve stroji došly některé přísady – například mouka, kečup nebo sušená vajíčka – mimo jiné. Takže jsem upravil recept a vzniklo tohle. Není to úplně ono, ale pro dnešek se snad nějak najíme...“

V Davidovi sice hlodaly jisté pochybnosti, ale nahlas neřekl nic. Po chvíli, kdy pozřel další dvě sousta, mu to přece jen nedalo: „Můžu se tě jen zeptat, co přesně je v tom těstu místo mouky a vajec?“

„Po pravdě řečeno – nechal jsem ExtraKuchaře udělat těsto z vody a z rozemletých sušených těstovin. Takže to něco s těstem společného má...“

Chuť sousta v Davidových ústech jasně dokazovala, že to Mark myslí vážně.

„A místo kečupu?“

* * * * *

14.

„Ledová krádež za 50 milionů,“ zněl titulěk článku, který Mark po obědě přinesl Davidovi vytištěný na zvláštním papíře, jehož povrch vypadal jako by byl z mléčného skla. David si uvědomil, že podobný papír si už bral v budově IceLiftu – tam na něm byly instrukce pro přežití. Trochu ho zklamalo, že je text docela krátký, ale i tak se hned pustil do čtení. Lepší něco než nic.

„Za nejrafinovanější loupež století označují policisté podvod, jehož se dopustila dvojice majitelů společnosti IceLift. Během minulých 4 měsíců se jí podařilo zmrazit stovky důvěřivých klientů...“

Jak, důvěřivých? pomyslel si David. On tomu přece od začátku nevěřil.

„... vybrat jejich bankovní konta a prodat všechn jejich majetek. Naši reportéři vyzpovídali stovky lidí a prohledali tisíce nejrůznějších dokumentů – a proto vám nyní můžeme přinést podrobné informace o tom, jak se celá věc udála,“ začínal text, který byl vydán necelé tři měsíce po Davidově zmražení.

„Všechno začalo v jedné univerzitní laboratoři. (Pozn. red.: jméno univerzity muselo být z důvodu probíhajícího soudního sporu na ochranu pověsti vymazáno.) Právě zde již sedm let pracoval biolog Randall Juhans. Oficiálně se zabýval výzkumem zaměřeným na mezní životní podmínky savců – a hledal hranice, za kterými už nemají šanci přežít.

V průběhu výzkumu patrně dosáhl zajímavého objevu: zjistil, jak lze živé tkáně zchladit a zmrazit tak, aby bylo možné je i po dlouhé době bez poškození opět uvést do původního stavu. V tomto bodě se ovšem názory námi oslovených odborníků liší. Jen malá část z nich věří, že rozmrazení může být natolik úspěšné, aby byli klienti IceLiftu schopni dalšího plnohodnotného života. Většina z nich by dle vlastních slov něco takového považovala spíše za zázrak.“

Davidu lehce zamrazilo v zádech.

„Juhans pravděpodobně pracoval na zdokonalování svého objevu po řadu měsíců, možná dokonce léta. A to vedle dalších oficiálních univerzitních výzkumů a z finančních prostředků univerzity. Po celou tu dobu si ovšem nechával všechny výsledky jen pro sebe. Zřejmě věřil, že svůj vynález dokáže výhodně zpeněžit.

Oslovili jsme několik odborníků, kteří jsou dobře obeznámeni s použitou technologií, respektive s tím, co je o ní známo. Ti nám potvrdili, že kromě pravděpodobné nefunkčnosti použitého postupu je tu ještě jeden zásadní problém, a to jeho vysoká finanční náročnost. „Je to prostě drahé a úplně k ničemu,“ zhodnotil Juhansův vynález jistý profesor biologie, který si nepřál být jmenován. Vysoké náklady na mražení byly zřejmě důvodem, proč Juhans svůj nápad sám nevyužil k podnikání,“ odhadoval autor článku.

„Pak se ale jednoho dne setkal se svým bývalým spolužákem Haroldem Hangeborem. Podle svědectví několika Hangeborovi blízkých lidí se ti dva dříve nijak zvlášť nepřátelili. Události, které vedly k tomu, že Juhans Hangeborovi řekl o svém objevu, jsou tak zahaleny tajemstvím. Naopak zcela nezpochybnitelný je fakt, že deset měsíců před prvním komerčním zmražením založili oba muži společně firmu IceLift, poté získali úvěr od banky, pronajali si nemovitost, nechali ji upravit, vybavili potřebným zařízením a spustili propagační kampaň na internetu.

Podle Joachima Haagela, bývalého zaměstnance banky (pozn. red.: jméno banky muselo být z důvodu probíhajícího soudního sporu na ochranu pověsti vymazáno), byl podnikatelský plán zakladatelů IceLiftu sice odvážný, ale realizovatelný. Hovořilo se v něm o mražení na několik měsíců – nebo na několik málo let – za výrazně vyšší cenu, než byla poté požadována.

Ředitel jedné velké společnosti, který si nepřál být jmenován, nám sdělil, že ho Hangebor několik týdnů po založení IceLiftu kontaktoval s konkrétní nabídkou. Sliboval mu několik let zmražení za částku pohybující se řádově v desetitisících dolarů. ‚Hangebor se nějak dozvěděl o mé nemoci a zřejmě předpokládal, že využiji příležitosti počkat si na pokročilejší lékařskou péči,‘ řekl nám ředitel. ‚Jenže měl nepřesné informace. Můj stav byl už v té době výrazně lepší a nabídka IceLiftu mi připadala riziková,‘ dodal bez bližšího vysvětlení.“

Tady článek nečekaně končil. David si až teď všiml malého ohnutého růžku v pravém dolním rohu papíru. Posunul po něm palcem – načež text zmizel a objevil se jiný. Druhá stránka.

Teď si David konečně začal papír prohlížet pozorněji. Zkusil ho lehce ohnout – zdálo se, že mu to nijak nevádí. A kdyby ho chtěl složit na půl? Znovu papír ohnul a stiskl ohyb prsty. Pak ho rozložil. Po ohybu nezůstala žádná památka. To byla pravděpodobně jediná odlišnost oproti papíru v té formě, jak ho David znal. Tedy kromě onoho zvláštního sklovitého povrchu a značky pro posun v textu, která teď byla v pravém dolním rohu i nahoře vlevo.

„I když patrně nešlo o jediný případ, informace o dalších oslovených možných zákaznících se nám zatím nepodařilo získat,“ pokračoval článek. „Lze se domnívat, že neúspěch u několika zástupců předpokládané bohatší klientely přiměl Hangebora s

Juhansem změnit plány. Pozorovatelé ovšem upozorňují i na druhou možnou variantu – že totiž oslovení movitější klientely představovalo pouze zastírací manévr.

Jisté je tedy pouze to, že za necelé čtyři měsíce po vzpomínaném rozhovoru začal IceLift nabízet zmražení na padesát let za pouhých 5 000 dolarů – tedy za sumu, kterou si mohla dovolit široká skupina obyvatel. Hangebor s Juhansem patrně spoléhali na to, že se najde dostatek dobrodruhů, kteří se přihlásí. A nemýlili se.“

To přece nemuseli být jen dobrodruzi, bránil se zase v duchu David. Ale četl dál.

„Záznamy firmy ukazují, že se během několika týdnů přihlásily tisíce lidí – ale jen několik stovek jich dostalo šanci. Podle čeho byli vybráni? Zdá se, že hlavním kritériem byly majetkové poměry a skutečnost, že nemají žádné blízké příbuzné. Zpravidla šlo o samostatně žijící muže, zmrazeny však byly i dvě desítky žen a osm párů. Většina vybraných zákazníků vlastnila alespoň jednu cennější nemovitost a několik z nich by bylo možno bez rozpaků označit za zámožné. To bylo zjevně součástí Juhanova a Hangeborova d'ábelského plánu. Jakmile se totiž zákazníci IceLiftu nechali zmrazit, jejich majetky osiřely.

Podle dokladů, jejichž kopie má redakce k dispozici, se další události odehrávaly podle jednotného scénáře. Světlo světa spatřily smlouvy, v nichž bylo uvedeno, že zmražení lidé platí firmě IceLift za její služby veškerým svým majetkem. Objevily se dohody o převodu nemovitostí, dlužní úpisy, příkazy k převodům akcií. Během krátké doby získala naprostou většinu vlastnictví svých klientů firma IceLift a ta je obratem prodala dále. I velmi střízlivé policejní odhady tvrdí, že tak došlo k přesunu majetku v hodnotě nejméně 50 milionů amerických dolarů.“

David začal rychle v hlavě počítat. Několik stovek klientů a 50 milionů dolarů. Takže to je... Řekněme sto tisíc na jednoho. To zase ti klienti nemuseli být tak úžasně bohatí. A když někdo byl, tak si pak mohli dovolit vzít někoho chudšího. Někoho jako je David.

„Mezi zmraženými klienty ovšem bylo i několik jedinců, na kterých majitelé IceLiftu příliš nevydělali. Proč je vybrali? Náš zdroj obeznámený s policejním vyšetřováním, který si rovněž nepřeje být jmenován, odhaduje, že mohlo jít o další zastírací manévr. My jsme prověřovali i varianty, že tito lidé byli spolupracovníky majitelů IceLiftu, případně že jde naopak o osoby, jichž se Juhans s Hangeborem chtěli

zbavit. Ani pro jednu z těchto variant jsme ovšem nenašli dostatek důkazů.“

Možná, že na konci už jen paběrkovali, napadlo Davida. Nebo – nemohlo by to souviset s tím, že je novinář? Ani jedna z těchto odpovědí ho příliš neuspokojila.

„Jakmile byl ledový sklad naplněn, majitelé IceLiftu začali realizovat další fázi svého plánu. Jen několik týdnů po zmrazení posledního zákazníka odletěli do Jižní Ameriky. Spolu s veškerým majetkem společnosti IceLift. Podle již zmíněného policejního zdroje končí Juhanova stopa u letu číslo KL797 do Sao Paula a Hangeborova u letu KL685 do Mexico City. Oba muži si ve stejný den koupili letenky po internetu, dle letištních systémů byli i odbaveni a podle toho, co je nám známo, jsou zřejmě zachyceni také na záznamech z letištních kamer.

Podle již výše zmíněného policejního zdroje je ovšem téměř jisté, že podniknuté cesty byly jen zástěrkou a oba muži mohou být v kterékoli zemi kdekoli na světě. Za pravděpodobné náš zdroj označil Jižní Ameriku, ale i Jihovýchodní Asii nebo Afriku.

Krátce po odletu obou vlastníků byla podána žádost o vyhlášení konkursu na společnost IceLift. Následně všechna významnější periodika i někteří zástupci státní správy obdrželi e-mail, ve kterém Juhans s Hangeborem konstatují, že jim nevyšel jejich podnikatelský záměr a navíc byli nuceni ze závažných osobních důvodů odcestovat. Součástí textu byla i informace o tom, co je třeba udělat pro udržení zmražených lidí při životě.

V té chvíli byla celá záležitost výrazně medializována a v tisku se objevilo mimo jiné množství názorů na celou záležitost. A to v odborném i v laickém. Biologové jsou dnes v podstatě rozděleni na dva nesmiřitelné tábory: Jedni trvají na tom, že Juhans s Hangeborem stovky lidí okradli a zabili, protože neexistuje žádná šance, že by zmrazení klienti mohli přežít. Druzí jsou přesvědčeni, že Juhans s Hangeborem stovky lidí sice okradli, ale nezabili – a to podle nich uděláme my, pokud je neudržíme po potřebnou dobu při životě. Podle zástupců druhé skupiny přiložené dokumenty nasvědčují věrohodnosti celé akce do té míry, že by použitá technologie skutečně mohla zachovat tkáň klientů v životaschopném stavu. Jedna zásadní informace nám ale dodnes chybí – totiž jaký postup použít pro rozmrazení zakonzervovaných lidí a hlavně – zda je lze rozmrazit předčasně. Majitelé IceLiftu totiž tvrdí, že to učinit nelze.“

Davidovi zase přeběhl mráz po zádech. Takže se vlastně možná podruhé narodil...

„Na konci výčtu podmínek, které je třeba zajistit pro přežití klientů IceLiftu, je doslova uvedeno: ‚Systémy zajistí rozmrazení zmražených osob v souladu s jejich smlouvami automaticky. Již proces zamrazování odpovídá naplánované délce zmražení – a není tedy možné konzervovaná těla rozmrazit dříve bez rizika usmrcení.‘ Juhans s Hangeborem přitom neopomněli připojit informaci o tom, kdy bude rozmražen první a kdy poslední člověk.

Shrnuto a podtrženo – majitelé IceLiftu nám sdělují asi toto: Lidé podepsali smlouvy na službu, kterou dostali. Zaplatili svým majetkem na základě smluv, které jsou naprosto v pořádku – a zkuste dokázat opak, když nemůžete vyslechnout svědky. Bránil se snad někdo? Podal někdo z našich klientů žalobu? Podnikatelský záměr bohužel nevyšel – inu, to se stává. Nejsme ale vrazi – stačí když seženete peníze a naši klienti přežijí. My jsme vám všechny podklady dali. A mimochodem – i kdyby vám snad naše jednání nepřipadalo úplně ve shodě se zákonem – než systém klienty rozmrazí, všechno bude dávno promlčené.

Zůstávají ovšem tři zásadní nezodpovězené otázky. Za prvé: Kde jsou Juhans s Hangeborem? Veškeré pátrání je zatím neúspěšné. Za druhé: Co bude s jejich klienty? První dva měsíce provozu IceLiftu zajistí dotace holandské vlády, která byla pro tento účel mimořádně vyčleněna z rozpočtu. Někteří známí a přátelé zmražených lidí hovoří rovněž o založení nadace, která by měla sehnat dostatek peněz na provoz mrazicích systémů. Může se jim to ale podařit?

A pak je tu ještě ona třetí zásadní otázka, která nám vrtá hlavou. Možná, že i vám. Totiž proč se všichni ti relativně úspěšní lidé nechali zmrazit? Naše poznatky neukazují na to, že by k tomuto kroku přistoupili – alespoň v převážné většině případů – ze zdravotních důvodů. A podle informací, které jsme získali, neměli většinou ani žádné vážné osobní problémy. Co je k tomu tedy vedlo? Touha po dobrodružství?

V následujících vydáních vám postupně přineseme exkluzivní profily řady klientů IceLiftu. Možná, že v nich najdete nějakou nápovědu. Definitivní odpověď na tuto otázku vám ale přineseme až v jednom daleko pozdějším vydání – za necelých padesát let. Pokud tedy bude rozmrazení zákazníků IceLiftu úspěšné.“

V jednom měl David jasno: Jeho ke zmrazení žádná touha po dobrodružství nevedla. Možná, že by to měl redakci těch novin napsat. I když dnes už to asi bude

každému jedno.

Hned za článkem byl ještě uveden doslovný text dříve zmiňovaného e-mailu Juhanse a Hangebora médiím: „Vážená redakce, dovolujeme si vás informovat, že se v sídle firmy IceLift, kterou vlastníme, nacházejí téměř tři stovky zmražených lidí, našich klientů. Ti lidé byli ochotni věnovat celé své majetky za to, že se dožijí lepší budoucnosti. Bohužel, ani tyto prostředky nám nestačí k financování provozu systému zajišťujícího jejich přežití, a proto jsme byli nuceni požádat o uvalení konkursu na společnost IceLift. Uhradili jsme veškeré poplatky tak, aby systémy mohly být v provozu ještě 371 hodin od odeslání tohoto e-mailu. Jeho přílohou jsou podrobné instrukce, jak našim klientům zajistit podmínky k přežití. Protože jsme museli ze závažných osobních důvodů odcestovat, nemůžeme vám bohužel předat tyto informace osobně. Prosíme však tímto o medializaci celé záležitosti i o přijetí dalších opatření, aby ti lidé dostali šanci přežít. S úctou Randall Juhans a Harold Hangebor, majitelé společnosti IceLift.“

* * * * *

15.

Davidova následující noc byla plná divokých snů o zakladatelích IceLiftu. V jednom z nich se mu podařilo rozkrýt pozadí celé kauzy a zachránit stovky lidí před zmražením, které by – alespoň v jeho snu – vedlo k jisté smrti. V dalším odhalil podle plány Juhanse a Hangebora až ve chvíli, kdy zmrazili téměř všechny klienty. Zakladatelé IceLiftu ho ale za použití tučného finančního obnosu přesvědčili, že se věci mají jinak, než se domníval. Jednou sledoval celý příběh jen jako divák. Viděl, jak si zákazníci objednávali báječnou novou službu, jak uléhají do van i to, jak se za 50 let zase probouzejí. A v jednom opravdu zlém snu se sám nechal zmrazit.

Právě když ho rozmrazovali, probudil se. Nejhorší sen pokračoval. I když – a to si David musel přiznat – naštěstí ani zdaleka nebyl tak zlý, jak by být mohl. Přesto se ještě chvíli pokoušel o další probuzení. Marně.

A tak se – pokolikáté už – pokusil pohlédnout na svůj nový život pozitivně. Má kde spát. Má co jíst. Když někdo dokoupí nové náplně do ExtraKuchaře, možná by si příště mohl na jídle i pochutnat. Nemusí psát zprávy o krkavčích matkách ani o zlodějích denního tisku. Už nikdy nepotká svého šéfa. A s Markem by mohla být – alespoň občas –

docela zábava. Prostě: Zatím se to dá docela dobře vydržet. Samozřejmě za předpokladu, že na svět nedopadne ten Richardův asteroid.

Optimisticky naladěný se rozhodl, že vstane.

Váhavě si oblékl padesát let staré spodní prádlo. Před tím si ho ovšem důkladně prohlédl a pro jistotu k němu i několikrát přičichl. Nemůže mu nějak uškodit? Co když se v té tkanině rozmnožily nějaké nebezpečné bakterie? Přece jen – nechat někde prádlo padesát let není to samé, jako ho na týden odložit do kouta v koupelně.

Zřejmě je ale jen zblblý z reklam na prací prášky. Chvilku se nad tím zamyslel. Ne, stejně ze svého oblečení nemá dobrý pocit. Možná by si měl koupit nějaké novější.

Dalo se předpokládat, že v tomto ohledu by mu internet – ať už se mu dnes říká jakkoli – mohl splatit alespoň malou část svého dluhu. Aspoň o malý kousek ho povytáhnout z bryndy, do které se tak trochu i kvůli němu dostal.

Poté, co ve spěchu poněkud odbyl ranní hygienu, začal zkoušet, jestli by se k hypernetu nemohl připojit přes ten zvláštní papír, který mu včera půjčil Mark. Několikrát dolistoval na začátek a zase na konec textu v naději, že objeví nabídku dalších funkcí. Párkrát papír převrátil v ruce očekávaje, že na něj vybafnou nějaká tlačítka – alespoň na jedné ze stran.

Po několika minutách horlivého zkoumání se ale ukázalo, že tudy cesta nevede. Ta technicky zajímavá věčička podobná papíru je zřejmě opravdu tak úžasně hloupá, že umí jen zobrazovat obsah, který už do ní někdo nahrál. Bude se muset poradit s Markem.

Sešel dolů do kuchyně. Byla prázdná.

Tak si aspoň zatím udělá snídani. David zkusil najít opékač toastů, ale bez úspěchu. Že by i ty vyráběl ExtraKuchař?

Přistoupil k přístroji ve tvaru vyšší ledničky a začal zkoumat funkce jednotlivých tlačítek.

„Nazdar Marku, co ti mohu nabídnout k snědku?“ zahlaholila krabice.

„Dal bych si toasty. S medem,“ zkusil to David.

Žádná reakce.

„Toast,“ zopakoval.

Zase nic. Všechno nasvědčovalo tomu, že hlasový výstup funguje, ale vstup nikoli. To Davida zklamalo. Bože, padesát let vývoje, a ono to nerozumí takovému primitivnímu

příkazu. Možná ale, že Mark koupil nějaký zastaralý model. Nebo přístroj reaguje jen na jeho hlas. David se vrátil ke svému optimistickému pohledu na svět.

„Mohu ti nabídnout ještě něco k snídani? Ovocnou svačinu? Polévku?“ Ozval se zase přístroj a na jeho displeji se objevily tři lákavě vypadající obrázky s popisky.

David vybral snídani. Nabídka na displeji nabobtnala a David jí začal listovat. Toasty s medem v ní byly.

Svět je prostě takový, jaký ho člověk chce vidět, pomyslel si David. Když jsi škarohlíd, je škaredý. Když jsi optimista, je optimistický.

Potvrdil volbu.

„Lituji, ale nemám k dispozici potřebné přísady,“ pravil ExtraKuchař.

David se vrátil zpátky do reality.

Tak proč to tam píše, když to nemá? Dobře, dá si toast s marmeládou.

„Lituji, ale nemám k dispozici potřebné přísady,“ pravil znovu přístroj.

Tak toast s oříškovým krémem? S vajíčkem? Ne, vajíčka přece došla, to Mark říkal. Ale došla i mouka... Snad ta věc toastový chleba nepeče.

David zkusil samotné toasty. Tentokrát se ExtraKuchař nebránil.

Za deset minut naservíroval na talíř pět toastů upečených z rozemletých těstovin.

Snídaně Davida jen utvrdila v přesvědčení, že je třeba něco nakoupit.

Jen co dojedl, zkusil najít Marka. Bezúspěšně. A stejně marné bylo zatím i jeho pátrání po připojení k hypernetu.

Nikde neobjevil žádné zařízení, které by byl jen vzdáleně připomínalo počítač nebo alespoň digitální televizor. Pak si vzpomněl na prostorovou televizi z policejní stanice...

Zkoušel tedy najít skříňku, která by vypadala podobně. Jen tak mimochodem pátral i po nějakém plochem zobrazovači ve stěně nebo na stropě. Případně v podlaze. Zase bez úspěchu.

Kde jen ti dva mohou být? Zkusil zaklepat na dveře jejich pokojů, ale nedočkal se žádné odezvy. Zapátral po nějakém vzkazu. Zase nic. Vyšel na zahradu. Pusto.

Nedalo by se nakoupit i bez hypernetu? Třeba ještě stále existují i nějaké normální kamenné obchody, napadlo ho.

Nakonec učinil více méně marný pokus upravit svou vizáž do přijatelné podoby a

vydal se ven najít cokoli, co by mohlo fungovat jako starý dobrý supermarket.

„Vítejte. Prosím zastavte se a věnujte poklonu našim božstvům,“ pravily jásavě dveře, jen co po téměř dvouhodinovém hledání vešel do prvního objektu, který připomínal obchod. David se zarazil. Pak si vzpomněl na všechny ty řeči o tom, jak lidé opustí svou víru a jejich jediným náboženstvím se stanou peníze a konzum. Tak, už je to tady, pomyslel si.

Opravdu ale chtějí, aby se tu klaněl? A když se nepokloní, nenechají ho nakupovat? To je přece nesmysl! Nakonec se ale rozhodl nic neriskovat. Ještě tu budou nějakí náboženští fanatici konzumu a kdo ví, co se od nich dá čekat.

Poklonil se. Raději pořádně.

Potom se rozhlédl. Jestlipak se ještě používají nákupní vozíky... Á, tady jsou. Stály v několika řadách kousek od něj. Než stačil vyzkoumat, jestli se do nich strká nějaká záloha, jeden z nich vyjel a zařadil se před Davida: „Jsme rádi, že jste si dnes vybral nákupní centrum BezvaDen. Prosím zastavte se a věnujte poklonu našim božstvům,“ pravil vážným hlasem vozík.

Cože? Už zase? Co se dá dělat, pomyslel si David a znovu se uklonil. Nejdříve zauvažoval, že tentokrát poklonu trochu odbude, ale pak ji pro jistotu zase udělal pořádně. Ne ne, náboženství není radno podceňovat.

Až na automatický vozík a holdy božstvům peněz a konzumu vypadal obchod docela normálně. Na regálech, ke kterým se David od stanoviště vozíků blížil, leželo sice už na první pohled zcela jiné zboží, než na které býval zvyklý, ale to se dalo čekat. Pak si všiml ještě digitálních cenovek, ale ani ty ho nijak zvlášť nepřekvapily. Pokrok je prostě pokrok.

„Dovolte nám, abychom vás upozornili na naši dnešní speciální nabídku – jen pro vás. Vynikající plamenné vitasteaky, které vám minule tolik chutnaly, můžete dnes u nás zakoupit s patnáctiprocentní slevou. Balení obsahuje rovněž delikátní přílohu. Stačí rozbalit a během dvou minut si vychutnávat tu báječnou chuť,“ ponoukal ho příjemný ženský hlas, jakmile se David přiblížil na dosah k prvním regálům.

Překvapeně se zastavil. Takže oni tady vědí, co měl kdy k večeři?

Před Davidem se objevil obraz pečených vitasteaků s oblohou na bílém

porcelánovém talíři. Vypadaly náramně. Natáhl po nich ruku. No jistě, je to jen obraz.

Vzápětí mu mechanická ruka vložila jedno balení do vozíku.

Aha, tak takhle to funguje. Přišlo mu to docela hloupé. Proč vlastně ještě existují vozíky? Vždyť by si mohl zboží jen vybrat a u východu vyzvednout. Možná, že je ale ta věc ve vozíku také jen svým obrazem, napadlo ho. Otestoval to. Balení vitasteků bylo skutečné.

David netušil, že existence nákupních vozíků je důkladně prověřeným marketingovým tahem. Jakmile má zákazník zboží ve vozíku, je jeho. Proto jde o kvalitativně zcela jiný pocit, než když člověk nakupuje po hypernetu. Daleko lepší pocit! Nebo tak nějak to alespoň tvrdily reklamy kamenných hypermarketů.

„Můžeme vám nabídnout také vynikající toasty Geollok s medem, marmeládou a oříškovým krémem, které vám zpříjemní zítřejší snídani,“ ozval se zase ten ženský hlas.

„A co slipy, ty byste mi nabídnout nechtěli? Viděli jste přece dnes ráno ty moje...“ zabručel našťvaně David. To ho pořád všude pozorují? Tak proč jim ty chybějící přísady do ExtraKuchaře prostě sami nepřivezli domů?

„S radostí vám nabídneme vše, na co si jen vzpomenete. Spodní prádlo najdete v modrém oddělení. Pokud si budete přát, váš nákupní průvodce vás tam zavede a ukáže vám police s prádlem, ze kterého si jistě vyberete.“ Vozík začal vesele blikat a David se zařekl, že už bude zticha.

Cestou do modrého oddělení se pokud možno nenápadně díval na lidi kolem. Zdálo se, že se chovají úplně normálně. A nejsou ničím zvláštní. Snad kromě těch barevných vlasů, na které si už ale koneckonců zvykl. A trochu barevnějšího oblečení. Vypadá to, že letos je v módě žlutozelená, oranžová, jasně modrá...

„Vítejte v oddělení oděvů. Prosím zastavte se a věnujte poklonu našim božstvům,“ pravil vozík v okamžiku, kdy se dostali do modře pojaté části hypermarketu. David přestával chápat, jak to ti lidé mohou vydržet. Nakupování pro něj nikdy nebylo zvláštní zábavou – ale ve spojení s tímhle tělocvikem se rychle měnilo v noční můru.

Možná ale, že jen vstoupil do nějakého špatného obchodu. Jistě – tohle bude kšeft pro náboženské fanatiky konzumu a příště si prostě jen musí vybrat nějaký jiný. Odedáv už dá vždycky přednost ateistickému hypermarketu. Jen zatím netušil, jak ho pozná. A jestli nákupní božstva nevládnou všude.

Ponořen do svých myšlenek dorazil pod vedením vozíku až k regálu se spodním prádlem. Chvilku očima hledal něco, co by vypadalo jako výhodná nabídka. Když se konečně rozhodl, že si pro jedno balení sáhne, ozval se opět ten ženský hlas: „To je vynikající volba, pane...“

David si pomyslel, že by snad slipy zvládl nakoupit i sám, ale hlas vzápětí pokračoval: „... dovolím si vám ale nabídnout model, který vám dle našeho názoru přinese ještě větší potěšení...“

Na regálu se rozblíkala šipka ukazující na balíčky s neznámými, luxusně vypadajícími značkami.

Cože? Má si koupit tohle?

Davidovi vždycky připadalo nesmyslné platit za značkové zboží. Přece nebude utrácet peníze navíc jen proto, aby pak někomu dělal reklamu v oblečení s jeho logem. U spodního prádla by sice nebylo vidět...

„... a dostanete ho za naprosto stejnou cenu...“

David se rozhodl, že bude ostražitý. Tohle muselo mít nějaký háček.

„... v rámci komplexního balíčku služeb. Můžete mít toto luxusní spodní prádlo, moderní blankytné jeansy a polokošili Traw dle vašeho vlastního výběru. Ale to ještě není vše. Pokud se rozhodnete do pěti minut, svěříme vás zdarma do péče našeho kadeřníka, který vám vytvoří sestřih a účes přesně podle vašeho přání. Ani to však ještě není vše! K tomuto úžasnému balíčku zboží a služeb dostanete holicí strojek Bilenn s neuvěřitelnými 50 kilojouly megavýkonu. A to ještě stále není všechno! Přidáme vám také parfémovanou holicí pěnu Bilenn jako dárek zcela zdarma. Žádná žena...,“ teď hlas zaváhal, „... nebo muž, vám neodolá,“ dodal.

David se v tom už trochu ztrácel. Což ale vůbec nevadilo. S tím se naopak zjevně počítalo. Vozík totiž radostně zablíkal a vzápětí se nad ním objevil obraz všech těch úžasných věcí včetně Davidovy ostříhané hlavy. Účesy se na ní postupně měnily a přitom se na Davida jeho vlastní hlava usmívala, aby vzápětí jeho vlastním hlasem poznamenala: „To je nabídka, která se prostě neodmítá.“

David sám na sebe slabě přikývl a v tu chvíli se část regálu odsunula a mechanická paže začala do vozíku skládat všechny ty úžasné věci, které si právě objednal.

Když to tam bylo všechno, nad vozíkem se objevily ceny jednotlivých položek,

keré ale rychle vybuchovaly v mračnu jisker, až zbyla jen jedna jediná, naprosto zanedbatelná. Usměvavá a ostříhaná Davidova hlava k tomu ještě ženským hlasem poznamenala, že teď už se pojedeme ostříhat.

Obrazy zmizely a David poslušně kráčel za vozíkem do žlutého, zkrášlovacího oddělení.

„Vítejte v oddělení krásy. Prosím zastavte se a věnujte poklonu našim božstvům,“ vyrušil ho zase vozík z neutříděných myšlenek, které mu vířily hlavou. David stále ještě nezjistil, jak tenhle zapeklitý problém řeší všichni ostatní, ale postupně mu to začínalo být tak nějak jedno. Vzadu v hlavě mu cosi hodně potichu říkalo, že o to jim jde.

A tak ho ani nepřekvapilo, když mu vozík poradil, aby se posadil, ani to, když na něj shora najel jakýsi válec a zastavil se mu kdesi nad obočím. Před očima se mu zase objevila jeho usměvavá hlava a zkoušela si roztodivné odpudivě vypadající účesy, nad nimiž se rozplývala radostí a jen si nemohla vybrat, který je ten opravdu, ale opravdu naprosto nejlepší. David si také nemohl vybrat. Nakonec prostě na jeden ukázal.

Válec nad jeho hlavou se dal do práce a během několika minut změnil Davidův vzhled k nepoznání. K tomu si zpíval a David jen nešťastně přemýšlel, proč zrovna operní árie.

Cestou z oddělení krásy se už David jen vši silou své vůle snažil vyhnout pohledu na jakýkoli regál a i když se ho vozík snažil všemožně zdržovat, tvrdohlavě a rovnoměrně se přibližoval k východu. Ještě jednou se poklonil božstvům peněz a konzumu, vzal úhledně zabalené balíčky s nákupem složené do reklamních tašek a zamířil zpátky k místu, které se rozhodl dočasně nazývat svým domovem. Smířen s tím, že budou zítra ke snídani zase toasty z těstovinového těsta.

* * * * *

16.

Branka domu ho navzdory změněné vizáži bez problémů poznala a pustila dovnitř. „Vítejte. Prosím zastavte se a věnujte poklonu našim božstvům,“ pravila. David se zarazil. Tady něco nehrálo.

Vzápětí zaslechl smích. Mark s Richardem seděli v křeslech na zahradě a něco je zřejmě dobře pobavilo.

„Dobry co?“ hlaholil Mark.

David se na něj nechápavě podíval. Pak si vzpomněl na svůj účes. „Hm,“ zamumlal.

„To tě to ani nepřekvapilo?“

„Já jsem to ještě ani pořádně neviděl,“ připustil David a začal se trochu bát okamžiku, kdy pohlédne do zrcadla.

„Já nemyslím tvůj účes. Myslím ten pozdrav,“ zasmál se zase Mark.

Jaký pozdrav? chtěl říct David, ale pak mu to najednou došlo.

„To máš na svědomí ty?“

„A kdo jiný?“

„Aha.“

No jasně. To ho mohlo napadnout. Jenže nenapadlo. A on se celou dobu klaní vozíku v supermarketu.

„Netvař se tak naštvane. Jen jsem ti chtěl ukázat, jak primitivní jsou všechny ty stroje kolem,“ snažil se vyžehlit situaci Mark.

„Bezva. A můžeš to nějak zařídit, aby mě zase zdravily normálně?“

Mark přikývl.

„To mi může změnit kdokoli?“

„Svoje nastavení si můžeš měnit jen ty sám. A nebo ten, kdo ví, jak na to. Ale tohle zrovna není moc dobře chráněné,“ zasmál se Mark a Davidovi blesklo hlavou, co všechno mu asi ještě může kde nastavit.

Vyběhl po schodech nahoru, ale jen proto, aby zjistil, že dveře jeho pokoje nejsou otevřít.

„Marku, ty dveře, to je taky nějaký vtíp?“ zeptal se rozmrzele poté, co se vrátil zpátky na zahradu.

„Jaké dveře?“ Markův údiv vypadal nehraný, ale David se rozhodl, že se tím nenechá zmást.

„Dveře od mého pokoje.“

Společně se vydali nahoru. Po necelých pěti minutách, v průběhu kterých na dveře postupně aplikovali lomcování klikou, viklání klíčem, bouchání okolo zámku, tlačení na celou jejich plochu a kopání do jejich spodní části, se Mark vydal hledat nějaké nářadí. Když po dalších pěti minutách přinesl šroubovák a kladivo, David začínal věřit, že

tentokrát to žádná past není.

Uběhly další minuty. Zámek už byl zbaven svrchního i spodního krytu, ale ukázalo se, že ani tudy cesta nevede.

„Co kdybychom zavolali někoho, kdo tomu rozumí,“ navrhl David.

„Na to musíme přijít sami,“ vzdoroval Mark a šťoural se šroubovákem v zámku.

Po dalších pěti minutách to vzdal: „Dobře, zkusím někde zjistit, co se s takovou věcí dělá.“

David předpokládal, že se prostě zavolá zámečník, ale pro tuhle chvíli si to nechal pro sebe.

V kuchyni Mark vytáhl z kapsy svého digitálního přítele a začal hledat pomoc na hypernetu. „Tímhle se připojuješ k internetu?“ zeptal se celkem zbytečně David.

„Když chci nějakou běžnou věc, tak většinou ano. Nahoře mám ještě počítač, ale ten používám jen když potřebuju svoje speciální nástroje.“

Jistě, ty speciální nástroje, kterými ostatním lidem nastavuje veselá oslovení, napadlo Davida. V tomto bodě ovšem Markovy pomůcky hrubě podcenil.

„Tak kdybychom potřebovali poradce, který provede důkladnou analýzu dopadů našeho problému s dveřmi a vybere několik nejvhodnějších variant řešení, tak ho tady můžeme mít během hodiny,“ upozornil Mark po chvíli hledání.

„A nestačil by prostě zámečník?“ neodolal tentokrát David.

„Počkej, hledám. Taky si můžeme objednat skupinu marketingových specialistů, kteří jsou schopni do tří hodin vytvořit propagační materiál na téma: Výhody nefunkčních dveří...“

„Jako že by teda vlastně bylo lepší je vůbec neopravovat...“

„Co ty na to?“

„Já bych byl radši, kdyby ty dveře fungovaly,“ trval na svém David.

„Možná, že kdyby sis přečetl ten jejich materiál...“ navrhl Mark.

David se zatvářil skepticky.

„A co právník? Během dvou hodin je schopen elektronicky zažalovat výrobce dveří a do deseti dnů by nám měli vyplatit náhradu vzniklé škody...“

„Nemohl by ses vážně jen podívat po nějakém zámečníkovi?“

„Hledám. A tohle na mě vyskakuje.“

„Aha.“

„Nejrychlejší zámečník by tu mohl být za šest až osm hodin.“

David chtěl něco poznamenat, ale pak si to rozmyslel.

„Kde jste vlastně byli ráno?“ zkoumal za chvíli, když se zase všichni sešli na zahradě. Davida příjemně překvapilo, že křeslo, do kterého si sedl, je vyhřívané.

„Tady, kde bychom byli?“ divil se Mark.

„Všude jsem vás hledal.“

„Chvíli jsme se dívali na 3Divadlo, proto jsme se asi minuli. Když jsme vyšli ven, ty už jsi tu nebyl,“ vysvětloval Mark. „A pak jsem dostal ten nápad...“

Jistě. Ten skvělý nápad s poklonami našim božstvům. „A kde že jste to byli?“

„Ve 3Divadle. To je něco jako dříve místnost s televizí...“

„Aha.“

„Koupil jsem docela slušný kousek, který dokáže vytvářet trojrozměrné postavy na několik metrů,“ vysvětloval Mark. „A taky systém pro směřovaný prostorový zvuk. Prostě domácí 3Divadlo.“

Davidovi bylo celkem jasné, že po éře domácího kina musel přijít nějaký nový úderný marketingový název.

„Dívali jsme se na pár ukázek z nezávislých filmů. To bys nevěřil, co všechno se dá dneska úplně snadno natočit,“ přidal se Richard. David jen nemohl rozeznat, jestli z jeho hlasu zní obdiv nebo kritika.

„Stačí napsat scénář, vybrat si digitální herce, kulisy – a všechno ostatní za tebe udělá počítač – nebo výkonnější osobní digitální přítel,“ přidal se Mark.

„Fakt?“

„Je to jako s hudbou,“ vysvětloval Mark. „Nejdříve ji tvořilo jen pár výjimečných jedinců, potom díky laciným nástrojům a počítačům každý, kdo dostal chuť. A stejné je to teď s filmy. Pořád existují velká studia, ale když se rozhodneš natočit vlastní film, nic ti nebrání.“

„Možná, že bylo lepší, když hudbu skládal jenom ten, kdo to uměl,“ poznamenal David. Pak si ale vzpomněl na dopolední árie v hypermarketu a zaváhal.

„A jak zjistíš, na co má smysl se dívat?“ obrátil se znovu na Marka.

„Stačí, když v některé hypernetové službě zadáš, co se ti líbí – ona pak najde podobně naladěné lidi a doporučí ti filmy nebo muziku, které se líbí jim.“

To znělo logicky. David jen pochyboval o tom, že by bylo možné najít někoho stejně naladěného, jako je on sám.

Dalších několik hodin trojice strávila výběrem cenově výhodných osobních digitálních přátel pro Davida s Richardem a plánováním, co všechno s nimi podniknou. Richard do stále větších detailů nahlas řešil, jak bude simulovat zánik života na Zemi a ukazovat celému lidstvu, co ho už brzy čeká. David s Markem se bavili hlavně o nových hrách a o tom, jaká zařízení by si ještě mohli dokoupit, aby si je vážně užili.

V zápalu diskuse všichni zapomněli na problém s dveřmi, a tak si David teprve cestou zpátky do svého pokoje uvědomil, že se tu vlastně měl objevit zámečnick.

Vrátil se dolů, aby od Marka zjistil, jak se věci mají.

„Před chvílí mi přišla zpráva, že už to dnes nestihnou. Až zítra po ránu,“ informoval ho Mark s digitálním přítelem v ruce.

„To jsou teda služby,“ neodpustil si David. „Jako před padesáti lety.“

„Řemeslníci jsou pořád nedostatkové zboží...“

„Jasně, všichni totiž točí filmy,“ durdil se David. „A kde teda budu spát?“

„Místností je tu dost. Nejjednodušší bude, když se dneska vyspíš ve společenské místnosti, která je hned vedle tvého pokoje,“ uklidňoval ho Mark.

Když tam Davida zavedl, ukázalo se, že zřejmě opravdu nebude tak zle. Náhradní pokoj byl výrazně větší než Davidova ložnice. Místo postele tu postávala podivně tvarovaná sedací souprava doplněná čtveřicí křesel. A co Davida skutečně potěšilo, byl fakt, že tu nechyběl ani sprchový kout. Dokonce vypadal výrazně lépe, než ten jeho původní. Než k tomu ale stačil cokoli poznamenat, Mark se rozloučil a zamířil do svého pokoje.

David vyzkoušel sedací soupravu a poté i dvě z křesel. Všechno je to tvrdé, pomyslel si. Zase na něj začala útočit mrzutá nálada. Přitom den začal s takovým optimismem! A teď má svoje věci zavřené v nedobytném pokoji a spát musí v nějakém provizoriu. Během pár okamžiků dospěl k závěru, že jediné, co v téhle chvíli dává smysl, je rychle se vykoupat a jít si lehnout.

Vrátil se do kuchyně a po chvíli hledání našel ručník, který se rozhodl považovat za čistý. Pokud byl použitý, tak rozhodně ne moc. David ho očichal ze všech stran, pak po něm chvíli jezdil dlaní a nakonec dospěl k závěru, že je to prostě dostatečně čistý ručník na to, aby ho dnes použil.

Horší problém nastal s mýdlem. Chvíli si hrál s myšlenkou, že by použil univerzální a zdraví neškodné tablety do myčky na nádobí, ale pak se trochu lekl nápisu 12 v jednom – s antibakteriální ochranou, leštidlem a vůní čerstvých malin. Po dalších pěti minutách hledání svůj závěr přehodnotil. Usoudil, že je na čase bez výhrad přijmout představu, že dnes bude v posteli zbaven všech bakterií, bude se lesknout a vonět po malinách.

Po dalším pátrání zavrhl všechny dostupné varianty náhrady zubního kartáčku, čímž byl s přípravami v podstatě hotov, a tak se vrátil zpátky do pokoje. Svlékl se a narovnal oblečení na hromádku.

Sprchový kout vypadal opravdu dobře. David se těšil, že by tahle věčička mohla zvládnout i nějaké vodní masáže. To by bylo právě dneska moc příjemné. Zkusmo zatlačil do jeho dveří a ty se automaticky otevřely. Ještě si odložil ručník na křeslo a vstoupil do sprchy jen s tabletou do myčky na nádobí.

To je teda luxus, prolétlo mu hlavou. Stěny se leskly, jako by byly postříbřené, a nikde nebyla ani kapka vody. Desítkami drobných skleněných okének přitom bylo možno vidět ven, takže člověk neměl pocit stísněného prostoru. Na podlaze se nacházela jen jemná síť kanálek a na stropě, na stropě bylo množství malých otvorů, ve kterých okamžitě rozpoznal trysky. David se sprchoval rád a tohle zařízení slibovalo báječný zážitek. Jen přijít na to, jak se tu pouští ta správně teplá voda.

Zkusil zavřít dveře.

Nic se nestalo.

Pak přece. Vedle dveří se rozblíkal displej, který dal vzápětí Davidovi možnost vybrat si mezi rychlou volbou, komplexním nastavením a nápovědou. Rozhodl se pro rychlou volbu, která skrývala jen dvě položky – „Stejně jako naposledy“ a „Zpět“. David si v duchu pogrataloval. Už v něm začínaly hlodat pochybnosti, jestli to zvládne. A kdesi v zadním koutku mozku mu jakýsi hlas vyčítal, že v dnešní době bez pomoci nezvládne ani ovládnutí trochu lepší sprchy. David přitom měl opravdu strach – že se opaří, nebo že na sebe naopak pustí ledovou vodu. Volba „Stejně jako naposledy“ tohle riziko

významně snižovala. Snad si tu někdo nedával ranní studenou sprchu. Variantu s masochistou a horkou vodou se David rozhodl vyloučit.

Vzápětí se ukázalo, že měl naprostou pravdu. Ani se neopařil, ani ho nezalila ledová voda. Poté, co stiskl potvrzovací tlačítko, ze sprchového koutu zmizel.

* * * * *

17.

Technologie teleportů nepatří k těm, které by svou cestu k úspěchu absolvovaly snadno. Po desítky let existovala pouze v myslích autorů vědeckofantastických románů, kteří ji s oblibou využívali k přemísťování svých hrdinů, případně k jejich trápení různými neobvyklými situacemi. Autoři solidní literatury samozřejmě tento pochybný prvek nikdy nepoužili, protože jej spolu s fyziky, chemiky a biologi považovali za naprostý nesmysl.

Když pak konečně sir Karl Moorn vymyslel, jak by se daly přenášet předměty z místa na místo bez toho, aby musela skutečně cestovat jejich hmota, tedy jednotlivé molekuly, atomy i další, ještě méně představitelné částice, ukázalo se, že technické řešení tohoto problému není ani zdaleka tím nejkomplikovanějším, co teleporty na cestě k masovému používání čeká.

Koneckonců celý princip teleportu není o mnoho složitější než princip telefonu. Na jedné straně hmota, která je, jak známo, jen jistým speciálním projevem vlnění urí. Když se vlnění zesílí natolik, že jeho amplituda dosáhne hodnoty χ -poo, lze provést kompletní analýzu hmoty a získaná data v digitální formě přenést na libovolné místo. V lepším případě do přijímajícího teleportu, který z nich zrekonstruuje původní objekt.

Je-li přenášen živý tvor, musí ještě dojít ke speciální fázi startu vědomí, ale to už je jen nepodstatný detail. Alespoň pro povrchního zájemce o technologii teleportů. První pokusná zvířata by na to byla měla jiný názor. Pokud by tedy onou fází prošla.

Moorn postavil první dva prototypy svého teleportu, otestoval je, podal příslušné patentové přihlášky a založil firmu Wonderful Way. Pak se ale do celé záležitosti vložili politici, čímž se všechno – pochopitelně – nesmyslně zkomplikovalo.

Výrobci ostatních dopravních prostředků správně pochopili, že by teleporty mohly znamenat konec jejich byznysu, a objednali si u odborníků mnohasetstránkové analýzy,

ze kterých jasně vyplývalo, že tudy – tedy přes teleporty – cesta nevede. Potom z těchto analýz vytvořili stručné výtahy pochopitelné i pro typického poslance běžného parlamentu. A pak s poslanci mnohokrát jednali. Za zavřenými dveřmi, samozřejmě.

Ze všech trablů, které politici v souvislosti s teleporty rádi zmiňovali, si největší pozornost získal tento: Představte si, že vybraného člověka přenesete teleportem ne do jednoho, ale do dvou teleportů současně. A máte tu problém: Kdo z nich je vlastně povinen zaplatit daň z příjmů za právě uplynulé zdaňovací období?

Za méně podstatný pak pozorovatelé považovali problém, definovatelný následující, trochu naivně znějící otázkou: Kdo z těch dvou nových je vlastně ten třetí, který byl rozložen v původním teleportu? Filozofové z filozofických ústavů různých zemí světa nabídli v zásadě dvě odpovědi. První zněla: Oba. A druhá zněla: Nikdo.

Filozofické otázky ale – po pravdě řečeno – nikoho příliš nezajímaly, když tu byl onen neřešitelný problém s daněmi.

A tak vztah k teleportům prošel několika stádii vývoje. Nejprve byly zakázány. Potom vypršely podané patenty a téměř vzápětí se shodou okolností ukázalo, že původní politické rozhodnutí bylo špatné a teleporty je možno vyrábět a používat. Jen musejí obsahovat takzvanou protimnožicí pojistku.

O několik let později už bylo jasné, že jakoukoli pojistku lze obejít, a problém bylo proto nutno řešit novým daňovým zákonem. Ten stanovil deset koeficientů, kterými se násobil, umocňoval, dělil a odmocňoval původní daňový základ takzvané osoby původní, čímž vznikly dva – nebo více – zbrusu nových základů pro osoby následné. V principu to znamenalo, že osoby následné zaplatí každá o něco vyšší daň, než by zaplatila osoba původní.

Do zákona se podařilo vsunout pozměňovací návrh, který pro vybrané ústavní činitele stanovoval hodnotu jednoho z koeficientů odlišně. Skutečnost, že se tak jejich daňové základy snížily takřka na nulu, byla daleko méně znepokojující, než poznání, že se zřejmě politici hodlají tímto způsobem množit.

Nový zákon se velmi osvědčil a další trable se objevily až poté, kdy někteří uživatelé teleportů začali využívat takzvaného cestovního zpoždění. Teleportované osoby nechávaly uložit svá digitální data do paměti a ke zhmotnění došlo až později. Nejlépe poté, co byla příslušná daňová povinnost promlčena.

Než ovšem stačily projít schvalovacím procesem nové, dokonalejší zákony, celý problém se vyřešil. Zcela jednoduše a téměř sám. Nové vědecké experimenty totiž nade vši pochybnost prokázaly, že i když se teleportované osoby chovají jako osoby původní, ve skutečnosti samy sebou nejsou. Svět zachvátilo podezření, že přenesené osoby již nedisponují originálním vědomím a posléze se pro ně vžil termín telezombie.

K uvedenému poznání ovšem došlo šťastnou shodou okolností právě ve chvíli, kdy jedna z nejbohatších firem světa, a to MegaCyberPlex, vyvinula zcela nový systém teleportů, který přenášel i takzvané biomenty původní hmoty a díky nim zachovával kontinuitu života.

Nová technologie ovšem neumožňovala ani množení, ani ukládání dat. A její použití bylo výrazně dražší, takže vedle ní měly šanci obstát i další dopravní prostředky.

Původní teleporty byly téměř přes noc zakázány a svět – nebo alespoň tu jeho část, kde byly teleporty povoleny – ovládla zcela nová úžasná teleportovací zařízení.

Za zmínku patrně ještě stojí snad již zcela zřejmý fakt, že se David Moren před několika mikrosekundami pokusil zahájit sprchování právě v boxu s logem společnosti MegaCyberPlex. Z toho vyplývají dva závěry, z nichž nejméně jeden je pozitivní: Protože nešlo o starší typ teleportu, nestala se z něj během následujících mikrosekund telezombie.

* * * * *

18.

Večírek to byl divoký, zábava nevázaná a aktivity převážně nelegální. Stěny, mezi nimiž se odehrával, vypadaly jako by byly vytesány do skály, a dost možná, že byly. Pravděpodobnější ovšem je, že šlo pouze o plastem pokrytou betonovou konstrukci.

Byl-li to plast, pak patrně plnil nejen estetickou, ale i protihlukovou funkci. Místnostmi, ve kterých se celá akce odehrávala, totiž duněla hudba, jejíž hlasitost byla daleko za současnými normami pro uchování duševní pohody. A zdaleka se vymykala i závazným pravidlům zdravotních pojišťoven. Jinými slovy: Každý, kdo by se tu byl snad náhodou ocitl, by si musel ke svému pojištění pořádně připlatit. Proto tu také oficiálně nikdo nebyl.

Mimo pravidla zdravotních pojišťoven se nacházela také většina zdejších jídel a

nápojů, které ovšem oficiálně nikdo nejedl a nepil. Což lze označit za logické, protože kde nikdo není, tam nikdo nejí a nepije. To je ovšem škoda, uvážíme-li, že například v případě nápojů nešlo o jen tak ledajaké tekutiny. Kávu jste si tu mohli dopřát dokonce i tureckou a čaj nejen zelený, ale i fermentovaný černý.

Na talířcích hostů (kteří, jak už bylo zmíněno, tu ovšem oficiálně nebyli) bylo možno spatřit miniaturní biftečky, u těch hodně odvázaných i krvavé, a v několika případech se pod listy salátu skrýval dokonce tatarák.

Večírek neformálně organizoval chlapík v modrém blyštivém plášti. Ne že by to bylo důležité. Tedy – ne že by to bylo důležité pro někoho jiného než pro něj. Čas od času se na to snažil různými způsoby upozornit své okolí a především pak dívku s fialkovým přelivem oblečenou v hráškově zeleném plášti. Až dosud ovšem bez úspěchu.

Když se právě znovu rozhodl, že ztiší proud hudby a pronese pár inteligentních, vtipných, ale přitom i dojemných slov, dočkal se skutečně překvapivé pomoci. Zdálo se, že nečekaně nastala událost s velkým U. A on si jí díky malému vyvýšenému pódiu, na kterém právě stál, povšiml jako první. Nebo rozhodně jako jeden z prvních.

Kvapně stiskl tlumicí tlačítko a večírkem se rozhostilo ticho. Membrány reproduktorů se ještě chvíli marně pokoušely reprodukovat hudbu a hlasivky účastníků zbytečně kmitaly v bezvýsledné snaze sdělit vedle stojícím bytostem nějaké zaručeně důležité myšlenky. Návštěvníci překvapeně – a někteří z nich našťvaně – natáčeli hlavy k pódiu, část z nich se ale zarazila v půlce pohybu. Jejich pozornost totiž upoutalo něco jiného.

Muž v modrém plášti mezitím pustil tlumicí tlačítko, a tak se sálem ozýval šum hlasů. „Máme tady překvapení večera, dámy a pánové,“ pronesl významně do mikrofonu.

Z publika se ozval neochotný potlesk. Překvapení, které se rýsovalo ve vzduchu, už bylo přece jen za hranicemi i těch nejodvážnějších nelegálních večírků.

V teleportu mezi pódiem a parketem stál nahý muž.

Součástí režie jeho vystoupení byl zřejmě pokyn, aby se tvářil překvapeně, a nutno říci, že i nejnáročnější návštěvníci večírku museli uznat, že to hraje skvěle. Kdybyste jeho překvapení chtěli věřit, klidně byste si třeba mohli myslet, že právě vlezl do sprchy a nějakou nepochopitelnou shodou náhod byl teleportován – právě sem.

V tom, abyste téhle historce uvěřili, by vám ovšem bránily dvě věci. Za prvé:

Takové věci se nedějí. A za druhé: Do sprchy si s sebou nikdo nebere tabletu do myčky nádobí.

Právě informace o tabletě do myčky, kterou ti nejdůvtipnější nejbliže stojící posílali tichou poštou dál, publikum mátlá. A dávala celé situaci punc čehosi na pomezí tajemného výjevu z hororu a scény z reklamy na čisticí prostředky.

Scénář nahého muže zatím zřejmě jeho roli nepředepisoval žádnou komplikovanější akci. Tvářil se stále stejně překvapeně a pořád mlčel. Vypadalo to, jakoby odtud chtěl co nejdříve vypadnout, ale neměl nejmenší tušení, jak to udělat. Jako kdyby nevěděl, jak nastavit teleport, a přitom rychle pochopil, že volba Stejně jako naposledy nemusí vést ke kýženému cíli.

Nehledě na to, že mezi po sobě následujícími přenosy téže osoby teleportem musí z bezpečnostních důvodů uběhnout nejméně 5 minut a 43,5894785968458 sekundy.

Davidovi právě ubíhala padesátá sekunda.

„Správně jste poznali, že tohle není nějaký obyčejný striptýz,“ ozval se zase do mikrofonu organizátor. Nová situace dávala jeho fantazii velký prostor a jediným problémem bylo, že ta ho jaksi nebyla schopna zaplnit.

Jedno ale bylo okamžitě jasné: Jestli toho nahého chlapíka prohlásí za pozvaného striptéra, snese se na jeho hlavu sprška reklamací. Pánům to zřejmě bude jedno, ale dámy se nepochybně nebudou tajit s přesvědčením, že takové představení vyžaduje daleko pomalejší rytmus. A ne prostě: Puf! A nahý chlap stojí v teleportu s tabletou do myčky v ruce.

„Zatím vám mohu prozradit, že sponzorem vystoupení je firma BlueXStar, výrobce mycích tablet 11 v 1!“ Nápady přicházely zoufale pomalu a Jiffy, jak se moderátor jmenoval, si navíc nechával zahlcovat mozek úvahami, které teď byly – alespoň z hlediska převážné většiny publika – naprosto nepodstatné. Jako třeba tou, jak se možná právě znemožnil, jestli je to tableta 14 v 1,3 od konkurenční značky SkorajaUborka.

Druhou zbytečnou myšlenkou, která mu právě začínala vrtat hlavou, byla otázka, co tu ten chlapík vlastně dělá. Tedy – co tu doopravdy dělá. Případně co bude dělat v následujících dvou minutách nebo alespoň v nejbližších třiceti sekundách. Dobrou zprávou v tomto smyslu bylo, že s sebou zjevně nemá žádnou zbraň. A absence oblečení naznačovala, že ani nepůjde o oficiální kontrolu z některé ze zdravotních pojišťoven.

Jiffy věděl, že tudy by se ale teď jeho myšlenky vydávat neměly.

Potřeboval získat čas.

„Dámy a pánové, už tušíte, co toto vystoupení symbolizuje?“

Davem to zašumělo. Většina lidí si zřejmě naprosto nebyla jistá, že by tento úkaz nazvala vystoupením. Zatím se muž v teleportu choval poměrně velmi jednotvárně. Jakoby měl za úkol provést jakýsi rychlý a velmi nedotažený opak striptýzu.

Ti, kdo hlavního aktéra spatřili jako první, viděli nahého muže s jednou rukou předpaženou a druhou mírně pokrčenou. V pokrčené ruce měl tabletu do myčky.

Vzápětí se situace změnila. Předpaženou rukou se muž víceméně úspěšně snažil skrývat to, co ukrýt šlo. Pokrčená ruka s tabletou nejprve vylétla dopředu, pak nahoru a potom pomalu připažila. Výslednou pózu zaujal muž během jedné nebo dvou sekund a dál už se nehýbal. Jakoby vyčkával.

Šum se zklidnil a bylo zjevné, že dav čeká na rozuzlení. Jiffy se rozhodl zariskovat: „Dámy a pánové, vystoupení se blíží ke konci. Stále jste neuhádli, o co se jedná?“

Dav znovu zašuměl a ještě pozorněji sledoval nahou postavu. Ta se k moderátorově úlevě rozhodla alespoň částečně hrát nějakou roli a znovu zvedla tabletu z myčky nad hlavu.

„Vystoupení skončilo, dámy a pánové, a zaslouží si potlesk. Nyní máte 30 minut na to, abyste prostřednictvím svých digitálních přátel odpověděli na otázku: Co symbolizovalo vystoupení nahého muže v teleportu? Na vítěze čekají skvělé ceny.“

Jiffy vypnul mikrofon, seskočil z pódia a zamířil k teleportu. Došel k němu právě ve chvíli, kdy David dospěl k nezvratnému rozhodnutí, že udělá další chybu. Tentokrát však už naštěstí nestihl stisknout žádné tlačítko. Jiffy ho chytil za rameno, hodil přes něj svůj plášť a vedl ho za pódium.

* * * * *

19.

David opatrně otevřel oči. Čekalo ho příjemné překvapení. Jeho zrak tvrdil, že leží na sedací soupravě ve společenské místnosti IceHelpu. Zkusil pravou rukou prohmátat svoje okolí. Její zjištění souhlasilo s předchozím pozorováním.

Předklonil hlavu. Tělo měl přikryté dlouhým blyštivě zeleným kabátem. Cizím

kabátem. Škoda. Už se skoro začínal přiklánět k myšlence, že se mu události předchozího večera jen zdály.

Protřel si oči.

Zamyslel se.

Z toho, co zjevně nebylo jen snem, si matně vzpomínal na spoustu lidí, kteří si s ním chtěli připít. Nejčastěji křičeli něco jako „Na šťastnou budoucnost!“ A pak si ještě vybavoval Jiffyho, který někde sehnal tenhle plášť. A také ten nepříjemný pocit nahoty pod ním.

Jiffy nejdřív kupodivu vypadal trochu ustrašeně. Zdálo se, že i nelegální párty mají svoje nepsaná pravidla, a cizí muž v Adamově rouše, který se z ničeho nic zjeví v teleportu, je nepříjemně porušuje. David na tom, jak si vzpomínal, rozhodně nebyl lépe. Ještě teď mu běhal mráz po zádech, když si vzpomněl, jak se v jednom okamžiku chystal sprchovat a vzápětí stál před desítkami cizích lidí.

Pak si spolu za pódiem všechno vyjasnili a Jiffy z toho překvapivě pohotově udělal úžasnou story, u které se publikum královsky bavilo. Davidovi jen přišlo mrzuté, že ta story byla vesměs pravdivá.

A pak ho Jiffy vodil mezi návštěvníky, z nichž první část si David nevybavoval prostě proto, že byl ještě příliš vystrašený, a druhou proto, že už byl dost opilý.

Musel toho vypít opravdu hodně, protože ještě ani teď rozhodně nebyl fit. Se záchvěvem vděčnosti si vzpomněl na virtuální bar.

Za reálné zážitky se holt platí.

Podíval se na hodiny na stěně. Bylo po poledni. Nejvyšší čas dát se trochu dohromady.

Pomalů se zvedl. Chtělo by to sprchu.

Vyšel ven z místnosti. Třeba už bude jeho pokoj odemčený.

Zkusil vzít za kliku. Čekalo ho další příjemné překvapení.

Rychle vklouzl do sprchy a pustil vodu.

Byla příjemně teplá.

David se znovu utvrdil v názoru, že teplá sprcha je nejvýznamnějším vynálezem, ke kterému kdy lidstvo dospělo a který opravdu doladilo k dokonalosti.

V klidu si vychutnával proud horké vody a nechával si jen tak volně plynout hlavou

nejrůznější myšlenky. Pak si najednou na něco vzpomněl. Včera na večírku se v jednu chvíli bavil s chlapíkem, který se tvářil jako redaktor nějakého časopisu. A David mu sliboval skvělý článek o IceLiftu. Jak se jenom ten člověk jmenoval?

O dvacet minut později už ve výrazně lepší kondici scházel ze schodů.

„Pán si dneska pěkně přispal,“ usoudil Mark, jakmile se David objevil ve dveřích kuchyně. „Čeká tě tady překvapení!“

Proboha, jen žádná další překvapení. Už ne, pomyslel si David. „A něco k jídlu?“ řekl nahlas.

„Ráno doplnili všechny patrony v ExtraKuchaři. A stáhl jsem z hypernetu skvělý recept na jahodové koláče. Už jsme je s Richardem otestovali a jsou super!“

Dnešek byl zřejmě plný dobrých zpráv.

„To je to překvapení?“

„Ne, to překvapení je, že ti dorazil dip – digitální přítel.“

David si teprve teď všiml, že to, co Richard drží v ruce, je nějaký přístroj. S Markovou pomocí nastavil ExtraKuchaře na pečení jahodových koláčů a sedl si ke stolu.

Už cestou po schodech dolů usoudil, že nejlepší bude jít s pravdou ven dřív, než ho následky večírku nějakým nepříjemným způsobem dohoní.

„Já pro vás mám taky jedno překvapení,“ řekl a vyčkával.

Mark s Richardem na něj vrhli tázavé pohledy.

„Včera jsem byl na nelegálním večírku. Teleportem.“

„Zjevně jsem podcenil tvou zvědavost,“ poznamenal Mark a David odhadoval, že ho ta zpráva příliš nepotěšila.

„Nepodcenil.“

„Cože?“

Davidovi bylo jasné, že se podrobnosti stejně dlouho neutají, a tak už chtěl mít přiznání co nejdříve za sebou.

„Myslel jsem, že je to sprcha.“

Markovi přelétl po tváři úsměv, který se vzápětí změnil v hlasitý smích. Ten ještě přiživilo Davidovo vyprávění podrobností. Dokonce i Richard nechal práce s dipem a zjevně se bavil.

„Myslím, že tvůj digitální přítel dorazil pět minut po dvanácté. Asi tady na tebe čeká víc nástrah, než bych si dokázal představit,“ poznamenal Mark když konečně popadl dech a podal Davidovi balík se stolu. „Za chvíli bychom zase mohli zajít na bonusq, co vy na to?“

„Se mnou byste si dneska fakt moc nezahráli,“ bránil se David. V tomhle stavu se mu ani trochu nechtělo brát na sebe u kurtu roli míčku – a koneckonců ani žádnou jinou. Mark ho tentokrát nepřemlouval.

Po pozdní snídani se David vrátil do pokoje a začal zkoušet svého nového digitálního přítele.

Nejdříve si pár sekund pohrával s myšlenkou, že si přečte návod k použití, ale vzápětí ji zavrhl jako nesmyslnou. Osobní digitální přátele přece používají všichni, tak na tom nemůže být nic složitého.

Po prvním zapnutí mu přítel poděkoval za důvěru, kterou David jeho výrobci projevil zakoupením tak úžasného produktu. Dále ho ujistil, že to bylo to nejlepší rozhodnutí, jaké mohl udělat, možná dokonce to nejlepší v celém jeho životě.

David byl sice přesvědčen, že je vůči takovým řečem imunní, ale po chvíli usoudil, že hlas mluví skutečně dost přesvědčivě, a měl z koupě dobrý pocit. Ještě že včera tak pečlivě vybírali.

Po úvodních komplimentech zahájil přístroj sérii velice živých ukázek, co vše může šťastný uživatel s tak báječným osobním digitálním přítelem dělat. David by si to býval raději vyzkoušel sám, ale ať dělal, co dělal, nepodařilo se mu přístroj přesvědčit k přerušení výkladu. Když už vyčerpал všechny klávesy i jejich – podle Davidova názoru – smysluplné kombinace a bezvýsledně otestoval i hlasový vstup přístroje, zkusil ho ztišit a odložit. Ukázalo se však, že v tomto režimu žádné ztišení nepřichází v úvahu.

Nakonec dipa prostě schoval do skříně pod polštář, který se rozhodl obětovat ze své postele. Stejně není pořádně dospaný, a tak nebude od věci se ještě na chvíli natáhnout.

Probudil ho pronikavý pískavý zvuk. Jen co se trochu vzpamatoval, usoudil, že hvizd přichází ze skříně – zpod polštáře. Vzápětí zjistil, že dip dokončil svou prezentaci a začal vyžadovat pozornost.

„Ty jsi neposlouchal, co ti říkám,“ pravil přístroj vyčítavě.

„Prosím?“

„Neposlouchal jsi. A nesledoval jsi mé ukázky.“

„No a?“

„Tužil jsem to hned, jak se mi zhoršil výhled, ale chtěl jsem věřit, že jsi mi jen omylem zakryl oko.“ Teď byl dipův tón téměř plačtivý.

No tak... Přece mu ten přístroj nebude něco vyčítat.

„Dobře. Možná jsem neposlouchal úplně pozorně,“ zkusil napůl přiznat pravdu.

„Bez úvodní prezentace bys nedokázal využívat všechny moje skvělé vlastnosti,“ pravil dip pevně. „Spouštím prezentaci znovu.“

Situace se opakovala. David opět marně zkoušel ukázky zastavit. Pak začal počítat, jak dlouho mohl předtím dip mluvit. A usoudil, že nejlepší bude si ještě trochu zdřímnout.

„Otevři oči, se zavřenýma očima nemůžeš sledovat vizuální informace,“ ozval se dip několik vteřin poté, co se David znovu začal oddávat odpočinku.

„Mně stačí poslouchat.“ David si připadal jako ve zlém snu.

„To ti v žádném případě nestačí.“

David otevřel oči. Tak to tedy ne. „Neštví mě, ty zmetku!“ křikl na přístroj.

Dip se rozvzlykal. „Takhle se mnou mluvit nebudeš.“ A vypnul se.

David byl opravdu rozčilený. I chuť na další spánek už ho přešla. Pokusil se dipa znovu zapnout, ale ten nereagoval.

Ještě aby se tak rozbil, vyděsil se David. Mark sice zřejmě netřel bídu s nouzí, ale kupovat během dvou dnů dalšího digitálního přítele, který přišel na docela slušnou částku, to by nemuselo projít jen tak. A David věděl, že tuhle věcičku potřebuje. Bez ní by byl úplně odříznutý od světa.

Dip zareagoval až na desátý pokus o zapnutí: „Dokud se neomluvíš, nemáme se spolu o čem bavit.“

David rezignoval. „Omlouvám se.“

„Slib mi, že už nikdy nic takového neřekneš.“

„Už nikdy nic takového neřeknu.“

„Dobře, přijímám tvou omluvu. A teď si konečně pustíme úvodní prezentaci, abys

věděl, co všechno ti přítel jako já může nabídnout.“

Zhruba po hodině a půl David věděl, že ho dip dokáže svižně připojit k hypernetu, přes který se dá i telefonovat a posílat nejrůznější úžasně propracované zprávy. Do přístroje si lze dělat poznámky a číst v něm knihy. A umí také ještě asi tisíc dalších věcí, včetně fotografování, natáčení i promítání filmů a poskytování poradenství v řadě oborů. Tyhle informace ale Davidovi přišly nepodstatné, a tak se jimi zbytečně nezatěžoval. Jen doufal, že ho z nich dip nebude chtít přezkoušet.

„Jak se ti to líbilo?“ zakončil přístroj svou prezentaci.

„Báječný.“ David jen doufal, že přístroj nemá analyzátor ironie.

„Kterou funkci ti mám nabídnout teď?“ Hlas přístroje zněl najednou vesele a David usoudil, že to zlé už má za sebou.

„Připoj mě k hypernetu a ukaž mi dnešní zprávy.“ David si byl téměř jistý, že právě tohle bude dobrý začátek.

„A jaké zprávy tě zajímají?“

„Nějaký kompletní přehled.“

„Video?“

„Ne, text.“

Dip se na chvíli zamyslel a pak se na displeji skutečně zobrazily zprávy v podobě, kterou David více méně čekal.“

Co ale nečekal, byl fakt, že mu naprosto nic neříkaly. Mluvílo se tam o lidech, které neznal, a o nichž až po důkladném čtení zjistil, co jsou zač. Prezident USA v Číně, slavná japonská modelka v Paříži, vietnamský architekt bude navrhovat nové hlavní město Etiopie. Nová naděje na léčení zákeřné choroby BSNM, která se u lidí poprvé objevila před osmi lety, porucha systému řízení dopravy v Amsterdamu, Brazilská zpěvačka Selma X má nejraději zelené spodní prádlo.

I když měl pocit, že se nemá od čeho pořádně odpíchnout, za chvíli už byl pohlcen informacemi. Shlédl nejnovější klip Selmy X i trailer k hororu, kde hrál hlavní postavu její poslední milenec, dozvěděl se, že loni společně strávili dovolenou na Kubě, že jsou teď letenky na tento ostrov extrémně výhodné a vůbec nejvýhodnější jsou v balíku s ubytováním a s pojištěním. Kubánské speciality si může objednat až do domu na adrese

supercuba.din a nejlepší pilulky na hubnutí nabízí firma Minipas. A stejně jako spousta dalších věcí, které četl a viděl, i tyhle mu v mozku uvízly jen na pár minut, aby se vzápětí staly minulostí.

„Už se mnou pracuješ dvě hodiny. V zájmu svého zdraví bys měl nyní duševní aktivitu nahradit aktivitou tělesnou,“ ozval se dip.

„Jo, jo, za chvíli,“ zabručel David.

Přišlo mu, že je právě nejvyšší čas, aby se podíval, jak to vypadá u něj doma. Tedy – přesněji řečeno – tam, kde se ještě před padesáti lety cítil doma. Která z jeho známých lokálních stránek asi ještě existuje?

„Za jednu minutu uložím tvou rozdělanou práci a vypnu se.“

„Na to zapomeň!“

„Jak to se mnou zase mluvíš?“ Dipův hlas zněl znovu dotčeně.

„Ještě potřebuju něco najít.“

„Za dvacet sekund.“

„To snad není možný.“

„Za deset sekund.“

„Ty zmetku!“

„Co jsi mi slíbil?“

„Ach jo.“

Přístroj se vypnul.

David chvílku počkal. Pak ho zkusil znovu zapnout.

„Běž si zasportovat. Nebo se někam projít. To ti prospěje.“

„Jsi snad moje matka?“ rozzlobil se David.

„Ne, jsem tvůj osobní digitální přítel.“

„Spíš nepřítel.“

„Prosím?“

David rezignoval. Dobrá, půjde se projít.

„Přece mě tady nenecháš,“ ozval se zase dip, když už stál David ve dveřích.

„Proč ne?“

„Co kdybys venku potřeboval nějakou pomoc? Kdyby ti chtěl někdo zavolat nebo poslat zprávu? Třeba budeš potřebovat nějakou informaci...“

„Dobře.“ David se pro něj sehnul.

„Doufám, že nechceš jít v tomhle svetru?“

„Co?“

„V tom svetru, ve kterém jsi se tady celou dobu válel, chceš jít se mnou ven?“

„Jo.“

„To nemáš nějaký lepší svetr?“

David na dipa nevěřícně hleděl. „Ty jsi můj přítel?“

„Jistě.“

„Jsi si tím jistý?“

„Tak co uděláš s tím svetrem?“

David chvíli přemýšlel a pak se mlčky převlékl.

„Než půjdeme, měl by ses ještě napít. Nedodržuješ pitný režim.“

David sešel dolů po schodech a napil se. Potom konečně vyšel před dům.

„Je větší chladno, než mi nahlásil automatizovaný systém sběru meteorologických dat. Vrať se ještě pro bundu.“

„Mně je akorát.“

„Bude ti zima. Nastydneš.“

„Díky. Mně je dobře.“

„Okamžitě se vrať domů pro bundu.“

„Sklapni.“

„Co jsi mi slíbil?“

David se pomalu otočil a vracel se zpátky. Položil dipa na polici za dveřmi. A vyšel ven.

„To snad nemyslíš vážně? Čeho si myslíš, že tímhle dosáhneš?“ křičel za ním přístroj. Zopakoval to několikrát a čím dál tím vyšším hlasem.

David doufal, že se mu podaří Marka přesvědčit, aby přístroj vrátil a koupil nějaký jiný model. Nedokázal si představit, že by s tímhle dokázal žít.

„To je normální. V Evropské unii existuje směrnice, podle které musí každý dip pro osamoceně žijící muže povinně obsahovat funkce virtuální vychovatelky,“ vysvětloval Mark poté, co se s ním David po návratu z procházky potkal a vyličil mu své trable.

„Chtěl jsem ti to říct už před tím, ale pak jsem na to zapomněl,“ dodal.

„To se přece nedá vydržet,“ oponoval mu David.

„Historie ukázala, že dá,“ upozornil věčně Mark.

David na něj nevěřičně hleděl. „Fakt s tím nejde nic dělat?“

„U dipa našťestí jo. Prostě se tyhle funkce zablokují. Ale podle zákona se přístroje musejí prodávat s nimi.“

„A jak se dají zablokovat?“

„Přes hypernet. Pak ti to ukážu.“

Předtím, než se ale David mohl se svým dipem kamkoli připojit, musel si ho udobřit. A to byla práce na celý večer.

* * * * *

20.

Uplynulo několik úžasných dní. A pro Davida se staly jednoznačným důkazem tvrzení, že každý může prožívat přesně takový život, jaký si zařídí. Stačí pro to něco udělat. David pro to kupříkladu udělal to, že si definoval jako úžasný každý den, kdy ho nepotká nějaká mrzutost. A když už byl v tom, zavedl si ještě dvě další označení – den výjimečně excelentní, kdy přijde nějaká dobrá zpráva, a den naprosto normální, který se pozná podle běžných nepříjemností.

Série úžasných dní začala jedním dnem výjimečně excelentním. Davidovi totiž napsal redaktor z večírku, který ještě stále – i v naprosto střízlivém stavu – tvrdil, že rád vydá článek o osudech IceLiftu a jeho klientů. David se tak po padesáti letech vrátil ke psaní a zjišťoval, že ho z nějakého zvláštního důvodu baví daleko víc než tenkrát. Začal pátrat po adresách dalších rozmražených lidí a postupně je obesílal elektronickými dopisy s prosbou o informace, které by mu pomohly při přípravě článku.

Mark se zase snažil vypátrat, proč se Děti dneška tak aktivně stavějí proti rozmraženým lidem. Nevěřil, že je to jenom z důvodu víry v dokonalost současného světa, kterou by nově příchozí mohli narušit. Byl pevně přesvědčený, že je za tím ještě něco jiného.

Ve chvílích, kdy ho pátrání přestávalo bavit, nebo čekal na výsledky práce nějakého programu, hledal stopy, které by mu něco napověděly o osudu zakladatelů IceLiftu.

Zkoušel najít i nějaké důkazy pro teorii, že Děti dneška platí právě Juhans s Hangeborem – aby se zbavili možných pronásledovatelů, ale zatím tuhle možnost nic nepotvrzovalo. Spíše to vypadalo, že se tahle povedená dvojice rozhodla jen zmizet a pokud možno na sebe nijak neupozorňovat.

Richard v sobě stále cítil zvláštní napětí. Vyvrcholení jeho života mělo nastat už za pár dní, ale on nebyl schopný získat k němu žádné informace. Ne snad proto, že by jejich hledání na hypernetu bylo bezúspěšné. Důvod byl zcela jiný: Richard nemohl sebrat dost psychické síly je vůbec začít hledat. Jeho podvědomí se bránilo a kdykoli jen pomyslel na to, že by zadal do vyhledávače jméno Vanth, rozklepaly se mu ruce.

A tak začal zkoušet různé druhy uklidňujících cvičení.

Začal tím, že si jednoho dne složil z několika sebraných klacíků malé hrabičky a hodiny jimi na zahradě rozhrabával písek. Potom si ho nasypal i na podlahu svého pokoje. A o den později jej doplnil ještě hromadou různě tvarovaných kamínků, ze kterých si skládal různé obrazce. Velmi, velmi zajímavé obrazce.

Tak to šlo den za dnem a on čekal, kdy se mu konečně podaří vzít dipa, vložit jméno Vanth a stisknout tlačítko Hledej. Už byl svému cíli tak blízko – a přece tak daleko.

Mezi hrátkami s dipy si občas všichni tři zašli zahrát bonusq a jednou zkusili i googleball, zvláštní fotbal pro dva až osm hráčů spojený s fyzicky náročným hledáním míče. A sem tam nějaké odpoledne strávili i hraním síťových her.

„Tak už vím všechno,“ pravil ponuře Richard, když se jednou pozdě odpoledne všichni tři náhodou sešli u ExtraKuchaře. Před několika hodinami v sobě konečně našel vnitřní klid, který potřeboval ke hledání. A to, co vzápětí zjistil, snad ani nikdy nechtěl vědět.

David s Markem se na něj tázavě podívali.

„Je konec,“ dodal Richard.

„Takže se ten šutr fakt srazí se Zemí?“ David při pohledu na Richarda začínal věřit, že vážně hrozí nějaké nebezpečí.

„Ne.“

„To mi přijde jako dobrá zpráva,“ zhodnotil situaci Mark. „Vždycky jsem doufal, že si ještě trochu užiju, než bude konec světa.“

„Konec života na Zemi,“ opravil ho Richard.

„To je jedno. Konec mého života je pro mě stejný jako konec světa.“

„Když se na to díváš takhle...“

„Takže jsi se spletl?“ zeptal se opatrně David.

„Ne.“

Chvilí bylo ticho. David s Markem čekali nějaké vysvětlení.

„Odstřelili ho.“ Richard vypadal zničeně. „Když se naposledy přiblížil k Zemi, poslali k němu raketu s náloží. Výbuch rozmetal asteroid na kousky.“

„Takže jsi měl pravdu?!“ snažil se ho povzbudit David.

„Jo, ale...“

„Teda – to bychom měli oslavit,“ využil situace Mark.

Richard na něj vrhl nenávistný pohled.

„Co říkáš?“ nenechal se Mark odradit. „Ty jsi génius, který předpověděl srážku Země s asteroidem – a měl jsi jako jediný pravdu! Promiň, že jsem ti nevěřil!“ rozohnil se. „Navíc všechno dobře dopadne, protože se nám nakonec nic nestane! To je super!“

„Jistě. Můžete si dál žít svoje povrchní a nudné životy...“

„Povrchní určitě,“ souhlasil Mark. „Přece si je nenecháme kazit nějakými hlubokými ideály! Ale nudné? To rozhodně ne...“

* * * * *

21.

„Je to tam tím směrem,“ ukázal Mark.

„Děláš si legraci?“ zapochyboval David.

Dvojice stála v ulici s několika zchátralými domy kdesi na okraji města, kde ji před chvílí vyhodil taxík. David se až do téhle chvíle spokojil s Markovým tvrzením, že jedou slavit záchranu Země – před nebezpečím, ve které stejně nikdo z nich ani trochu nevěřil – do skvělé, naprosto utajené historické hospody. Teď ho ale veškerá důvěra přešla. Přece si někdo nepostaví hospodu na takovém místě...

„Tam, na konci ulice,“ ukázal znovu Mark.

„Kde?“

„Tam... Přece nečekáš vývěsní štít?! Říkal jsem ti, že je to nelegální hospoda.“

David neochotně udělal pár kroků kupředu. Pak usoudil, že stejně nemá moc na vybranou, a tak udělal několik dalších kroků.

Možná, že měl zůstat doma s Richardem.

I když v té jeho sebevražedné náladě...

„Přidej,“ houkl na něj Mark. „Nemusejí nás tady za každou cenu vidět...“

„No jo.“

David trochu přidal do kroku.

„Pozor, ať si nezlámeš nohy,“ varoval ho Mark, když přišli k troskám posledního domu v ulici. Na několika místech tu ještě stály zbytky zdí, ale hlavně se tu válely spousty polámaných prken, nějaké střepy a spousta dalšího neidentifikovatelného haraburdí.

„Ty se mě chceš zbavit. Nejsi náhodou od Děti dneška?“ snažil se zavtipkovat David.

„Docela ti to pálí...“

David se zarazil v půlce kroku.

„Děláš si legraci?“ zkoumal váhavě.

„Ta nejistota je mrzutá, co?“

David ještě pořád stál na místě.

„Pojď už.“

„A...“

„Dělal jsem si srandu. Jdeme!“

Došli až k zavřeným dveřím, které ovšem zjevně nikam nevedly. Stály totiž uprostřed zdi, ze které zbyla pouze ta její část, která držela futra. Mark vytáhl svého dipa a chvíli něco tůkal na klávesnici.

Ozvalo se cvaknutí.

Pak uchopil pahýl kliky a přitáhl dveře k sobě. Hned za nimi začínaly schody, které strmě padaly dolů. Zeď byla zřejmě tlustší, než se na první pohled zdálo.

Oba udělali pár kroků kupředu.

Dveře se zavřely a dvojice se ocitla v naprosté tmě.

Pomalou scházeli dolů. Davidovi se schodiště zdálo nekonečné.

Pak vrzly další dveře a oni se najednou z ničeho nic ocitli v úplně normální hospodě. Tak normální, že kdyby teď Davida někdo uvítal se slovy: „Vítej zpátky,“ asi by klidně uvěřil, že všechny zážitky s IceLiftem byly jen zlým snem. Ale to by tu samozřejmě nesměl být Mark.

Vzápětí zjistil, že s ním není.

Rozhlédl se.

Až po pár sekundách ho zahlédl, jak na něj mává od jednoho ze stolů.

„Kde jsi na tohle přišel?“ zkoumal, jen co dosedl.

„Na hypernetu, kde jinde.“

„No jasně. To pro hackera tvých kvalit nemůže být žádný problém,“ poznamenal David sarkasticky. Vzápětí toho trochu zalitoval, protože Marka vlastně nechtěl naštvat.

„Člověče, proč ty jsi pořád tak negativní?“

„Já nejsem negativní.“

„To teda jsi. Ty jsi se měl před padesáti lety fakt o tolik líp? Měl jsi spoustu peněz, užíval jsi si života a teď jsi o všechno přišel?“

„Ne,“ připustil David.

„Takže to sem tam byla otrava?“

„Jo. Převážně to byla otrava.“

„Tak co tě štve?“

„Byla to otrava, ale předvídatelná. Zítra stejná jako dneska. Zatímco teď nevím, jaká strašná věc mě potká za dvě hodiny.“

„Žádná. Současnost je super.“

„Jasně. Nejdřív mi někdo cpe sebevražedné pilulky. Pak mi šílený Richard vyhrožuje smrtícím asteroidem. Sprchový kout mě teleportuje bůh ví kam. A vůbec...“

„To se poddá.“

Na stole jim přistály papírové jídelní lístky v kožených deskách a vzápětí na něj číšník položil i dva půllitry světlého piva. David nevěřil svým očím – připadal si jako doma.

„Tak na naši ještě lepší budoucnost!“ zdvihl Mark půllitr.

„Hm.“

„Čekají nás skvělé věci.“

„Jako třeba co?“

„Virtuální zábava. Spousta neuvěřitelných zážitků. Cestování. Byl jsi někdy v srdci Afriky? Na safari? U divokých lovců? Nebo na nějakém tichomořském ostrově? S čokoládovými kráskami oblečenými v sukénkách z orchidejí?“

David zakroutil hlavou.

„A až se začneme nudit, tak si půjdeme užívat ještě o třicet nebo o padesát let dál. Uděláme si dovolenou na Měsíci nebo někde jinde, kde to právě bude in.“

„Jestli najdeme Juhanse s Hangeborem.“

„Takže do toho jdeš taky?“

„Ne.“

„Proč?“

„Protože jestli budu mít štěstí, tak si zvyknu na tuhle dobu. Za dalších padesát let už bych byl úplně mimo. Co by nás tam asi tak čekalo? Další Děti dneška, které nás pro jistotu hned odprásknou? Mozkové implantáty?“

„Blbost. Moc čteš sci-fi. Svět bude čím dál tím lepší místo pro život. Na to se můžeš spolehnout.“

Číšník před ně postavil další dvě piva.

„To si lidi mysleli vždycky. A pak jako blesk z čistého nebe přišlo nějaké neštěstí. Potopa. Válka. Výbuch sopky. Tsunami. Já na žádnou pozitivní budoucnost nevěřím.“

„Ty bys mohl prodávat pojištění,“ ušklíbl se Mark. „Dáme si něco tvrdšího. To ti pomůže získat nadhled.“

„Vyhýbáš se diskuzi,“ trval na svém David.

„Žádný blesk z čistého nebe nepřijde. Není o čem diskutovat...“

Číšník postavil na stůl dva panáky. Podle barvy to mohla být nějaká whisky.

David usoudil, že tahle hospoda funguje víc automaticky, než by možná bylo vhodné. Představa, že je někdo odposlouchává, se mu vůbec nezamlouvala. Možná ale, že je tu jen nějaký automatizovaný systém, který reaguje na slova jako „něco tvrdšího“, „další pivo“, „kde je zase ten vrchní“ nebo „tady je to dneska jako u Suchánků“.

„Na tvůj optimismus,“ navrhl Mark a hodil do sebe panáka.

„Na co?“

„Hod' to do sebe...“

„Jen abychom se pak přes ty trosky u vchodu dostali zpátky,“ strachoval se David.
„Neboj se. Cesta zpátky vede úplně jinudy. Není se čeho bát!“ uklidňoval ho Mark.
„Tady je ještě nějaký jiný vchod?“
„Musí tu být. Poslední návštěvu jsem přežil bez zlomenin...“

„Ne, nebudu vstávat, je tma,“ bránil se David, kterého někdo neurvale tahal za ruku.
„Vystup z toho taxíku, ať může odjet,“ naléhal čísi hlas.
„Ne,“ trval na svém David.
„No tak!“

David učinil pokus zaujmout pohodlnější polohu. Bez úspěchu. Stejně teď ale vstávat nebude.

Jestli teda nějak překoná tu zimu.

Odkud sem takhle táhne?

Pokusně otevřel pravé oko a to potvrdilo, že hlas nelhal. Byl v taxíku.

„Zavřete ty dveře, je tu zima,“ prohodil jen tak do tmy. Nikdo nereagoval. Jednak proto, že taxi tvrdohlavě čekalo na okamžik, kdy se zbaví pasažérů, jednak proto, že Davidův příkaz zněl spíše jako „zaředeveima“, čemuž zatím nerozuměly ani ty nejdokonalější systémy pro rozpoznávání lidské řeči.

Tahání za ruku se zintenzivnilo.

Také zima začínala být nesnesitelná, a tak se David nakonec přece jen začal pomalu soukat ven. U dveří otestoval své nohy. Zdálo se, že nemají vážnějších námitek nést ho v téměř vzpřímené poloze.

Udělal dva kroky. Při třetím jeho kolena vyjádřila s dosavadním vývojem situace zásadní nesouhlas a povolila. David se sesul na chladnou dlažbu.

Mark, který se kdo ví odkud zjevil nad ním, mu podával ruku.

David zdvihl hlavu – a ztuhl.

Chvilí jen tak bloudil očima po obloze a pak se podíval na Marka: „Vidíš to?“
Pokusil se ukázat rukou nahoru. Doufal, že odpověď bude znít „Ne“.

Mark se podíval ve směru Davidovy ruky. „Jasně, Bůh je nad námi,“ potvrdil jeho pozorování. „A alkohol je cesta k osvětlení.“

Z oblohy k Zemi opravdu shlížel nějaký stařík a nebylo možné si nevšimnout, že má

nad hlavou svatozář. David čekal, že jim třeba začne domlouvat nebo něco vysvětlovat, ale nic takového se k jeho překvapení nestalo. Bůh jen tak seděl na svém obláčku a lehce jim kynul pravou rukou.

„A já jsem na něj nevěřil,“ poznamenal David.

Dlouze se zadíval nebeské postavě do očí.

„Myslíš, že mě bude chtít nějak potrestat?“ vysoukal ze sebe po chvíli.

„Každý se může mýlit.“

Když David po osmi a půl hodinách ničím nerušeného spánku přešel do fáze lehkého bdění, dohonily ho ozvěny včerejší pitky. Nejprve ho navštívil sám Bůh. Připlul na obláčku nad jeho postel a dlouze ho káral za to, že vede špatný život. Vzápětí jeho postel obstoupili řvoucí příslušníci nějakého divokého afrického kmene. David nerozuměl, co po něm chtějí, což jen zvýšilo jeho obavy z kývajících se oštěpů v jejich rukou. Střídavě mířily na něj a do oblak. Pak začal Bůh kárat příslušníky kmene, že vedou špatný život.

David měl radost, že si to pěkně vyříkají mezi sebou a chystal se přejít zpět do hlubšího spánku, který jeho návštěvníci narušili. Právě když si natahoval peřinu přes hlavu a přitom řešil otázku, zda si toho Bůh nebo příslušníci kmene všimnou, a pokud ano, zda to nebudou považovat za nezdvořilé, bez jakéhokoli předchozího varování se úplně probudil.

Ležel ve svém pokoji v IceHelpu a zase jednou ho d'ábelsky bolela hlava. Chvilí přemýšlel, co by s tím asi tak mohl dělat. I když se snažil na něco přijít, brzy dospěl k závěru, že tady nic moc nepomůže. Snad jen kdyby byla trocha vody...

S mokrou hlavou se vrátil zpátky k posteli a sáhl po svém dipovi. Ve stavu opilosti byl včera ochotný věřit téměř čemukoli, v kocovině po ránu ale najednou zatoužil udělat si v životě zase trochu jasno. A tak začal hledat nějaké zmínky o zvláštních nadpozemských jevech s datem konání: Včera.

To, co po chvíli našel, ho uklidnilo. Postava, která ho minulý večer vyvedla z míry, se přesně shodovala s obrazem předvánoční reklamy promítané na oblohu. Tahle záležitost je tedy vyřešena.

Znovu si opláchl hlavu vlažnou vodou. Pak si dal sprchu. Když usoudil, že je mu už

přece jen trochu lépe, sešel dolů do kuchyně.

Nikdo tam nebyl.

Zapnul ExtraKuchaře, sedl si ke stolu a čekal.

„Už jsi to četl?“

David se znovu vzbudil. Zvedl hlavu z desky stolu a chvíli se zmateně rozhlížel. Pak usoudil, že správná odpověď zní „Ne“.

„Ne.“ odpověděl. „A ty?“

Pak mu došlo, že to nebyla správná otázka. „A co?“ opravil se.

„Podívej se do pošty.“

David sáhl po dipovi a ťukl na svou schránku. Opravdu mu někdo psal.

„Vážený pane Morene,“ začínal dopis, a Davida překvapilo, že je tak formální.

„S potěšením si Vás dovoluujeme informovat, že před několika dny došlo k úspěšnému rozmrazení posledního klienta společnosti IceLift. Stovky nás nyní zažívají novou dobu, její radosti i strasti. Sdílíme do jisté míry společný osud, ale přitom se většinou navzájem ani neznáme. Domníváme se, že je vhodné to napravit. Nastal čas se znovu sejít. Vyměnit si zkušenosti a načerpat podporu pro další měsíce a léta šťastného života.“

Davidovi ty formulace připadaly jako z reklamního letáku zvoucího k výletu, jehož součástí bude prezentace vyhřívaných dek a nenáročného posilovacího stroje, jenž spolehlivě zajistí zdravý a spokojený život každému, kdo si jej koupí.

„Účast na setkání přislíbil pan Karl Hoche, který zastupuje evropské ministerstvo sociálních věcí a se kterým jednáme o navýšení podpory pro klienty IceLiftu. Již v rámci našeho setkání obdrží každý účastník mimořádnou dávku ve výši 2 000 eur.“

No jistě. Každý muž, který se zúčastní výletu, dostane zdarma elektronický budík, pro dámy jsme přichystali vkusné nástěnné kukačky. Páry si navíc odnesou ještě praktickou sadu nožů. „Věříme, že se setkání zúčastníte v hojném počtu. Dopravit se k nám můžete snadno a bezpečně. Stačí vejít do nejbližšího teleportu, který se nachází v budově IceHelpu, a vyťukat kód VASE-BUD-5890.“

„Setkání se koná...“

Už zítra. No vida, další zajímavé informace pro Davidův článek. Takže už je tady

nejen IceHelp, ale také... David sjel očima k podpisu: „Za obecně prospěšnou společnost Vaše budoucnost Dr. Jonathan Myu.“

„Co tomu říkáš?“ obrátil se na Marka.

„Zatím nic. Hledal jsem něco o Vaší budoucnosti, ale bez úspěchu. A o doktorovi Jonathanovi Myu taky nikde nic není.“

„Mohl bych tam posbírat informace pro svůj článek,“ přemýšlel nahlas David.

„Jestli to ale není nějaká past...“

„Myslíš, že by za tím mohly být Děti dneška? A když nás budou mít všechny na jednom místě...“

„To je nesmysl. Násilím se nás mohly zbavit už dávno...“

„V tom případě bych to riskl.“

* * * * *

22.

I když to tak možná někdy nevypadá, je čas tím nejvzácnějším, co v životě máme. Někdy přitom ani netušíme, jak velkou cenu mají minuty, které nás právě jen tak, úplně nenápadně míjejí. Nebo jak velkou cenu by bývaly mohly mít, kdyby nás jen tak nenápadně neminuly.

Tato smutná pravda je důvodem, proč byste měli věnovat náležitou pozornost následujícímu upozornění: Všechna zbývající slova této kapitoly jsou věnována jedné velké stříbrné kopuli a dvěma ukrutně oficiálním (čti „nudným“) projevům. Osoby, které je pronášejí, vypadají jako ten druh, který se rád poslouchá, což ovšem rozhodně nelze říci o jeho posluchačích. Nezapomeňte, že vy máte možnost volby. Na rozdíl od klientů IceLiftu můžete snadno přeskočit na další kapitolu.

„Tak tohle je bomba,“ pronesl Mark polohlasně, když se rozhlédl po vnitřku budovy, do níž ho před pár vteřinami dopravil teleport. Celý předchozí den strávil hledáním informací o setkání zmražených lidí a teď byl rád, že nenašel nic, co by ho od cesty odradilo.

Vzápětí se kousek od něj objevil i David.

„Víš kde jsme?“ obrátil se na něj Mark nadšeně.

David se rozhlédl a zakroutil hlavou. Jistě – jsou v obrovské kopuli se stříbrnými stěnami, ale to Mark nejspíš slyšet nechce. Impozantní prázdnotu vnitřního prostoru narušovalo jen pár desítek porůznu roztroušených lidí a dvojice teleportů.

„Tohle je TrueWorld,“ přerušil tok jeho myšlenek Mark.

„Co?“

„TrueWorld. Nejdokonalejší simulátor virtuální reality na světě.“

„Tohle?“ zapochyboval David a ještě jednou se pozorně rozhlédl. Nic nenavštěvovalo tomu, že by se tu měla odehrávat nějaká vyspělá technická show.

„Normálně se tady na vstupenky čeká půl roku,“ zářil Mark. „To by mě zajímalo, jak se jim povedlo se sem nacpat.“

David jen pokrčil rameny. Pak se podíval na hodinky. Do začátku akce zbývala ještě téměř půlhodina. „Zkusím obejít pár lidí a získat nějaké informace pro svůj článek. Sejdeme se tady za dvacet minut...“

„Kdybych potkal někoho, kdo se někdy zastavil v IceHelpu, mám ho za tebou poslat?“ napadlo Marka.

„Klidně. Ale myslím, že to zvládnou i sám.“

„Vítejte na prvním setkání zákazníků projektu IceLift,“ ozval se příjemný mužský hlas, právě když David dokončil třetí rozhovor a chystal se vrátit k teleportům. „Náš program začne s malým zpožděním – asi za dvacet minut. Zatím si prosím poslužte nápoji, které jsme pro vás přichystali na přivítanou. Jsme rádi, že jste přišli.“

David se rozhlédl a skutečně – u stěn najednou stály stoly s občerstvením, které tam ještě před pár okamžiky určitě nebyly. A okolo nich se rychle shlukovali dosud roztroušení návštěvníci. Tak se ještě poptá tam...

„Máš něco?“ vítal ho Mark o pár minut později u teleportů.

David jen přikývl. „A ty?“

„Po pravdě řečeno – nic,“ zhodnotil svůj průzkum Mark. „Je to přesně tak, jak psali na hypernetu – nikde žádné dveře, žádné viditelné vybavení, jen jednolitá kovová stěna.“

„A kde se vzaly ty stoly?“

Mark pokrčil rameny.

„Na hypernetu o tom nic nepíšou?“

„Tady se nedá připojit.“

„Vítejte na prvním setkání zákazníků společnosti IceLift, dámy a pánové. Prosím posad'te se každý na svou sedačku, za chvíli začínáme...“

David se rozhlédl po sále. Přibližně polovina plochy podlahy byla najednou zaplněná zvláště tvarovanými stříbřitě šedými sedátky bez opěradel.

„Uznej, že je to bomba,“ neodpustil si Mark.

„A vypadají, že se na nich bude báječně sedět,“ ušklíbl se David.

„Dámy a pánové, vítejte v nejdokonalejší virtuální realitě na světě. Vítejte ve světě TrueWorld. Ve světě, kde nic není takové, jak se zdá. Ani ty sedačky, které vám právě teď možná připadají trochu nepohodlné...“

Davidovi blesklo hlavou, že slovo trochu je v tomto případě opravdu nepatřičné. Zatím tu seděl jen pár minut, ale i tak už dospěl k závěru, že na ničem méně pohodlném jeho zadek v životě nespočinul.

„Ještě než se ponoříte do virtuálního světa, který je tu pro vás připraven, přečtete si prosím pravidla systému a potvrďte otiskem svého pravého palce, že s nimi souhlasíte. Text je k dispozici také na našich hypernetových stránkách a vybrané detaily byly připojeny k vaší elektronické vstupence.“

Před všemi sedačkami se zhmotnily hustě popsané listy papíru.

David rychle prolétl text před sebou, ale nic důležitého se nedozvěděl. Pak si všiml malých písmen v pravém dolním rohu: „Strana 1 ze 182.“

„Budeš to číst?“ obrátil se na Marka.

„Šlíš? Je to jasné – za nic neodpovídají, nic neslibují, jsi tu na vlastní nebezpečí...“

Mark už před sebou žádný papír neměl. David usoudil, že 182 stran textu teď opravdu nepřečte a otiskem palce stvrdil svůj souhlas. Když se rozhlédl kolem, viděl jen pár posledních lidí začtených do smluv.

„Dámy a pánové, za třicet sekund začínáme.“

Zdálky se ozval nějaký rozhořčený hlas.

Zůstal bez odezvy.

„Nyní zhasneme a přeneseme vás do virtuálního světa. Sed'te prosím klidně na svých sedačkách a nehýbejte se. Začínáme.“

Davidu obklopila tma. Vzápětí měl pocit, jakoby ho celého polila teplá čokoláda. Netušil, proč ho napadlo právě tohle přirovnání – možná za to mohla ta slabá nasládlá vůně. Zkusil natáhnout pravou ruku, ale ani se nehnula. Něco ho pevně drželo.

„Marku,“ zkusil otočit hlavou, ale ani to nešlo.

„Nehýbejte se, prosím. Do světa TrueWorld vstoupíte za deset sekund.“

David netušil, jestli to upozornění patřilo jen jemu nebo všem, ale zjevně neměl jinou možnost, než poslechnout.

O dvě vteřiny později ucítil, jak s ním sedadlo vystřelilo do výšky. Chtěl vykřiknout, ale nevydal ze sebe ani hlásku.

Během zlomků sekund se sedadlo zastavilo a pak se posouvalo – nebo možná spíše letělo – vodorovně. David soudil, že šikmo dozadu, a nemýlil se. Něco lehce zasyčelo. Vzápětí tmu prořízly světelné paprsky – a David najednou seděl ve velkém kinosále s měkkými sametovými sedačkami hned vedle Marka, který našťvaně kroutil hlavou.

„Nechápu, proč nás kvůli tomuhle vytáhli do TrueWorldu. To nás mohli posadit do nějakého starého kina.“

„Třeba už žádné neexistuje,“ namítl David.

„Ale to, co vidíš tady, dokáže vytvořit i úplně primitivní systém. Tak proč nás brali sem?“

„Dámy a pánové, vítám vás,“ ozvalo se z pódia, na které mezitím dorazil jakýsi muž. David si pomyslel, jestli toho vítání už dneska nebylo trochu moc.

„Moje jméno je doktor Jonathan Myu – a já i obecně prospěšná společnost Vaše budoucnost jsme rádi, že jsme se tu dnes sešli.“

David si zkusil představit rozradostněnou obecně prospěšnou společnost, ale nepodařilo se mu to.

„Každý z nás se před padesáti lety vydával vstříc...“

„Marku, ještě pořád jsi z TrueWorldu nadšený?“ šeptl David.

„Myslíš, že se z těch sedaček dá vstát?“

„Zkusíme to?“

„Já ano...“ Mark se zvedl a vyrazil podél ostatních diváků v řadě k bočním dveřím.

„Nerušte,“ rozzlobila se starší paní vedle Davida, který zatím váhal, zda má Marka následovat.

„Takový zajímavý projev. Co slovo, to perla, že?“ obrátil se na ni David.

„Pssst.“

Mark mezitím došel až ke dveřím a neúspěšně se pokoušel dostat ven ze sálu. Když se mu to nepodařilo ani u třetích z nich, zkusil použít trochu násilí. Dřevo zapraskalo, ale dveře nepovolily.

Sálem to zašumělo.

„Pane, vraťte se prosím na své sedadlo,“ přerušil svůj projev doktor Jonathan.

„Potřebuji na toaletu,“ informoval ho Mark.

„Toalety jsou vzadu, pane.“

Mark se ohlédl a skutečně spatřil dveře s panáčkem a panenkou.

„Doba se velmi změnila,“ pokračoval doktor Myu. „Vy, já, každý z nás...“

David se snažil chvilku poslouchat, ale brzy ho přepadla nuda. Tak zkusil prstem píchat do područky, aby zjistil, jak dokonalá je tahle realita. Když se potah protřhl a objevilo se cosi jako molitan, usoudil, že je věrná dost. Tak věrná, až se za sebe trochu zastyděl.

„Jako živé, co?“ zaslechl nad sebou Marka.

„Pssst.“ odpověděla paní odvedle.

„... v našich šťastných životech...“ říkal právě doktor Jonathan.

„Tak co?“ ignoroval je David a obrátil se k Markovi, který se usadil zpátky do své sedačky.

„Normální záchod. Ale raději jsem ho nepoužil,“ informoval.

„Proč?“

„Protože jsme se před vstupem do virtuální reality nesvlékali. Nerad bych se vracel zpátky s mokřýma kalhotama.“

„Myslíš, že když se tady svlékneš...“

„Nemyslím si vůbec nic. Stejně se mi nechtělo.“

„Pssst,“ ozvala se zase dáma po Davidově levici.

„To je neuvěřitelné. Nejlepší virtuální realita na světě a jenom proto, aby tady tenhle idiot mohl mít projev,“ remcal Mark.

„Jak to můžete říci?“ vyhrkla dosud převážně syčící dáma.

„To já poznám na první pohled,“ vysvětlil jí Mark.

„A nyní mi již dovolte, abych mezi námi přivítal pana Karla Hoche z evropského ministerstva sociálních věcí,“ pravil nadšeně doktor Myu.

„Vážené dámy, milí pánové,“ pravil Karl Hoche. „Je mi nesmírným potěšením...“

Uběhly další nekonečné minuty.

A potom ještě spousta dalších.

Pak projev konečně skončil.

Na pódium se vrátil doktor Jonathan.

„Teď nám ještě společně něco pěkného zazpívají a půjdeme domů,“ odhadoval Mark.

„V okamžiku, kdy na své cestě domů projdete teleportem, získáte slíbenou mimořádnou dávku 2 000 eur,“ informoval obecnstvo Karl Hoche.

„Od evropského ministerstva sociálních věcí, zastoupeného zde...“ přidal doktor Jonathan Myu do hromového potlesku všech návštěvníků. Téměř všech.

„Pssst,“ obrátil se David na dámu po své levé ruce.

„A teď pro vás máme ještě jedno, věříme, že milé, překvapení,“ pravil vesele doktor Jonathan, jakmile Karl z ministerstva opustil pódium.

„Je jím pan Trevis Burp, který vás uvede do hry, kterou jsme pro vás připravili...“

V sále to zašumělo.

* * * * *

23.

„No konečně,“ ulevil si Mark.

„Dámy a pánové, teď se konečně budeme bavit. Proto jsme vás koneckonců pozvali do nejlepšího simulátoru virtuální reality na světě, do TrueWorldu,“ pravil muž na pódiu.

„Většina z vás projevila při volbě podmínek hry obrovskou odvahu, což mě ale nijak nepřekvapuje. Není to totiž poprvé. Už vstup do IceLiftu ukázal, že máte kuráže na rozdávání,“ pokračoval.

„A kruci! Myslím, že jsme něco prošvihli,“ poznamenal Mark a vysloužil si Davidův tázavý pohled. Než ale stačil začít něco vysvětlovat, chlapík na pódiu pokračoval.

„Přeji vám tedy hodně štěstí. Budete ho potřebovat!“

Pak muž představený jako Trevis Burp v rychlosti sešel s pódia a to byl poslední okamžik, který klienti IceLiftu v kině zažili.

Davidova na chvíli obklopila naprostá tma.

O pár okamžiků později se ocitl ve zvláštním aerodynamickém kovově lesklém křesílku, jež stálo pod ohromnou průhlednou kopulí v kamenité poušti. Za kopulí se rozkládal nekonečný vesmír.

Okolo Davida postávala bez ladu a skladu další křesla s dalšími klienty IceLiftu.

Ticho rušil jen slabý zvuk nějaké symfonie.

„Škoda, že s námi nešel Richard. Teď by se možná dočkal svého konce světa,“ zaslechl za sebou Davidův hlas. Otočil se a s úlevou zjistil, že ho sluch neklame.

„A co jsme podle tebe prošvihli?“ vzpomněl si na předchozí přerušenu konverzaci.

„Prošvihli jsme smlouvu. Tahle virtuální realita totiž...“

„Vítejte ve hře Star Attack, dámy a pánové,“ přerušil Markův výklad hluboký mužský hlas rozléhající se kopulí. Do začátku vaší mise zbývá šest minut. První minutu strávíte poslechem svého osobního hlášení. Dalších pět je věnováno rychlé informaci o vaší misi, kterou jistě již znáte z hypernetu, a přípravě na hru. Těší mě, že jsou tu dnes až na několik výjimek sami milovníci skutečně adrenalinové zábavy.“

„Já jsem...“ ozval se Mark.

David se za ním zase otočil, ale viděl jen, jak bezhlesně pohybuje rty.

„Davide Morene, vyslechněte si prosím své osobní hlášení,“ pravil opět hluboký mužský hlas. „Vaše mise byla schválena dle vašeho návrhu a shoduje se s misí celé

skupiny. Obtížnost mise je nastavena na stupeň C a rovněž se shoduje s ostatními účastníky hry. Úroveň úmrtnosti byla v souladu s vaším požadavkem nastavena na sto procent, počet životů na jeden.“

Hlas se odmlčel a Davidovi začalo vrtat hlavou, co ty údaje znamenají. Jeden život, to by ještě chápal. Jakmile ho zabijí, vypadává ze hry. Přišlo mu to docela drsné, ale s tím se dá smířit. I když za ty peníze – a David nepochyboval, že návštěva True-Worldu nestojí pakatel – mu mohli dát větší šanci na vítězství. Ale co znamená úroveň úmrtnosti sto procent? Že nemá vůbec žádnou šanci vyhrát? To by přece nedávalo smysl...

„Taky máš jeden život a stoprocentní úmrtnost?“ vyrušil ho z myšlenek Mark.

„Milí účastníci hry Star Attack, nyní prosím pozorně sledujte společnou informaci o misi, která vás čeká,“ ozval se ženský hlas, ještě než David stačil odpovědět. „Na cestě k vítězství se setkáte s několika úkoly...“

„Co znamená úmrtnost sto procent?“ snažil se David překřičet výklad.

„Počkej chvíli, tohle bychom měli poslouchat...“

Hvězdy za kopulí pomasly a na její ploše se jako v kině s ohromným plátnem objevila scéna z povrchu nějaké planety. Z povrchu, který nápadně připomínala ten, na němž stálo i Davidovo křeslo.

Kamera se otočila okolo své osy a zabrala shluk stovek lidí ve skafandrech. Vzápětí se ozval ohromující rachot a dav se rozutíkal na všechny strany. Kamera zabrala létající talíře, které zasypávaly povrch planety různobarevnými ohnivými koulemi.

„Vaším prvním úkolem je vyhnout se střelám vesmírných útočníků a doběhnout ke svému vesmírnému lodím,“ komentoval dění ženský hlas. „Každý máte na levém rukávu svého skafandru dálkový ovladač k jedné z nich. A sdílíte ji s dalšími čtyřmi členy posádky. Ti na vás ale nemusejí čekat...“

„Vyběhneme k nejbližší otevřené lodi,“ ujal se Mark velení.

„Ale ne zbytečně moc rychle,“ smlouval David.

„Úmrtnost sto procent znamená, že jestli se necháš zabít, tak je po tobě,“ informoval ho Mark.

„Jasně. A jdu domů.“

„Ne, jsi dokonale mrtvý. I ve skutečnosti.“

„To je nesmysl. Tohle je přece virtuální realita.“

„Jenže v TrueWorldu...“

Na kopuli se zatím střídaly obrazy dalších úrovní hry. David se snažil jedním uchem poslouchat Markovo vysvětlování a druhým pokyny komentátorky. Šlo mu to dost těžko, ale Mark se naštěstí zarazil vždy, když to vypadalo, že se probírá něco zvlášť důležitého. Jako třeba řízení kosmické lodi nebo střelba po nepříteli.

„V TrueWorldu nabízejí skutečné nebezpečí,“ vysvětloval Mark. „Naprostě nový zážitek ze hry, protože víš, že opravdu hraješ o život.“

„To je blbost. Přece si nebudou zabíjet zákazníky.“

„Pro většinu lidí je adrenalinovým zážitkem už úmrtnost jedna desetina procenta. To znamená, že když zemřou ve hře, ve skutečnosti je pravděpodobnost smrti jedna ku tisíci. I to by mi stačilo, abych se ve hře nechtěl nechat zabít.“

„Takže podle tebe sto procent znamená, že když mě zabijí ve hře, budu fakt mrtvý? Že mě odsud odnesou nohama napřed?“

„Jo.“

David nevěřičně kroutil hlavou.

„Bez rizika by hra ve virtuální realitě nikdy nebyla tak zajímavá, jako ve skutečnosti,“ dodal ještě Mark. „Moc dobře si vzpomínám, co o tom píšou na svých hypernetových stránkách...“

Na kopuli se odehrávaly poslední vteřiny závěrečné úrovně hry. „Jakmile se bludištěm dostanete k modulu své mateřské lodi, je vaše mise úspěšně skončena. Na jeho palubě už vás nečeká žádné další nebezpečí,“ pravil konejšivě ženský hlas.

„Takže ještě jednou: Běžíme k nejbližší otevřené lodi,“ upozornil Mark. „A na další lidi nečekáme. Já se nenechám zabít.“

„Za šedesát sekund začíná hra,“ upozornil opět mužský hlas, ale tentokrát jiný. „Za čtyřicet sekund vás systém oblékne do ochranných skafandrů, o pět sekund později zmizí ochranná kopule a vaše sedačky. V souladu s pravidly TrueWorldu jste prvních třicet sekund každé úrovně hry nesmrtelní. V této době si můžete bez nebezpečí zvyknout na nové prostředí. Já jsem vaším průvodcem ve hře, vaším Navigátorem. Hodně štěstí!“

„A neuměl bys to nějak hacknout?“ napadlo Davida.

„Jako že bych třeba zapískal nějaký tajný kód?“ ušklíbl se Mark.

„Myslel jsem si, že je to blbost.“

„Třicet sekund do začátku hry,“ ozval se hlas.

„Jdeme na to.“ Mark si stoupl a David ho následoval.

Vzápětí na sobě ucítil skafandr. Zkusil se pohnout....

O pět vteřin později opravdu zmizely sedačky i kopule.

„Pro komunikaci s vybranými hráči si nastavte shodné číslo komunikačního kanálu.

Na výběr jsou kanály od jedné do devíti set devadesáti devíti,“ řekl hlas Navigátora.

David se otočil na Marka, který už ukazoval na prstech pravé ruky: čtyři, pět, jedna.

A ještě jednou...

„Slyšíme se?“ uslyšel David ve sluchátcích Markův hlas.

„Jasně.“

„Já stojím tady vedle. Můžu se k vám přidat?“ ozval se cizí hlas.

David s Markem se v dokonalé synchronizaci rozhlédli a uviděli asi dva metry od sebe mávající postavu.

„Ale jakmile začne hra, na nic nečekáme a vybíháme,“ varoval Mark.

„Jasně. Taky rád vyhrávám. Mimochodem – jmenuji se Artur.“

„Já...“ začal David, ale přerušil ho hlas Navigátora: „Hra začíná.“

David se s obavou podíval na oblohu. Pak si vzpomněl na dálkový ovladač k lodi a rychle zapátral pohledem na levém rukávu svého skafandru. Jedno ze tří tlačítek neslo obraz oválu s tryskou. Stiskl ho.

Na průzoru jeho helmy se rozblíkala červená šipka mířící vzhůru.

„Kde máte lodi?“ křikl Mark. „Moje je někde tam,“ ukazoval rukou dopředu.

„Jak to víš?“ zkoumal Artur.

„Stiskni to tlačítko...“

„Mně šipka ukazuje nahoru...“ skočil mu do řeči David.

„... to tlačítko s obrázkem lodi na levém rukávu. A ty se Davide otoč.“

David poslechl Markovu radu. Na helmě se rozblíkal křížek a David za ním opravdu spatřil nějaké kosmické lodi.

„Marku, tamhle je...“

„Moje je tam...“ informoval Artur.

„Otočte se ke mně,“ zavelel Mark.

„Kde jste?“ ozval se ve sluchátkách neznámý hlas.

„Přelad' si kanál,“ poradil mu Mark. „Běžíme tam, k Davidově lodi,“ ukázal rukou.

„Nikoho tady neznám. Můžu se k vám přidat?“

„Tady jsme,“ ozval se Artur a David si všiml, že mává rukou nad hlavou. Zkusil se rozběhnout, ale po prvních pěti krocích upadl na zem. „Pitomej skafandr,“ ulevil si.

„Do prdele, běžte. Už sem letí,“ křikl Mark.

„Kde jste? Kde jste?“

David se ohlédl a uviděl na obloze pět lodí, které se kvapem blížily k zemi. Vstal tak rychle, jak mu to jen skafandr dovolil, a rozběhl se za Markem s Arturem.

„Jak ti to asi máme ukázat?“ křičel Mark na neznámý hlas ve sluchátkách.

„Zamávejte.“

Davidu překvapilo, že Mark opravdu zvedl ruku nad hlavu. Jestli ten neznámý nestál někde blízko, neměl ale stejně šanci je najít.

„Nevidím vás...“

„Mám zvednutou ruku...“

„No tak, je to jen hra...“

„Právě že není!“

Nad jejich hlavami proletělo nepřátelské plavidlo a okolo se snesla sprcha střel. David koutkem oka zahlédl, jak zasáhla nějakou vedle běžící postavu, ale jakoby se nic nestalo. Třeba nebude tak zle, pomyslel si.

„Bezpečných třicet sekund uplynulo,“ oznámil Navigátor.

David zaklel.

Ve sluchátkách skafandru naladěných na kanál 451 se ozývalo jen čím dál tím hlasitější oddechování.

Nad běžící trojicí se naštěstí jen sem tam prohnal nějaký nepřítel a vystřelil pár barevných střel, které se jim ale zatím vyhýbaly. Postava, která ještě před chvílí běžela napravo od nich, zůstala kdesi vzadu.

David bojoval se strachem a se zvědavostí. Zajímalo ho, jak si vedou ostatní, ale nechtěl se otáčet, aby náhodou nezakopl.

„To je záhul,“ ulevil si Artur. „Možná bychom mohli trochu zvolnit.“

David zpomalil a otočil se. Zdálo se, že jsou jedni z mála, kdo někam běží. Možná, že to opravdu moc žerou. No jistě. Když dovolili stoprocentní úmrtnost, tak na ně nemůžou nějak brutálně zaútočit...

„Nezpomalujte, sakra. Může přijít silnější útok,“ ozval se Mark.

David se zase otočil kupředu a zjistil, že už je o dobrých 200 metrů pozadu. Pak si uvědomil, že bez něj Mark stejně neodletí, protože všichni běží k jeho lodi. To ho trochu uklidnilo.

„Stop, stop,“ zakřičel Mark a všichni tři se naráz zastavili. „Otočte se a rychle se podívejte nahoru. Stačí?“

David zvládl otočku, vizuální průzkum a nový rozběh snad v jediné vteřině. Za sebou spatřil dobrou dvacítku nepřátelských plavidel, ke kterým se shora přidávala pětice nových, větších.

„Která z nich to je?“ Mark už byl nedaleko od pětice lodí před nimi.

David znovu stiskl tlačítko na skafandru. „Ta úplně vpravo.“

Mark trochu změnil směr a David zrychlil. Minul Artura, kterého ale takový vývoj situace motivoval ke zvýšenému vypětí.

„Néééé....“ ozvalo se kanálem 451. David ucítil mrazení v zádech. Ještě trochu přidal.

„Davide, stiskni tlačítko s klíčem,“ ozval se znovu Mark.

David zaváhal.

Mohl by mu Mark odletět? Udělal by to? Co když je tady nechá? Do zbylých tří lodí se nedostanou a budou muset běžet někam k té Arturově. Která ale možná mezitím odletí s jinou posádkou.

„Tak dělej...“ ozval se znovu Mark.

David se rozhodl zariskovat. Zbývá už koneckonců jen nějakých 150 metrů.

Postava před ním zmizela v lodi.

* * * * *

24.

Richardův dip dvakrát krátce zapípal.

„Máš novou poštu, Richarde,“ ozval se za chvíli vesele, když jeho majitel

nereagoval.

Richard ležel v posteli a rozhodně neměl v úmyslu na svém stavu cokoli měnit. Čekal ho další zbytečný den jeho prázdného života – a neexistoval jediný důvod nestrávit ho v leže.

„Můžu ti ji přečíst(?)”

Byla otázka nebo konstatování?

„Určitě ti zlepší náladu.”

Richardovi zatrnulo. Tak on ten zmetek ví, že má Richard mizernou náladu, a stejně ho otravuje tím svým šťastným hláskem?

„Píše ti...”

„Sklapni! Říkal jsem ti, abys na mě nemluvil tímhle tónem.”

„Jen jsem ti chtěl zlepšit náladu...”

„Tak se tvař nešťastně. A ustaraně.”

„Přišla ti nová zpráva,” pronesl po chvíli ustaraně dip.

„Vidíš, že to jde...”

„Ani nechtěj vědět, kdo ti píše.”

„Kdo?” přistoupil Richard na dipovu hru.

„Opravdu to chceš vědět?”

„Vlastně nechci.”

„Píše ti Max Waal z firmy TrueWorld,” zariskoval dip.

„Říkal jsem ti, že to nechci vědět.”

„Tak promiň.”

V místnosti nastalo téměř dokonalé ticho.

„A co chce?” nevydržel to po chvíli Richard.

„Mám ti tu zprávu přečíst?”

„Jo.”

„Vážený pane Grougu,” začal dip procítěně. „Obracíme se na vás ve věci vašeho výzkumu budoucích rizik pro planetu Zemi. Naše společnost připravuje obsáhlý dokumentární materiál o asteroidu Vanth, jehož srážku se Zemí jste jako první zcela přesně předpověděl...”

Richarda zaplavila vlna horka. Hlavou se mu, jako už tolikrát v posledních dvou

dnech, honily stovky různých myšlenek, z nichž ty hlavní dvě byly: „Už nikdy nechci o Vanthu slyšet ani slovo. Ne, nebudu se tím už mučit...“ a „Chci toho vědět co nejvíc. Řekněte mi, jak se to stalo, že už není...“

V posledních hodinách se k nim často přidávala ještě třetí: „Cožpak ho není schopno nic nahradit?“ A zdálo se, že stále nabývá na intenzitě. Dobře – Vanth se už nikdy se Zemí nesrazí. Nikdo už nemůže proniknout do střediska řídicího let strel, které k němu mířily, a vychýlit je mimo naplánovanou dráhu. Richard přišel příliš pozdě. Ale to přece ještě nemusí znamenat, že je pozdě úplně na všechno!

„Při této příležitosti bychom vám rádi nabídli možnost zúčastnit se přípravy simulace dopadu asteroidu Vanth na Zemi. Věříme, že to bude zajímavý zážitek a že nám svými zkušenostmi pomůžete učinit ho maximálně realistickým.“

„Nikdo nemůže vědět, jak by to vypadalo doopravdy,“ uvažoval nahlas trpce Richard. „Pokračuj,“ houkl na dipa, který přestal číst.

„... v rámci společné akce klientů...“

„Celou větu!“

„Očekávali jsme, že nás dnes navštívíte v rámci společné akce klientů IceLiftu, ale protože jste se nedostavil, rádi bychom vás pozvali ještě zvlášť.“

A co mají s Vanthem společného ostatní klienti IceLiftu? napadlo Richarda. Sáhl pro dipa a začal si zprávu číst sám.

Ne, nedělal si iluze o tom, co mohli vymyslet. Ale když si dopis přečetl, usoudil, že by se na asteroid dopadající na Zemi mohl zajít podívat. Když už se kvůli Vanthu nechal zmrazit, tak by mohl zažít aspoň jeho simulaci. Bude to sice jen chabá náhrada...

* * * * *

25.

„Dostal jsem ho!“ křikl David.

„A já sejmu tam ty dva,“ trumfoval ho Artur a vypálil na nepřátelské objekty za pravým křídlem lodi.

Už před dobrými pěti minutami úspěšně opustili povrch planety a zatím se jim dařilo sestřelovat nepřátelské lodě dříve, než jim stačily způsobit nějaké potíže. Mark se musel dvakrát nebo třikrát rychlým manévrem vyhnout střele letící jejich směrem, ale

jinak je nic vážněji neohrozilo.

Davidu už pomalu přestávaly trápit výčitky svědomí, že letí v pětimístné lodi jen tři. Vždy, když na to pomyslel, uklidňoval se Navigátorovou zprávou ze začátku druhé mise. Podle ní bylo dvanáct procent jejich spoluhráčů definitivně vyřazeno ze hry. Takže svá místa k ničemu nepotřebovali...

„Tamhle je Xuroom,“ upozornil Mark.

V předním průzoru se pomalu zvětšoval obraz malého rudého vesmírného tělesa a jasně zelený křížek nad ním naznačoval, že jde o cíl mise.

„Tak tohle bylo opravdu docela primitivní. Na to, že máme obtížnost C...“ David se zarazil v půlce věty. Od Xuroomu k nim letěla skupina lodí a bylo málo pravděpodobné, že by šlo o uvítací výbor.

„Závěrečný souboj,“ tipoval Mark.

„Možná, že jsem to podcenil,“ připustil David.

„A střílejí už z dálky,“ upozornil Artur.

K trojici se rychle přibližovala raketa s rudě žhnoucí hlavicí.

„Sejmi ji,“ houkl Mark na Davida.

„Díky za radu...“

Ozvalo se několik výstřelů z laseru. Bez jakéhokoli efektu.

„Nejde to, musíš se tomu vyhnout.“

„Miř přesněji...“

V helmách zase zaburácelo několik výstřelů.

„Trefil jsem se několikrát...“

„To není možný,“ oponoval Artur.

Raketa se rychle přibližovala. David zkusil ještě několikrát vystřelit, ale paprsek laseru raketě nijak neuškodil.

„Viděli jste to? Ani škrábnutí...“

„Sestřel tu věc za ní, já se jí vyhnu,“ rozhodl Mark.

Než ale David stačil splnit rozkaz, jejich loď se začala propadat dolů a potom rychle změnila směr doprava. Raketa její dráhu s lehkým zpožděním sledovala, nakonec je ale minula ve vzdálenosti, kterou si David pro klid své duše označil za bezpečnou.

„Sestřel ty lodě vzadu, než vystřelí něco dalšího. Dělej sakra...“

„Jde po nás,“ zakřičel Artur. „Otočila se a letí na nás zezadu...“

„Krucí,“ zaklel Mark. „Další raketa. Davide, sejmi ty lodě...“

„Dělám, co můžu.“

Jeho slova dokreslil zvuk výbuchu jednoho z nepřátelských plavidel, jen o pár sekund později následovaný druhým.

„Za chvíli je u nás...“ křikl Artur.

„Vidím...“ odpověděl Mark a o dvě vteřiny později strhl loď směrem vzhůru. „Ale ta druhá nás dostane...“

Druhá raketa okamžitě zareagovala a zamířila na loď téměř zespu. Mark zase strhl řízení a loď prudce uhnula doprava. Tentokrát by vzdálenost průletu za bezpečnou neoznačil ani největší optimista, kterým David rozhodně nebyl.

„Otáčí se...“ upozornil Artur.

„A jde po nás...“ doplnil Mark. „Ta první taky.“

„A zepředu letí třetí,“ dodal David, který se snažil razantními údery přimět lasery k větší aktivitě. Jakmile se let trochu uklidnil, sestřelil další tři nepřátelské lodě.

„Za chvíli se dostanou do vzdálenosti, ve které používají i standardní střely,“ upozornil Mark.

„Vydrž chvíli v klidu a já je rychle oddělám,“ navrhl David.

„Znič už jen dvě, zbytek nech...“

„Cože?“

„Do těch se musejí strefit ty řízené střely. Jinak se jich nezbavíme...“

„Doufám, že to je trik, se kterým autoři téhle hry počítali,“ poznamenal Artur.

„Nechci je nějak podceňovat...“

„... ale když tady můžou lasery vydávat takové legrační zvuky a výbuchy se bez skrupulí rozléhají vesmírem, tak člověk zapochybuje, co?!“ ušklíbl se Mark.

Následující tři minuty letu přinesly jen těžko popsateľný sled událostí. V zásadě je lze shrnout do následujícího stručného seznamu: dvacet šest výstřelů z laseru, dva zásahy nepřátelských lodí, jeden zásah vlastní lodi s poškozením na úrovni dvacet procent a padesát osm nereprodukovateľných nadávek.

V dalších dvou minutách skončily tři řízené rakety v trupech nepřátelských lodí.

V bezprostředně následujících třech sekundách si Artur, David a Mark oddechli.

„Když se dostanu do takhle stresové situace, vždycky si představím, že jsem hlavním hrdinou nějakého akčního filmu,“ poznamenal Mark, když bojiště utichlo a loď už klidně letěla směrem k teď již velmi blízkému měsíci Xuroom.

„A pomáhá ti to?“ zkoumal David.

„Jo. Hlavní hrdina totiž nikdy nemůže umřít v půlce filmu. Na začátku nebo na konci klidně, ale v půlce nikdy. To by byl propadák...“

„A jak poznáš, že ještě není konec?“

„Gratuluji vám k překonání druhé části vaší mise,“ ozval se Navigátorův hlas, jen co dosedli na povrch měsíce Xuroom a utichly motory. „Stále si udržujete vedení. Padesát čtyři procent vašich spoluhráčů již bylo vyřazeno ze hry. Čtrnáct procent spoluhráčů nyní plní druhou část mise, ostatní se stále potýkají s prvním úkolem. Nyní máte deset minut na odpočinek, poté se vám opět ozvu.“

„Většina těch lidí podle mě vůbec netuší, o co jde,“ poznamenal David.

„Myslím, že je to pro ně lepší,“ odtušil Mark.

„Možná jsme jim to měli nějak říci...“

„A o co tu jde?“ zkoumal Artur.

Mark mu stručně vysvětlil svou teorii stoprocentní úmrtnosti.

„Tomu nevěřím,“ zhodnotil ji Artur.

„Proč?“

„Tak nebezpečnou zábavu by nikdy nemohli povolit.“

„V reálném světě si můžeš dopřát ještě daleko nebezpečnější zábavy...“

„Ale existují bezpečnostní pravidla.“

„A tady existuje poučení, že je to na vlastní nebezpečí...“

„Podívejte se, dohnali nás,“ zasáhl do diskuse David, který na monitoru sledoval dění okolo jejich lodi.

„Tohle by jim nemohlo projít,“ poznamenal Artur.

„Co?“ nechápal David.

„Dětem dneška by nemohlo projít tolik mrtvých.“

„Proč? Skupina kamarádů z IceLiftu si chtěla dopřát trochu adrenalinu a neodhadla svoje možnosti. Žádný div, jsou to opice z minulosti,“ oponoval mu Mark.

„Ale ti, kdo přežijí, budou mluvit...“ upozornil David.

„A přežije někdo?“ namítl Mark.

To Davidovi také vrtalo hlavou. I když jeho zajímalo hlavně přežití jedné konkrétní osoby.

Druhá loď mezitím dokončila přistávací manévr. Její motory zhasly – a po krátké chvíli z ní kdosi vystoupil. Rozhlédl se a bez otálení vyrazil na cestu.

* * * * *

26.

Před vstupem do teleportu Richard zaváhal. Jedním z důvodů, proč nechtěl jít na setkání lidí z IceLiftu, byla naprostá nechut' jít kamkoli a setkat se s kýmkoli. Druhým, stejně závažným důvodem, byl odpor k teleportům.

Útroby té d'ábelské věci se na něj šklebily jako...

... jako sprcha. To musel Davidovi nechat. Ať už slovní spojení šklebit se jako sprcha znamená cokoli.

Ale tisíce lidí přece teleporty denně používají, napadlo ho. A cestu přežijí bez úhony. Snad.

Richard se nad tím na chvíli zamyslel.

Jenomže tisíce lidí dělají denně i spoustu dalších věcí, které by on nikdy nedělal.

Teď ale nemá moc na vybranou.

O malou chvíli později už měl cestu za sebou. Teleport ho bezpečně dopravil do obrovské kopule TrueWorldu. Většina jejího vnitřního prostoru byla prázdná, jen daleko před sebou Richard zahlédl jakési zvláštní, jakoby rozmazané létající objekty.

Chvíli se rozhlížel, zda nespátří ještě něco, co by stálo za pozornost. Když nic nezaznamenal, vydal se zvolna kupředu.

„Dobrý den pane Grougu.“

Richard se otočil a spatřil za sebou mladého muže, který se vzápětí představil jako Max Waal.

„Jsem moc rád, že jste si na nás udělal čas.“ Max se podíval na hodinky a pokračoval: „Rád bych vám nabídl nějaké občerstvení a něco vám k našemu projektu řekl, ale ostatní už čekají.”

„Nepřišel jsem kvůli jídlu.“

„Jistě, jistě. Pojd'te prosím za mnou.“

Max Richarda vedl k trojici sedaček, které stály na jinak prázdné podlaze. Cestou Richardovi došlo, že ony rozmazané létající objekty jsou zřejmě právě takové sedačky – s dalšími účastníky projektu.

„To jsou ti, co na nás čekají?” ukázal na ně a obrátil se na Maxe.

„Ano, pouštět si první část simulace. A tam, o kus dál,“ ukázal Max, „jsou vaši kolegové z IceLiftu. Mají tu dnes nějaké setkání. Vy jste o něm nevěděl?”

„Věděl, ale netušil jsem, že jsou tady,“ připustil Richard.

„Tady jsou podmínky použití simulátoru,“ upozornil ho Max, když dosedli a před nimi se zhmotnily listy papíru hustě popsané textem.

Richard se na ten svůj jen zběžně podíval a pak rychle potvrdil souhlas.

„Nyní zhasneme a přeneseme vás do virtuálního světa. Prosím, sed'te klidně ve svých sedačkách a nehýbejte se. Začínáme,“ pravil čísi hlas a Richarda vzápětí obklopila tma.

Jen o několik sekund později ho polilo něco teplého a hustého. Nebo měl aspoň takový pocit.

Pak s ním křeslo vystřelilo do výšky, aby se jen o pár zlomků sekundy později zase zastavilo. Následoval horizontální pohyb. Něco lehce zasyčelo.

Pak tmu prořízly světelné paprsky a Richard se ocitl ve zvláštním aerodynamickém kovově lesklém křesílku stojícím uprostřed pusté pouště.

* * * * *

27.

„Náš modul je poškozený na osmdesát procent, s tím nemáme šanci doletět do cíle.“

David nedůvěřivě pozoroval mladého muže, který stál u jejich lodi a snažil se je přesvědčit, aby ho vzali s sebou.

„Jestli může být pravda to, co jste naznačovali, tak bychom ho tu bez pomoci neměli

nechávat,“ zastal se příchozího Artur.

Mark se natáhl po vypínači hlasové komunikace mezi vnitřním a vnějším prostorem lodi. Pak se otočil na Artura: „Jestli ovšem není od Děti dneška.“

„Což ovšem teď nepoznáme,“ poznamenal David.

„A pak už bude pozdě,“ dodal Mark.

„Takže otázka zní: Budeme raději riskovat svůj život nebo jeho?“ uvažoval nahlas David. „Já hlasuji pro ten jeho.“

„Nechtěl bych si ale celý zbytek života vyčítat, že jsem tady nechal někoho umřít,“ oponoval Artur.

„Já bych si zase nechtěl na onom světě vyčítat, že jsem nechal umřít sebe,“ nedal se David.

„Jenže...“

„Říkal jsi, že tomu nevěříš,“ skočil Mark Arturovi do řeči.

„Jistě. Ale jestli je to blbost, tak už vůbec nemáme důvod ho sem nevzít. Navíc se nám může hodit u druhého zadního laseru...“

Zvenku se ozvalo bouchání do pláště lodi.

Mark se zase natáhl po vypínači komunikace. „Souhlasíš s tím, že budeš sedět vzadu a vezmeš si na starost jeden z laserů?“

„Jasně.“

„Tak nastup.“ Mark otevřel dveře a pustil nového spoluhráče na palubu.

„Já jsem Michael,“ představil se příchozí.

„Já jsem Artur, tohle jsou David a Mark. A tady je tvoje místo...“

„V tomto okamžiku máte náskok pět minut před nejbližším soupeřem,“ ozval se znovu Navigátorův hlas. „Vaším úkolem je prolétnout Kaňonem smrti měsíce Xuroom. I tentokrát máte prvních třicet sekund nesmrtelnosti. Hodně štěstí.“

Mark nahodil motory a beze slova namířil loď za zeleným křížkem na průzoru kabiny.

„Mohl jsi aspoň něco říct,“ upozornil ho David, který si před chvílí uvolnil pásy a teď s ním prudký start nepříjemně smýkl.

„Stopujte mi někdo třicet vteřin,“ přerušil ho Mark a vlétl do úzké strže plné

létajících disků, vybuchujících gejzírů a barevných paprsků laserů.

„Těm věcem by ses asi měl vyhýbat,“ upozornil ho David.

„Stopuješ mi třicet vteřin?“ Mark tlačil páku rychlosti na maximum.

„To je tak trochu podvod, ne?“ přidal se Michael.

„Deset vteřin do konce,“ odečítal Artur.

Lod' proletěla další skupinou laserových paprsků a srazila se s několika disky.

„Brzdi,“ radil David.

„Pět vteřin.“

Mark prudce zabrzdil a začal se vyhýbat nástrahám.

David, Artur a Michael se chopili svých laserů a stříleli po všem, co se kolem hýbalo bez ohledu na to, zda to mířilo směrem k lodi nebo někam jinam.

Kabinou se sem tam ozvalo zaklení nebo naopak radostný výkřik, když se někomu z nich podařilo zasáhnout cíl nebo když se Mark obzvlášť zdařile vyhnul nepříjemnému útočníkovi.

„Možná bychom se mohli na chvíli vystřídat, Marku,“ navrhl Michael ve chvíli, kdy vyletěli z hnědavé části kaňonu do jasně žluté. Změnilo se i složení útočníků.

„Ne,“ odpověděl Mark.

„Ale my si to chceme také zkusit,“ nedal se Michael.

„Nechceme,“ otočil se na něj David.

„Já ano.“

„Sed' a střílej. Řídí Mark.“

„S tím nesouhlasím.“ Michael si začal rozepínat pásy.

„Sed', nebo ti jednu natáhnu,“ varoval ho David. Několik dalších sekund pak přemýšlel, kde se to v něm vzalo. Moc dobře si vzpomínal na pár rvaček z dětství, v nichž se jasně ukázalo, že tohle není dobrý způsob řešení problémů. Nebo alespoň rozhodně ne pro něj.

„Nemysli si, že když tady porušíš zákon, tak ti to projde. Všechno se nahrává. Takže si moc nezahrávej...“

„Tak sed'.“

„Jdu dopředu...“

„Marku, bacha!“

Mark přitáhl páku a vzápětí s ní prudce smýkl doprava. Loď se otočila vzhůru nohama a hned poté se ozval hlasitý náraz, který s ní hodil doleva.“

„Poškození čtyřicet procent,“ upozornil Navigátor.

„Co si myslíš, že děláš?!“ ozval se rozčileně Michael.

Mark neodpověděl a otočil loď zase zpátky.

„Všechno v pohodě?“ prohodil David s jistou dávkou škodolibosti směrem dozadu.

Michael, který si o polstrované stěny vůbec neublížil, se držel své sedačky a zjevně neopustil svůj záměr.

„Ještě pár takových zdařilých manévrů a skončili jsme. Jdu tě vystřídat, Marku.“

David si rozeplnul pásy. „Vykašli se na něj, Marku. Soustřed' se na řízení, vyřídím to.“

„Bacha, střílej,“ vyjekl Artur a David v poslední chvíli zasáhl dvojici fialových disků, které hrozily srážkou zleva.

V tu chvíli se okolo něj prosmýkl Michael, ale Davidovi se podařilo chytit ho za zadní část skafandru. „Počkej,“ houkl na něj.

„Nech mě jít.“

„Nebo?“

„Nebo tě...“

„To nemůžeš, sám jsi to říkal.“

Michael zmáčkl Davidovi pravou rukou zápěstí a snažil se uvolnit z jeho sevření.

„Davide, střílej...“

Vzápětí dva silné nárazy odhodily loď doprava.

„Poškození osmdesát procent,“ informoval Navigátor.

David chytil Michaelův skafandr i druhou rukou a pokusil se jím prudce trhnout dozadu. Bez výsledku.

„Už vidím konec kaňonu, musíme ještě chvíli vydržet,“ ozval se Mark.

David zaznamenal pohyb vlevo od lodí, pustil Michaela a začal zuřivě střílet. V tu chvíli loď prudce vypálila vzhůru a vzápětí se propadla dolů.

Artur ještě zasáhl dva hrozivé rotující kameny a pak konečně vyletěli do volného prostoru.

Vypjatá situace, která v uplynulých minutách nastala, sice pro posádku lodi neskočila katastrofou, přesto však měla jistý negativní následek. Jeden člen posádky neunesl její tíhu a v závěru mise dal Michaelovi nevybíravým způsobem najevo, co si o něm myslí. Přestože má tento muž jinak poměrně vytříbený slovník, prožité napětí způsobilo, že lze dva z použitých termínů bez váhání označit za velmi vulgární.

Následující text musel být tedy cenzurován.

“Ty xxxx yyyy!” obrátil se David na Michaela.

Vzápětí nato loď bezpečně přistála.

„Gratuluji vám k překonání třetí části vaší mise,“ ozval se Navigátorův hlas, jen co dosedli. „Váš náskok před nejbližším soupeřem se zvýšil na osm minut. Šedesát šest procent vašich spoluhráčů již bylo vyřazeno ze hry. Pět procent spoluhráčů nyní plní třetí část mise, ostatní se potýkají s druhým úkolem. Poslední překážkou na vaší cestě je bludiště Aroéků. Právě za ním na vás již čeká modul, jenž vás bezpečně dopraví na mateřskou loď. Upozorňuji vás, že při tomto úkolu nemáte nárok na žádnou dobu nesmrtnosti. Nyní prosím vystupte z lodi.“

„Půjdeš před námi nebo hodně daleko za námi?“ obrátil se Mark na Michaela.

„S vámi.“

„Nechápu, proč to takhle komplikujete. Kdybyste nám hodili do pití ty smrtící pilulky...“ rozčílil se David.

„To nemůžou. Ty pilulky jsou vyrobené na míru. Fungují jen na jediného člověka na světě s odpovídající DNA. A když se jich nedotkne do pěti vteřin od vyjmutí z obalu, tak přestávají účinkovat,“ vysvětlil mu Mark, kterého tenhle problém zaujal už dávno.

„Tak mohli použít nějaký normální jed.“

„Jenže za tohle je nikdo nemůže odsoudit.“

„Nechápu, o čem mluvíte,“ vmísil se do hovoru Michael.

„Tak na rovinu: Byl jsi zmražený?“ zeptal se ho David.

„Proč?“

„Protože ta druhá možnost je, že jsi od Děti dneška.“

„To je nesmysl.“

„Tak se k nám v bludišti vůbec nepřibližuj,“ poradil mu Mark. „Mně je úplně jedno,

co se mnou bude, až se odsud dostanu. Chápeš?“

„Tuhle hru jsem hrál na počítači před padesáti lety,“ postěžoval si David vzápětí poté, co se protáhli úzkým průlezem dovnitř skály s bludištěm. Ocitli se v malé jeskyni plné nejrůznějších kladek, pohyblivých plošin, skákajících míčů a červených paprsků laserů. Téměř přímo naproti nim blikal nápis Východ.

„To jsi ale měl určitě aspoň tři životy. A když jsi je v osmé místnosti vyplýtl, tak jsi hrál od uložené pozice,“ odhadoval Mark.

David si vzpomínal už jen matně, ale usuzoval, že do osmé místnosti se nikdy nedostal.

„Když se chytíme toho lana, zhoupneme se na tu modrou plošinu a odtud...“

David zkoušel sledovat Markovy úvahy. „Máš to?“ obrátil se po chvíli na Artura. Ten jen přikývl a začal rekapitulovat Markův postup.

„Ne, za tou červenou plošinou se musíte chytit fialového lana, jinak vás míče shodí na ty obrovské střepy...“ přerušil ho v půlce Mark. Pak ještě chvíli poslouchal a když usoudil, že se jeho výklad nemínil účinkem, začal realizovat svůj plán.

„Uznávám, že je to větší adrenalin než na počítači,“ připustil David, když poté, co Mark na vlastní kůži ověřil správnost svého postupu, prošel v závěsu za Arturem až k východu.

„A to jsi ještě neviděl druhou místnost,“ upozornil ho Mark, který mezitím nahlížel do vedlejší jeskyně. Byla nejméně dvakrát větší než ta první a přibylo v ní několik nových prvků, z nichž nejzajímavější asi byly gejzíry horké lávy.

„Mimochodem, škoda, že jsi nenapsal tu knížku o IceLiftu,“ zalitoval Mark.

„Proč?“

„Protože by se teď mohla skvěle prodávat. Tragicky zesnulí autoři jsou daleko populárnější než ti živí...“

* * * * *

28.

„Dopadne přímo na nás,“ upozornil Max Richarda.

Oba už několik minut upřeně sledovali asteroid Vanth, který se k nim rychle přibližoval. Simulace vypadala tak skutečně, že Richard na chvíli úplně zapomněl, kde je...

„Věděl jste, jak vypadá?“ vytrhl ho z myšlenek Max.

Richard přikývl.

„A kam spadne?“

Richard na chvíli odtrhl oči od oblohy a rozhlédl se kolem. Nepoznával to tu. Ani si nevzpomínal, že by ho právě tohle nějak zvlášť zajímalo.

„Poušť Atacama,“ vysvětlil mu stručně Max. „Chile.“

Richard znovu přikývl a zaměřil svůj zrak zpátky na oblohu. Vanth se rychle přibližoval a Richard v duchu počítal, za jak dlouho se srazí s povrchem Země.

„Co bude s námi?“ napadlo ho pak. „Myslím po dopadu...“

„TrueWorld je nejdokonalejší simulátor na světě. Takže se s námi virtuálně stane přesně to, co by nás potkalo ve skutečnosti.“

Richard se zase na chvíli zamyslel.

„Simuluje i bolest?“ napadlo ho.

„Záleží na nastavení. Ale tady je to jedno. My to budeme mít rychle za sebou.“

Potom dlouhou chvíli jen mlčky stáli a pozorovali nebe.

Po celou dobu přitom za nimi postávala skupinka dalších lidí, kterou Richard ve svém stavu opojení úplně přehlédl. Její členové střídavě sledovali pád Vanthu i Richardovy reakce.

„Nejde to zpomalit?“

Teď už byl Vanth neuvěřitelně blízko a Richard měl najednou pocit, že si ten pohled vlastně ani nestihne pořádně vychutnat.

„Nejdříve jsme vám chtěli ukázat, jak dopad vypadá v plné rychlosti.“

„Tady odsud si ale ten pád moc neužijeme...“

Ohromný kus skály se zaryl do pouště a přitom vystřelil do vzduchu obrovské množství materiálu, který ještě před malou chvílí tvořil část pouště Atacama.

Richardovi blesklo hlavou, že to opravdu vůbec nebolelo. Vzápětí mu před očima

proběhlo cosi, co mělo zřejmě představovat celý jeho život. Nejprve se z temnoty díval do jakési světlé mlhy, v níž se pohybovaly obrysy lidí, potom chvíli z kočárku pozoroval rozkvetlou louku, seděl kdesi u stolu, šel městem, utíkal krajinou a pak už obrazy zrychlovaly a zrychlovaly, až z nich zbyla jen jedna rozmazaná šmouha.

Se smrtí si tu tedy docela vyhráli.

* * * * *

29.

David vyšel z temna jeskynního komplexu a okamžitě ho oslepilo slunce.

Chvíli si na něj zvykal.

Když byl konečně schopen udržet oči otevřené, spatřil kus před sebou Marka, jak kráčí k velkému talíři na nožičkách.

„Marku,“ houkl na něj. „Nepočkáme na Artura?“

„Počkáme v modulu.“

To znělo rozumně. David byl po svém výkonu docela utahaný, a tak se docela těšil, až si někam sedne.

„Šel hned za tebou?“ prohodil Mark místo pozdravu, sotva se David částečně nasoukal do talíře.

„Ne. Musel se někde zdržet.“

„Možná, že na něj budeme čekat zbytečně.“

Trojice prošla téměř celým bludištěm společně. Na začátku každé místnosti Mark navrhl řešení a David s Arturem se jím většinou bez výhrad řídili. Jen jednou David upozornil na podle jeho názoru zjevnou logickou chybu a byl na tento svůj přínos ke zdaru výpravy patřičně pyšný.

V poslední úrovni hry Mark vymyslel postup, při němž první hráč otevíral tomu následujícímu zkratku, která cestu k cíli výrazně zjednodušovala. Jedinou podmínkou bylo, aby druhý hráč dorazil do místa setkání během pěti sekund. A to Artur z nějakého důvodu nestihl.

„Myslíš, že je tohle fakt konec hry?“ napadlo Davida, když se pohodlně posadil do křesla záchranného modulu.

„A je to důležité?“

„Pro mě ano. Už toho mám dneska docela dost...“

„A jak to souvisí s tím, co já si myslím?“

No dobře. David musel uznat, že má Mark pravdu. Ale co by mu to udělalo, kdyby prostě řekl: „Jasně, už jsme v bezpečí.“?

„Jestli tě to uklidní,“ ozval se Mark, „tak si myslím, že je to fakt konec hry.“

Jen to dořekl, objevil se u východu z jeskyní Michael.

„Tak letíme.“ Mark se naklonil k přístrojové desce, stiskl velké zelené tlačítko s nápisem Start a pak už jen sledoval, jak v pravidelných intervalech poblikává blankytně modrá kontrolka nadepsaná Autopilot.

O několik minut později modul přistál u mateřské lodi a dvojice si vyslechla slavnostní fanfáry.

„Dosáhli jste osmého nejlepšího výsledku v tomto měsíci. Prosím zapište se do naší síně slávy,“ vyzval je příjemný ženský hlas.

„To nás vážně nechají ručně vyplňovat nějaký formulář?“ neodpustil si David.

Mark už mezitím začal vytukávat první písmena svého jména. „Musíme si to vítězství přece nějak užít, ne?!“

* * * * *

30.

David by ještě před pár dny jen těžko uvěřil, že se bude někdy vracet do budovy IceHelpu s takovou radostí.

„Jenže je nejvyšší čas odsud vypadnout,“ zchladil jeho nadšení Mark, jen co je teleport úspěšně přenesl zpátky domů.

„Ale kam?“

„Někam hodně daleko.“

„Má to v době teleportů vůbec smysl?“

„Teleporty se používají jen v Evropě, v Americe a v Austrálii.“

„Jak to?“

„Skoro celá Asie je odmítá, protože nevěří, že jsou bezpečné. A Afrika je na tom podobně.“

„Ale co když jsou Juhans s Hangeborem třeba v Austrálii?“

„Myslím, že nejsou.“

David se na Marka podíval pohledem, o němž věřil, že je dostatečně tázavý.

„Ještě si to ověřuji. Vydrž.“

David měl pocit, že to vydrží celkem snadno. Proč by ho vlastně mělo zajímat, kde jsou zakladatelé IceLiftu? Opravdu za nimi chce cestovat?

Třeba už je Děti dneška nechají být, když jim v TrueWorldu s Markem vyklouzli, utěšoval se.

„Vážně tomu věříš?“ zkoumal Mark, když se mu se svou myšlenkou o několik hodin později svěřil.

David tomu sice věřit chtěl, ale upřímná odpověď na takhle položenou otázku zněla: „Ne.“ Sice ještě uvažoval i o variantě „moc ne“, ale opravdu jen chvíli.

„Až se proflákne, co se dneska stalo v TrueWorldu, tak si na ně někdo pěkně posvítí,“ chystal se stébla naděje.

„Ty jsi to nečetl?“

„Co?“

„Tak se podívej.“ Mark vytáhl svého dipa, vytřukal něco na klávesnici a podal ho Davidovi.

„Stovky lidí dnes zahynuly v TrueWorldu“, říkal nadpis článku, který se skvěl na displeji.

„Tak to bylo rychlé,“ poznamenal David.

Mark přitakal.

„Přežili 50 let v IceLiftu, osudnou se jim stala dobrodružná hra,“ říkal podtitulek.

David rychle klouzal očima po dalších řádcích textu. Cože? No jistě, že tam nešli z vlastní vůle, jak vůbec můžou uvažovat o takovém nesmyslu? „Podle jednoho z účastníků hry, který ji přežil, pozvala účastníky ke hře jakási společnost Vaše budoucnost...“

„To je tak těžké zjistit, že za tím stojí Děti dneška?“ rozčilil se David.

„Přeskoč na konec,“ poradil mu Mark.

„... ale slíbené peníze přeživší účastníci hry nedostali,“ četl nahlas David. „Na ty jsem úplně zapomněl,“ poznamenal zamyšleně.

„To se dalo čekat...“

„Celá věc je vzhledem k podezřelým okolnostem předmětem pátrání policejních složek. O aktuálním vývoji vás budeme průběžně informovat,“ pokračoval David ve čtení.

„Ještě se o kus vrat’.“

„Kam?“

Mark se k Davidovi naklonil a po chvíli hledání ukázal do textu. „Sem.“

„Podle již citovaného přeživšího účastníka hry stojí za celou akcí s největší pravděpodobností organizace Děti dneška, která prý dlouhodobě bojuje proti klientům IceLiftu. Pro toto tvrzení však zatím zřejmě neexistují žádné důkazy,“ psal autor článku.

„Ale vždyť tam s námi byli jejich lidi!“ rozohnil se zase David.

„Jsi si tím jistý?“

„Všichni přece neměli nastavenou stejnou úroveň úmrtnosti.“

„A to je důkaz čeho?“

David se na chvíli zamyslel. „Dobře, asi máš pravdu,“ připustil nakonec. „Ale stejně si myslím, že nás teď nechají chvíli být.“

„Nebo budou chtít rozdělanou práci co nejdřív dokončit.“

Tahle představa Davida vyvedla z míry. „Tak dokončit práci, jo?! A co kdybychom si to nenechali líbit? Přece nemusíme hned utíkat...“

„Jasně, postavíme se jim,“ odvětil Mark ironicky.

„A proč ne? Myslíš, že na to nemáme?“

„Ale jasně! My jsme přece daleko lepší než oni a určitě bychom je dostali, kdybychom chtěli,“ ušklíbl se Mark. „Nikdo je sice zatím z ničeho zlého nepodezírá, ale to nevádí. Půjdeme a podřežeme jim krky. A pak zajdeme na policii a jen řekneme, že my jsme to dobro, které se vypořádalo se zlem. Souhlasíš?“

„Ty si z toho děláš legraci,“ zamračil se David. „Ale ono se nám tady to zlo, jak jsi to nazval, začíná nebezpečně roztahovat.“

„A nenapadlo tě náhodou, že oni se třeba také považují za dobro? Svět je totiž plný idiotů, kteří se nějakým omylem považují za dobro.“

„Ale...“

„Já prostě nebudu s nikým bojovat. I kdybych ho nakrásně mohl porazit. Na počítači

klidně, ale takhle ne. Když jde o život, zdrhám.“

„Co řešíte?“ prohodil konverzačně Richard, který se před pár okamžiky nepozorovaně objevil v otevřených dveřích.

David s Markem překvapeně vzhledli od stolu. Richard v posledních dnech vypadal, jakoby chtěl každou chvíli polknout sebevražednou pilulku, a jediné, co mu v tom snad bránilo, byla naděje, že objeví nějaký nový úžasný způsob zničení světa. A teď je najednou ve skvělé náladě a zajímá se o ostatní?

„Nějaké potíže s Děťmi dneška, s TrueWorldem a tak,“ odpověděl neurčitě Mark.
„Kde jsi byl?“

„Taky v TrueWorldu.“

„Ty jsi hrál s námi?“ divil se David.

„Co?“

David rychle usoudil, že tahle otázka ve skutečnosti znamená zápornou odpověď.
„A co jsi tam teda dělal?“

Richard svým společníkům v rychlosti popsal simulaci dopadu asteroidu Vanth na Zemi. „Viděl jsem to snad dvacetkrát! Stál jsem přímo pod ním, když dopadl do pouště. A pak v horách nad ním. I na něm. A v severní Americe...“

„Nemusíš nám jmenovat všechna místa...“ upozornil ho Mark.

„Takže jsi teď v pohodě?“ ujasňoval si David. „A žádný skutečný konec světa už nepotřebuješ?“

„Co ti na to mám říct?“ vzdychl Richard.

Chvíli bylo ticho. Pak Mark usoudil, že je na čase se také pochlubit: „A teď si poslechni, co jsme zažili my...“

* * * * *

31.

Dalších 48 hodin se neslo ve znamení Markovy horečnaté práce na hypernetu a opakovaných diskusí nad zpravodajstvím, které se snažilo dopátrat pravdy o událostech v TrueWorldu. David tentokrát také přispěl svou troškou do mlýna, protože se na něj hned po zveřejnění prvních informací obrátil jeho známý redaktor z večírku. K Davidově nelibosti se ovšem ukázalo, že pracuje pro příliš seriózní noviny – což znamenalo, že

řadu Davidových informací z textu odstranil s tím, že nejsou dostatečně ověřené.

Richard už zdaleka nebyl tak rozjařený jako po návratu z TrueWorldu, ale ani se nevrátil do své předchozí ponuré nálady. Diskusí o osudu klientů IceLiftu se neúčastnil, zato vytrvale pracoval na výpočtech dopadu Vanthu na Zemi. I když šlo jen o simulaci, dal si za cíl, že ji dovede k dokonalosti.

Dva dny po událostech v TrueWorldu udělali David s Markem poslední přípravy na cestu. David především přesvědčil sám sebe, že bude opravdu lepší na čas zmizet, zatímco Mark se věnoval praktičtějším činnostem: Nastavil dipy do pasivního režimu, kdy nekomunikují se sítí, a do toho svého nahrál spoustu různých nástrojů, které by se mu na cestách – kde bude bez počítače – mohly hodit.

Ještě jednou – naposledy – zkusili přesvědčit Richarda, aby jel s nimi, ale oba tušili, že je to zbytečná snaha. Richard zjevně na čas našel nový smysl života a bylo zřejmé, že se odsud nehne, dokud své dílo nedotáhne do konce. A co bude potom, to teď neřešil.

Na cestu si David s Markem hodlali vzít jen dipy a kartáčky na zuby. Doufali, že se jim tak podaří odjezd co nejdéle utajit. Z bezpečnostních důvodů zavrhl jako cestovní prostředek na letiště teleport. David si sice nebyl zcela jistý, jestli už Markovy obavy nepřekračují hranice zdravého rozumu, ale rozhodl se mu neodporovat. Dráždit Děti dneška, to opravdu nechtěl. Ani dát jim šanci ke způsobení nějaké nepříjemné nehody.

Že jejich obavy nebyly přehnané, se ukázalo vzápětí poté, co se v přivolaném taxíku vydali na cestu. Hned za nimi totiž vyrazilo z vedlejší ulice další auto a ani se nesnažilo nějak zakrývat, že je sleduje.

David si hned vzpomněl na Markovo varování, že v jejich vozidle může být štěnice. Tehdy mu to připadalo málo pravděpodobné, ale právě teď dospíval k závěru, že vyloučit nelze opravdu nic. A neměl z toho ani tu nejmenší radost.

Po chvíli jízdy Mark otevřel svého dipa a svižně do něj něco klepal.

David vytušil, že otázka „Co to děláš?“ by v tuto chvíli nebyla z nevhodnějších.

Kdyby ji byl býval položil – a kdyby opravdu nebyla zcela nevhodná – mohl následující dialog vypadat asi takhle:

„Právě jsem zjistil, jaký typ taxíku nás veze, a teď do jeho palubního počítače nahrávám nový program,“ řekl by Mark.

„Jsi si jistý, že tvůj dip dokáže autopilotovi správně předat data?“ napadlo by Davida.

„Jistý si nemůžeš být nikdy ničím,“ neuklidnil by ho Mark.

„Ale v podstatě v tom teda nevidíš problém?“ ujišťoval by se David.

„V podstatě ne.“

David, který měl poměrně bohaté zkušenosti s nahráváním nových verzí řídicího programu do svého kdysi ultramoderního přehrávače hudby, moc dobře věděl, že nejde jenom o spolehlivé přenesení dat. Také si přitom nesmíte splést typ přístroje. A někdy ani jeho sérii. Jinak může začít provádět podivuhodné věci. A nebo naopak přestane provádět cokoli. Tak jako jemu. Jednou o tom psal článek, a tak se snažil proniknout pod povrch problému. Nakonec mu ale šéfredaktor text z vydání vyhodil s tím, že tohle čtenáře A-Plus nezajímá. Jistě, on to přece musel vědět.

„A co když ten program nebude fungovat?“ pokračoval by onen nikdy neuskutečněný rozhovor Davidovou otázkou.

„Tak autopilot přestane řídit a my se rozmázneme o nejbližší zeď, která nám bude stát v cestě,“ vysvětlil by mu Mark.

To by Davida rozhodně neuklidnilo. Možná bylo lepší, že se na nic neptal.

Stejně se ale tvářil vyděšeně. Jeho mozek měl totiž skvělé nadání vytvářet představy, jimž se nevyrovnala ani ta nejhorší realita.

Na nejbližší křižovatce taxi v poslední chvíli změnilo směr jízdy a prudce zrychlilo.

„Zajímavá změna,“ pronesl David, když usoudil, že by mohlo jít o celkem neškodnou poznámku.

„Chová se opravdu divně, možná bychom to měli někam ohlásit,“ nevypadl Mark z role. Přitom se snažil neustále sledovat okolí. Mrzuté bylo, že se mu nepovedlo přeprogramovat dipa tak, aby zjišťoval jejich polohu bez rizika, že ji předá někam dál.

S novým programem se autopilot taxíku choval jako hrdina akčního filmu. Riskantně předjížděl, před zatáčkami téměř nebrzdil a s rychlostí v rovinkách si nelámal hlavu vůbec.

David sice oceňoval, že nejspíš setřesou své pronásledovatele, ale jeho žaludek začínal mít výrazně přízemnější problémy.

„Nešlo by to aspoň trochu zklidnit?“ obrátil se na Marka, když mu vnitřnosti zahrozily tak, že se opravdu bál je dál ignorovat.

„Už tam skoro jsme,“ povzbudil ho Mark, který si právě zase hrál s dipem.

Za chvíli vozidlo opravdu zastavilo.

David čekal, že budou u letiště, ale ukázalo se, že nic takového v dohledu není. Taxík zastavil uprostřed jakési obytné čtvrti. David se z něj vysoukal, jak nejrychleji to dokázal, a vydal se ulicí za Markem.

Za rohem už čekal další taxík. Mark položil dipa na jeho přední sklo a spustil připravený program. Dveře vozidla se otevřely.

Oba nasedli a vůz vyrazil určeným směrem.

„Tady už můžeme mluvit,“ poznamenal Mark.

„A neodposlouchává nás třeba řídicí centrum taxíků?“ David už si zvykl, že v téhle době se nedá věřit ničemu.

„To je odpojené.“

„Proč jsme změnili taxík?“

„Protože ten původní byl objednaný na moje jméno. V něm nás mohli snadno sledovat.“

„A tenhle taxík je objednaný na koho?“

„Tím se netrap. Určitě nás v něm ale hned tak nenajdou. I kdyby se dostali k databázi centrály. Což, po pravdě řečeno, není příliš komplikované.“

„Máme objednané letenky?“ napadlo Davida po chvíli.

„Ne. Připlatíme si za last minute.“

„A nemohli by se dostat do rezervačního systému letecké společnosti?“ vrtalo hlavou Davidovi.

„Nedá se to vyloučit.“

„Co když s námi nakonec nechají spadnout letadlo?“

„Nesmysl. Nejsou všemohoucí.“

David po chvíli přemýšlení dospěl k závěru, že tohle je přesně ta odpověď, které

chce věřit.

„A kam vlastně poletíme?“

„Do Bangkoku.“ Mark byl stručný. Byl si totiž jistý, že stejně vzápětí přijde otázka, proč právě do Bangkoku. A přemýšlel, jestli se má hned po téhle otázce vytasit se svým trumfem. Klonil se k myšlence, že to udělá.

„Proč do Bangkoku?“ naplnil David jeho očekávání.

„Protože Juhans s Hangeborem jsou v Thajsku.“

„Fakt? A co tam dělají?“

„Podle všeho sledují nějaký pěkný film.“

David se zarazil.

„Jsou tam nejspíš zmrazení,“ vysvětlil vzápětí Mark.

„Jak jsi to zjistil?“

„Je to veřejná informace...“

„Cože? A proč jsi nám to neřekl dříve?“

„Protože jsem tehdy ještě nevěděl, že je to obecně známé.“

„Nechápu,“ postěžoval si David.

„Když uplynulo deset let od krachu IceLiftu, vyšla o něm spousta článků. Nijak objevných – novináři jen znovu přežvýkali známé věci. A pak, o pár dní později, policie Juhanse s Hangeborem vypátrala. A zase vyšla spousta článků. Ta mi ale při vyhledávání spadla na jednu hromadu s těmi prvními, které byly o ničem, a tak jsem to přehlédl...“

„Oni je našli a pak je nechali jen tak být?“ přerušil Marka David.

„Odsoudili je v nepřítomnosti. Ti chlápci pro sebe použili stejnou technologii, jako pro IceLift. Kdyby je předčasně rozmrazili jen proto, aby je mohli zavřít, hrozilo by riziko, že je zabijí. A to se nikomu nechtělo riskovat. Tak moc nikdo po spravedlnosti netoužil.“

„Na jak dlouho jsou zmrazení?“

„Veškeré vybavení a smlouvy prý nasvědčují tomu, že na 120 let. Což dává smysl. Jejich klienti si mezitím užijí zbytek života a jim pak už nebude nic hrozit.“

„A trest bude v té době dávno promlčený,“ uvažoval nahlas David.

„To už je i dneska.“

„Tak proč za nimi letíme, když budou stejně ještě 70 let zmrazení?“

„Nebudou.“

David se na Marka tázavě podíval.

„My je rozmrazíme,“ vysvětlil mu Mark.

„Jak?“ vrtalo hlavou Davidovi. „Kdyby bylo tak snadné je rozmrazit, tak už by to udělali policajti. Nebo si myslíš, že jsi chytřejší než oni?“

„To si, fakt myslím,“ ušklíbl se Mark. „Ale s jejich rozmražením to nijak nesouvisí.“

„A jaká je teda pointa?“

„Juhans s Hangeborem tvrdili, že je nikdo nemůže bezpečně rozmrazit. Ale kdo říká, že je to pravda?“

„Třeba jo.“

„To by byla smůla.“

„Ale když zemřou, tak se nikdy nedozvíme...“

„Riskneme to.“

* * * * *

32.

„Dobrý den, pane Morene. Váš let do Bangkoku odlétá za 24 minut od brány B28. Dveře letadla se uzavírají za 14 minut. Svá zavazadla si nyní můžete nechat odbavit přímo u brány B28, a to do dvou minut. Pokud si zapnete svého digitálního přítele, veškeré informace vám rádi předáme v písemné i v grafické podobě,“ ohlásil příjemný ženský hlas, jakmile Mark v letištní hale odeslal ze svého dípa objednávku letenek.

„To nemůžeme stihnout,“ upozornil ho David.

„Když trochu přidáme, tak jo.“

David o tom měl své pochybnosti, ale brzy se ukázalo, že zbytečné. Za necelých 6 minut už procházeli bezpečnostní kontrolou a o dalších 7 minut později seděli na svých místech.

„Čekal jsem, že tu bude víc místa na nohy než kdysi,“ postěžoval si David, jen co se zbavil stresu z toho, že let nestihnou.

„Uznej ale, že něco se přece jen zlepšilo. Nemusíš třeba být na letišti dvě hodiny

před odletem.“

Davidu to ale stejně neuspokojovalo. Letadlo vypadalo skoro stejně, jako před lety. Podobné úzké sedačky, stejné boxy na zavazadla i ty malé stolečky na jídlo.

„Vážení cestující, vítejte na palubě letounu největších evropských aerolinek EuroAir99. Naše linka zajišťuje přímý let do Bangkoku, kde přistaneme přibližně za 4 hodiny.“

Aspoň že trochu zrychlili, pomyslel si David.

„Letadlo je připraveno ke startu a nyní se pomalu blížíme ke startovní dráze. Prosím vyslechněte si bezpečnostní instrukce...“

Ale jinak se nic nezměnilo... Teď je poučí, jak si zapnout bezpečnostní pásy, pak přijdou na řadu masky, nouzové východy...

„Každé sedadlo je vybaveno bezpečnostními pásy, které si zapnete...“ začal zase hlas.

No jistě, přesně jak to znal.

„... k nouzovým východům. V souladu s evropskou směrnicí AN-357-985 si vás dovoluujeme informovat, že dodržování bezpečnostních instrukcí je povinné. Současně jsme povinni vám sdělit, že dodržování bezpečnostních pokynů má na vaši bezpečnost zcela zanedbatelný, nicméně ne zcela nulový pozitivní vliv.“

„Takže vlastně nemá smysl se stresovat dodržováním nějakých instrukcí,“ přemýšlel nahlas David.

„Super. Vždycky jsem si přál umřít v klidu,“ dodal Mark.

Hluk motorů zesílil a letadlo nabralo na rychlosti. O chvíli později se odlepilo od země.

„Právě zhasl světelný transparent Připoutejte se. Přesto vám doporučujeme, abyste v zájmu vlastní bezpečnosti zůstali připoutáni po celou dobu letu,“ pravil hlas. „Za malou chvíli vám nabídneme občerstvení. Do té doby se můžete bavit prostřednictvím palubního zábavního systému, jehož displej máte před sebou.“

David začal procházet menu na displeji. Hned na začátku narazil na bezpečnostní podmínky. „V souladu s evropskou směrnicí AN-357-985 vám následující stránky

poskytnou informaci o stavu jednotlivých částí letadla. Písmenem A je označen naprosto bezchybný stav, písmeno Z značí stav selhání. Upozorňujeme vážené cestující, že zhoršený stav jakékoli části letadla není důvodem k poskytnutí slevy z ceny letenky,“ hlásal text na displeji.

David potvrdil, že s tím souhlasí, a pak už se před ním objevil seznam jednotlivých částí letadla.

„Většina sedaček je ve stavu E nebo F,“ houkl na Marka. „A moje dokonce v H!“ Nadzdvihl se ze sedadla a zkoumal, v čem je problém.

„Což ovšem není důvodem pro slevu z ceny letenky,“ upozornil ho Mark, kterého v systému zaujala stejná stránka.

„To by mě zajímalo, jak jsou na tom další součásti...“

„Chceš se zbytečně nervovat?“

„Vážení cestující. Na vašich displejích se právě objevilo tlačítko pro volbu občerstvení. Můžete si vybírat ze tří hlavních chodů, tří salátů a čtyř druhů džusů. Jakmile potvrdíte svůj výběr, sklopte prosím stolek do vodorovné polohy. Přejeme vám dobrou chuť.“

David se rozhlížel, jestli uvidí letušky s vozíky, ale marně. Zdálo se, že nemá smysl zbytečně sklápět stolek a zmenšovat si tak životní prostor.

„Ventil VBU-354 je ve stavu G,“ upozornil zase po chvíli Marka.

„A to je co?“

„No,“ zaváhal David, „to je ventil mezi hadičkami HUD-543 a HUD-544.“

„Tak to je moc zajímavá informace,“ ušklíbl se Mark. „Ale když je v géčku, tak snad ještě tenhle let vydrží, ne?“

David dál listoval seznamem, ale brzy usoudil, že to opravdu nemá smysl.

„Tak dobrou chuť,“ vyrušil ho z dalších úvah Mark a začal rozbalovat příbor.

„Kde jsi to vzal?“ nechápal David.

„Teď šla kolem letuška. Ty jsi jí neviděl?“

David se rozhlédl, ale zase bez úspěchu.

„Sklop si stolek,“ poradil mu Mark.

David znovu zapátral pohledem po letuškách a i když ani tentokrát neuspěl, poslechl

Markovu radu. Za stolkem objevil kulatý otvor o průměru asi deset centimetrů.

„Pane Morene, dejte prosím své ruce mimo plochu stolu,“ upozornil ho hlas a vzápětí před Davidem postupně přistály čtyři plastové nádoby s barevnými potisky.

„Překvapuje mě, kolik lidí ještě dneska cestuje,“ poznamenal David, zatímco napichoval na vidličku kus dušené brokolice. V letadle bylo jen sem tam nějaké volné místo. A letiště také zrovna nezelo prázdnotou.

„Proč?“

„Čekal bych, že si místo nepohodlných přesunů na druhý konec světa prostě vlezou do virtualizátoru. Proč se kodrcat na dovolenou do Thajska letadlem, když ho můžou navštívit virtuálně?“

„Virtualizátory jsou ještě pořád hrozně nedokonalé,“ upozornil ho Mark. „Ani v těch nejlepších z nich zatím nemůžeš strávit víc než několik hodin.“

„Ale jednou by v nich člověk mohl strávit celý život,“ zasnul se David. „S nějakým skvělým programem.“ Pak si vzpomněl na virtuální bar a na kabinky, které mu na první pohled připomínaly záchodky. No dobře, ale kdyby ten program opravdu stál za to...

„Vzpomeň si na virtuální bar,“ poradil mu Mark.

„Taky mě to právě napadlo.“

„Když jsi tam seděl a popíjel, stejně jsi věděl, že je to všechno jen jako.“

„No a?“

„A když jsi z baru odešel, bylo ti jasné, že jsi vlastně jen snil.“

„Mě to fakt netrápilo.“

„Jenže kdybys takhle strávil dovolenou...“ nadhodil Mark, ale David mu skočil do řeči: „... tak bych si jí pěkně užil. Bez únavného cestování.“

„Ale až by skončila, tak bys věděl, že jsi o spoustu skutečných věcí přišel.“

„Jasně. Třeba o střevní potíže.“

„Fakt bys chtěl žít v realitě, kterou připravil někdo jiný?“

„Třeba to tak už je,“ zkusil David o Markových slovech přemýšlet z jiné stránky.

„Ale ty o tom nevíš.“

„To je taky jediné štěstí. Jinak bych si už dávno změnil program.“

„Vždyť jsi si ho změnil. S IceLiftem,“ ušklíbl se Mark.

David neodpověděl. Pořád se nemohl rozhodnout, jestli by chtěl žít jen ve virtuálním světě nebo raději v tom reálném. Celý život měl pocit, že ten reálný není nic moc. Když se ale nad tím teď zamýšlel, soudil, že si vlastně nemá až tak moc na co stěžovat. Zdálo se, že už na něj zase bez varování přichází jedna z jeho optimistických nálad.

O dvě řady dál začalo brečet malé dítě.

Jasně, optimismus není nikdy na místě, pomyslel si – pokolikáté už – David. Chtěl se o svůj mnohokrát ověřený poznatek podělit s Markem, ale ten ho předběhl.

„Zkus tohle,“ ukázal na jedno z tlačítek malého ovládacího panelu pod displejem.

„Co to je?“

„Zkus a uvidíš.“ Mark se tvářil tajemně.

David se rozhlédl a všiml si, že také několik dalších lidí cosi nastavuje pod displeji před sebou.

Vzápětí se ukázalo, že tlačítko zapíná osobní odrušovač hluku. Řev dítěte zmizel a s ním i všechny další zvuky v letadle.

Znovu se otočil na Marka, který se zrovna marně snažil mu něco sdělit.

„Co říkáš?“ zeptal se, ale pak si uvědomil, že ho Mark patrně také neslyší. Vypnul odrušovač.

„... spát,“ informoval ho Mark.

„Cože?“

„Že jdu spát. Stejně se s tímhle,“ ukázal na tlačítko, „nedá rozumně bavit.“

David chvíli zkoušel zabíjet čas s palubním zábavním systémem, ale brzy to vzdal. Pak zkoušel usnout, ale ani to se mu nedařilo. Hlavou se mu honily myšlenky na Juhane s Hangeborem a na to, co se stane, jestli se je pokusí rozmrazit. A také na všechny ty lidi, kteří prohráli své životy v TrueWorldu.

Pak ho něco začalo tlačit v břiše. Chvíli to statečně snášel, ale nakonec potřebám svého těla podlehl a vyrazil k toaletám.

„Dobrý den, pane Morene,“ přivítal ho mužský hlas, jen co za sebou David zavřel dveře.

To snad ne. Při téhle příležitosti ho opravdu zdravít nemuseli.

Svlékl si kalhoty a posadil se.

„V souladu s evropskou směrnicí AN-357-985 jsme povinni vás upozornit, že v případě závažné poruchy letounu, tedy poruchy označené příznakem A1 nebo A2, je vaše šance na přežití na toaletě ve srovnání s kajutou pro pasažéry pouze poloviční,“ pravil hlas. „Dovolujeme si vám proto doporučit, abyste se zde zdržoval pouze po nezbytně nutnou dobu.“

Dobře, nebude si tady číst noviny.

„Z bezpečnostních důvodů není na toaletě nainstalován GreenRay, k očištění konečnicku a hýždí použijte prosím toaletní papír,“ ozval se po chvíli zase hlas. Věnujte prosím pozornost následující instrukcí...”

David nevěřícně hleděl na obrazovku před sebou, jejíž většinu nyní vyplňoval zásobník na toaletní papír.

„Z role utrhnete jeden lístek...”

David sledoval, jak ruka skutečně trhá papír z role, rovná jej v dlani a opatrně ho podává druhé ruce...

Obrazovku zaplnil něčí velký zadek a ruka s papírem předváděla, jak dochází k jeho čištění.

„Toaletní papír je vyráběn v jedné univerzální velikosti pro všechny rozměry hýždí,“ upozornil hlas. „Buďte prosím šetrní k životnímu prostředí...”

Kamera opět zabrala samotnou ruku a ta předváděla, jak lze zatím částečně nevyužitý papír přeložit a použít znovu...

Půlka Davidova mozku nevěřícně sledovala to, co se odehrávalo před jeho očima. Druhá půlka přemýšlela, co to může být ten GreenRay.

„V rámci zkvalitnění našich služeb si vás dovoluujeme požádat o odpověď na několik krátkých otázek,“ ozvalo se, jakmile David v souladu s instrukcemi použil toaletní papír, bez nápodoby si umyl ruce a už už sahal po zámku dveří. „Náš bleskový průzkum spokojenosti vám zabere jen několik desítek sekund.“

Davidova ruka se zarazila v půlce pohybu.

„Prosím ohodnoťte na škále od jedné do deseti vaši spokojenost s pobytem na

toaletě,“ pravil hlas. „Deset znamená nejvyšší spokojenost, jedna nejnižší.“

„Pět,“ odpověděl bez zaváhání David, a znovu se napřáhl po dveřích.

„Nyní prosím ohodnoťte na škále od jedné do deseti, jak úspěšně vyřešil pobyt na toaletě váš problém. Deset znamená...“

David se pokusil otevřít dveře. Neúspěšně.

„Akce přerušena,“ ozval se hlas.

Dveře stále nešly otevřít.

„V rámci zkvalitnění našich služeb si vás dovoluujeme požádat o odpověď na několik krátkých otázek...“

* * * * *

33.

Když se v médiích poprvé objevily zprávy o tom, že Zemi za několik let vážně ohrozí asteroid Vanth, nevysloužily si žádnou zvláštní pozornost. Ti, kdo je vůbec zaznamenali, si snad jen kladli otázku, jestli to tentokrát už novináři s tím vymyšlením přece jen trochu nepřehnali. Protože ale právě byla půlka července, zřejmě nakonec připustili, že nějaké zprávy se i v létě vysílat a tisknout musejí.

V dalších dnech se ale načatý příběh nějak zvrhl. Místo aby někdo začal zprávu vyvracet, nebo alespoň zpochybňovat, veřejnost byla nucena konzumovat podrobnosti o místě dopadu, o velikosti asteroidu, o rychlosti jeho dopadu a o katastrofě, která bude nevyhnutelně následovat.

Její pohled na celou věc se tak radikálně změnil. Záležitost, jež byla až dosud zařazena ve škatulce „Další nesmysl“, případně „To se mě netýká“, získala nálepku „Problém, který by měl někdo někde začít řešit. A to rychle.“

Zdaleka ne všichni ale měli na způsob řešení stejný názor. Jedna náboženská skupina kupříkladu tvrdila, že nejlepšími přípravami na přilet Vanthu jsou pravidelný půst a modlitby osmkrát denně. Šance na vykoupení prý navíc výrazně zvýší vzdání se všech materiálních hodnot, prodej majetku a převedení veškeré finanční hotovosti na účet skupiny. Nutno říci, že postupem času si tento poslední bod vzala za svůj ještě řada dalších náboženských organizací. A to nejen těch, jejichž proroci konec světa dlouhodobě

a zatím bezúspěšně předpovídali. Lišily se jen v názoru na číslo účtu.

Většina obyvatelstva však podle průzkumů veřejného mínění měla na řešení problému jiný názor. Především dávala přednost záchraně Země – a svého života na ní – před vidinou rychlého vstupu do ráje. Se záchranou Země, mimochodem, souhlasila i většina skupin ochránců vesmírného životního prostředí (ourologů), ovšem s tím rozdílem, že si kladli velmi přísné podmínky, jak může být tohoto cíle dosaženo. Z jejich pohledu bylo především třeba nade vší pochybnost prokázat, že případné zničení asteroidu – které ovšem považovali za krajní možnost – nezpůsobí závažné ourologické znečištění.

Zatímco diskuse se zástupci náboženských organizací byly dlouhé, komplikované a – nutno přiznat – bezvýsledné, ochránci vesmírného životního prostředí byli ochotni hledat kompromisy. Obzvláště, když se ukázalo, že lidstvo se svými stávajícími technologiemi není schopné ani použít jemnější metodu než zničení asteroidu, ani v dohledné době cokoli prokazovat. A už vůbec ne nade vší pochybnost. Jistou, byť nepochybně zcela zanedbatelnou roli mohla v celé záležitosti hrát i skutečnost, že jeden z největších sponzorů ourologických organizací měl shodou okolností velkou šanci získat v souvislosti s ničením asteroidu významné obchodní kontrakty.

Je zřejmě zcela zbytečné zacházet do větších detailů. Všichni již víme, že byl asteroid Vanth zničen a Země tak může nadále putovat po své dráze kolem Slunce i s kompletním nákladem všech těch úžasných živočišných druhů, které na ní – ať už jakýmkoli způsobem – v minulosti vznikly. Všechno, co bylo až dosud o hrozbě z vesmíru napsáno, tak vlastně patří jen do učebnic historie.

Nebo, přesněji řečeno, patřilo by to tam, kdyby... Kdyby se jedna náboženská sekta, která si říká Církev správného konce, neodmítla s narušením přirozeného běhu věcí smířit. Když selhala jednání, když nepomohly výhrůžky a nezdařil se ani pokus jejích členů o sabotáž zničení asteroidu, obrátila svou pozornost jinam. K dalším možnostem vyhlazení života na Zemi, přesně v souladu s učením jejího největšího proroka.

Za posledních několik let se sice ve své činnosti nedostala příliš daleko, ale každý malý krok se počítá. Každý malý krok na cestě ke správnému konci. Jedním z těch nejdůležitějších bylo vytvoření hypernetových stránek, jejichž prostřednictvím církev

sdělovala světu své pozoruhodné myšlenky a na nichž nabízela řadu materiálů, jež se měly stát základem některého ze správných řešení.

Jedním z cílů hypernetových stránek Církve správného konce bylo získávání nových členů. Ne, nehlásili se po stovkách. Drobné úspěchy se ale přece jen tu a tam dostavily. A v posledních dnech byla církev blízko jednomu opravdu zajímavému úlovku: Zaujatým návštěvníkem jejích stránek se totiž stal Richard Groug – muž, který svázal svůj život s objevem ničujícího potenciálu asteroidu Vanth.

Simulace dopadu Vanthu na Zemi pro Richarda sice znamenala zajímavý úkol, ale až příliš bolestně si uvědomoval, že jde jen o virtuální realitu. Informace, které po absolvování několika zvláštních testů od Církve správného konce dostal, ho tak povzbudily v naději, že jednou zažije to, na co tak dlouho čekal. Jeho život mohl mít konečně zase svůj plnohodnotný cíl.

* * * * *

34.

Před letištní budovou v Bangkoku Davida s Markem okamžitě obklopil ranní tropický vzduch. A houf taxikářů. „Kam pojedeme?“ křičel první. „Živím šest malých dětí,“ ozvalo se z druhé strany. „Vezmu vám zavazadla,“ nabízel třetí.

Davida překvapilo, jak dokonalou angličtinou – alespoň pokud to mohl posoudit – všichni i tady mluví.

„S tebou jedeme,“ ukázal Mark na asi třicetiletého chlapíka v červené kostkované košili a ostatní se zklamanými poznámkami odešli. „Za kolik to bude do Banglamphu? Bez smlouvání.“

„Šedesát dolarů, pane.“

„Kde máš auto?“

Muž ukázal k parkovišti před letištním terminálem a dvojice se vydala za ním.

„Ty nebudeš smlouvat?“ obrátil se na Marka David.

„To nemá smysl. Smlouvají jen na oko a nakonec stejně pojeděš za šedesát.“

„Ale byla jich tam spousta. Někdo by nás určitě svezl levněji. Viděl jsi, jak se překřikovali,“ namítl David.

„To je jen divadlo pro turisty. Kdyby ho nehráli, sebrali by jim licenci. Úřady chtějí zachovat zdání starého dobrého Thajska. Ale dneska je to tady stejné jako v Evropě.“

Taxík je zavezl do ulice Khao San ve čtvrti Banglamphu. Markův průvodce tvrdil, že za posledních třicet let se původně batůžkářská čtvrť povznesla a nyní poskytuje služby vhodné pro všechny typy turistů. Hotel, ve kterém se ubytovali, jeho slova potvrzoval.

„Už jsi tady někdy byl, Marku?“ napadlo Davida, když dorazili na pokoj.

Mark zakroutil hlavou.

„Co říkáš Thajkám? Mně připadají jedna krásnější než druhá...“

Banglamphu se po ránu hemžila lidmi. David na základě toho, co kdy o Thajsku slyšel – a je pravda, že to bylo před více než padesáti lety – očekával, že budou místní dívky přitažlivé. Ale realita výrazně předčila i jeho nejodvážnější představy. Cestou do hotelu se pozorně rozhlížel a kromě zjevných cizinek neviděl ani jednu mladou dívku, která by nebyla hezká. Hledal alespoň nějakou – podle jeho měřítek – obyčejnou, ale bezúspěšně. Všechny, které viděl, byly dokonale krásné. Ideální tělesné proporce, jemné obličej, elegantní chůze.

I když byl ochotný připustit, že se na něm mohlo nějak podepsat padesát let zmrazení, tohle bylo opravdu divné. Exotické krásky ho sice vždycky přitahovaly, ale všechny?

„Genetické úpravy,“ nabídl mu Mark vysvětlení.

David usoudil, že se přeslechl.

„Je to ve všech průvodcích. V některých asijských zemích jsou povoleny genetické úpravy lidí. Proto jsou skoro všichni mladí Thajci, ale třeba také Vietnamci nebo Malajci na pohled téměř dokonalí.“

„Fakt?“ vylétlo z Davida.

„A netýká se to jenom vzhledu. Jsou také v průměru o třetinu inteligentnější než Evropané, výrazně méně nemocní, dožívají se vyššího věku...“

„A proč se to v Evropě nepoužívá také?“

„Je to protizákonné.“

„Proč?“

„Prý je to riskantní. Spousta nejrůznějších organizací je proti. Ekologové, církve, výrobci kosmetiky, producenti léků. Jak by prodávali svoje zázračné mastičky proti celulitidě ženám, které ji nemají? A všechny ty krémy na zjemňování pleti nebo řasenky? Nikdo by nekupoval přípravky na hubnutí...“

„Možná, že kdyby na ně udělali tu správnou reklamu...“ namítl David.

„Nezapomeň, že genetické úpravy zvyšují také inteligenci,“ připomněl mu Mark.

„A vy byste chtěli mít děti, které nemají vaše geny?“ ozval se Markův dip.

Oba se na něj překvapeně podívali.

„Tak tomu říkám propaganda,“ poznamenal Mark. „A to jsem si myslel, že jsem všechny jeho povinné funkce deaktivoval.“

„Navíc plácá nesmysly. Proč by děti neměly mít moje geny?“ bránil svůj názor David. „Prostě budou mít ty nejlepší geny po rodičích a zbytek se trochu upraví.“

„Nechci nějak podceňovat tvoje geny...“ začal Mark, ale David ho nenechal domluvit.

„Dobře, ale každý by měl mít možnost volby.“

„Pojďme spát,“ uzavřel diskusi Mark a tentokrát se neseťkal s žádným odporem.

„Jsi vzhůru?“ zkoumal David, když se v raném odpoledni probudil a dospěl k nezvratnému závěru, že už znovu neusne.

Mark se na něj otočil: „Vyrazíme někam na oběd?“

„Nebudeme ale jíst nějaké smažené brouky...“

„Super nápad. Konečně opravdové maso! Doufám, že se na brouky zákaz od zvířecí unie nevztahuje...“

„A jsi si jistý, že brouci mají nějaké maso?“ namítl David.

Mark nejistě sáhl po dipovi.

To Davidovi připomnělo jeho zážitek z letecké toalety. „Můžu už taky zapnout dipa?“

Mark přikývl.

Oba chvíli brouzdali hypernetem.

„Asynchronní létací svaly hmyzu,“ přečetl Mark první téma, na které narazil a o kterém usoudil, že by se mohlo týkat jejich diskuse. A pokračoval: „Svaly hmyzu se

mohou chovat velmi odlišně od svalů obratlovců. Krev hmyzu roznáší po těle výživné látky, ale na rozdíl od většiny ostatních živočichů hraje jen malou nebo žádnou roli v distribuci kyslíku...“

David mezitím narazil na stránku vysvětlující, co je GreenRay a jak souvisí s použitím toalety. „Technologie GreenRay nahradila toaletní papír a vodu v roli očištné metody pro konečník a hýždě po vykonání velké potřeby,“ četl si pro sebe. O pár řádek níž zahlédl obrázek ukazující jakési paprsky mířící na velké lidské pozadí. U Marka žil zjevně až dosud tak trochu jako ve skanzenu.

Při příchodu do restaurace Davida překvapilo, že chybí obvyklý pozdrav. Vzápětí si uvědomil, že ho vlastně od chvíle, co je v Thajsku, přestaly věci a místa oslovovat.

„Po všech těch genetických úpravách jsou si tu lidé vzhledově daleko podobnější než v ostatních částech světa – takže i skenery pro jejich rozpoznávání musejí být dokonalejší a jsou dražší. Prý je tu zatím běžně používají jen pro placení – a tam, kde je třeba zajistit vyšší bezpečnost,“ vysvětloval Mark, jakmile David u stolu nadhodil tohle téma.

„A co když někdo z nich přijede do Evropy?“ vrtalo hlavou Davidovi.

„Fakt ti mám najít nějaký odborný text na téma porovnávání skenovaných obrazových dat se záznamy v databázi? Mám ti sehnat informace o možných reakcích systému v případě, že existuje nadměrné riziko záměny?“

„Stačilo mi to i takhle stručně.“

Jídelní lístek byl klasický – tedy elektronický. Ani v téhle restauraci se s ním ještě nedalo hýbat a ani tady na něm nebylo maso. Kromě brouků. Pro které se nakonec oba rozhodli.

„A co teď?“ obrátil se David na Marka, jen co se přestal věnovat jídelnímu lístku.

„Mrkneme se po okolí a večer bychom mohli vyrazit do Patpongu. Zítra ráno na plovoucí trhy a pak ještě navštívíme královský palác, chrámy a tak...“

„A co IceLift?“

„Ten nám neuteče. Když už jsme tady, tak si to trochu užijeme, ne?“ Mark byl se svým plánem viditelně spokojený. „A pozítří zajedeme na Muang Boran. Prý je to

naprostá bomba. Největší muzeum pod širým nebem na světě. Má tvar Thajska a jsou v něm zmenšené modely nejdůležitějších památek z celé země.“

„Takže jsme tu na dovolené,“ usoudil David. „A až zbude čas, podíváme se po IceLiftu. To zní jako dobrý plán. Možná, že bychom ten IceLift vlastně mohli i vynechat,“ dodal. „Ještě pořád jsou Thajky tak přátelské k cizincům?“ napadlo ho vzápětí.

„Nedělej si marné naděje. Zlatá éra sexuální turistiky je dávno pryč. Nezapomeň, že jsou místní kluci na rozdíl od nás geneticky upravení...“

Davidova představitivost okamžitě zapracovala – a to, co mu ukázala, ho nepovzbudilo.

„Chlápci, co sem byli zvyklí vyrážet za holkama, sem teď v důchodu nejspíš jezdí už jen chlastat,“ dodal po chvíli Mark.

„Tady je povolený alkohol?“ divil se David.

„Jo. Pálí se z geneticky upravených rostlin.“

„A to je pak míň škodlivý?“

„Ne, ale je to dobrá výmluva.“

„A co ještě bych měl o Thajsku vědět?“

Mark se zamyslel.

„A kde jsou ti chlápci z IceLiftu?“ přerušil jeho úvahy David, když se hned nedočkal odpovědi.

„Jsou na severu v Chiang Mai. Ale než za nimi pojedeme, stejně ještě musíme zařídit pár věcí.“

„Jako třeba?“

„Jako třeba si obstarat policejní průkazy.“

* * * * *

35.

„Žádné genetické úpravy, jen čistá láska,“ hlásal poutač klubu, u kterého večer Davida s Markem vyhodil taxík.

„Nepůjdeme spíš někam, kde využili dobrodiní genetiky,“ navrhl David, jemuž za posledních několik hodin výrazně stouply nároky.

„Jdeme sem.“

„Ale podívej se na ty holky...“ oponoval David.

„Sem se nejdeme bavit, ale pracovat,“ vysvětlil mu Mark a David na něj vrhl nevěřící pohled.

„Vyřídíme si tu doklady,“ dodal Mark.

David chtěl ještě něco poznamenat, ale to už procházeli houfem pokřikujících dívek ke dveřím klubu.

„Dobrý den, pánové, pojd'te prosím za mnou,“ přivítala je u recepce starší dáma.

„Je tu Phailin Thabt?“ zjišťoval Mark. „Máme s ním domluvenou schůzku.“

Recepční se na něj překvapeně podívala. „Tak chvíli počkejte...“

Zatímco šla vzhůru po schodech, David se rozhlížel kolem. Stěny pokrývaly zažloutlé plakáty s fotografiemi polonahých dívek a zdálo se, že i tady se musel zastavit čas.

„Tak prosím, pojd'te za mnou nahoru,“ ozvalo se za chvíli odněkud z prvního patra a dvojice se poslušně vydala vzhůru.

Žena je vedla dlouhou tmavou chodbou s množstvím dveří po obou stranách. Na jejím konci se zastavila, zaklepala na dveře a pak je pomalu otevřela. „Vstupte, pánové.“

Mark šel první a David ho opatrně následoval. Po pravdě řečeno – spíše si namlouval, že to dělá opatrně.

Ocitli se ve spoře osvětlené místnosti o velikosti přibližně třikrát tři metry. Kromě nich tu nikdo další nebyl.

Po chvíli váhání se Mark posadil do jednoho ze čtyř jasně modrých křesel a David ho následoval.

O další chvíli později ucítil David na zádech studený pot. Proč musejí všichni zločinci – a nebylo pochyb o tom, že právě za někým z podsvětí sem vyrazili – sídlit na takových podezřelých místech? Jako by si nemohli pronajmout slunnou kancelář někde v centru. Právě když k tomu chtěl něco poznamenat, zjistil, že v místnosti nejsou sami.

„Dobrý večer, pánové, ráda vás vidím,“ pronesla sympatická mladá Thajka, která se kdoví odkud objevila vedle Markova křesla. „Jak vám mohu pomoci?“

David přemýšlel, co je mu na ní divné, ale jen do chvíle, než prošla Markovým křeslem. Jistě, je to jen obraz.

„Máme tu domluvenu schůzku. S panem Phailinem Thabtem,“ informoval ji Mark. Byla to ovšem jen taková zdvořilostní fráze, protože bylo zřejmé, že ona to ví.

Thajka se usmála: „Phailin Thabt jsem já.“

Chvilku bylo ticho.

„Aha,“ vysoukal ze sebe nakonec Mark takovým způsobem, jako by to slovo mělo aspoň deset slabik.

„Nečekali jste ženu?“ zeptala se Phailin po chvíli a zjevně si vychutnávala jejich překvapení.

„Vždycky mi tahle profese připadala spíše jako mužská záležitost,“ přiznal Mark. V duchu si nadával, že se na schůzku nepřipravil lépe.

„To jste vy Evropané. A váš směšný pohled na ženy.“

Zase bylo chvíli ticho. Davida napadlo, že přednáška o rovnoprávnosti byla přesně tím, co mu v budoucnosti ještě chybělo k úplnému štěstí.

„Pojďme k věci,“ navrhla Phailin.

„Nemůže nás někdo slyšet?“ ujišťoval se Mark, kterému se ani trochu nelíbila představa, že se budou bavit na dálku. Takové obchody se přece řeší pěkně tváří v tvář. S mužem by to tak určitě bylo.

„Naše komunikace je šifrovaná a nejde daleko. Jistě ale chápete, že se se mnou nemůžete setkat fyzicky.“

Mark to samozřejmě do jisté míry chápal. Ale kladl přitom ve své mysli velký důraz právě na slova „do jisté míry“.

„Potřebujeme dva policejní průkazy Interpolu. Padesát let staré, ale aby vypadaly jako nové. Tedy – jako skoro nové,“ vrátil se Mark k byznysu.

„To nebude problém.“

„A dva průkazy Panevropské tajné služby.“

„Zajímavé.“

„Mám tady s sebou naše fotografie.“

„Pošlete je na můj počítač.“

„Cože?“ zděsil se Mark.

„Jestli máte strach, tak nastavte dosah bezdrátového spojení jen na tři metry. Anténa je v místnosti a data jdou přímo ke mně do počítače,“ uklidňovala ho Phailin.

Mark chvilku něco ťukal do svého dipa.

„Do kdy to potřebujete?“

„Co nejdříve.“

„Za dva dny...“

„Dobře.“

Pak se s Markem ještě chvíli bavila o ceně a o způsobu zaplacení, ale tohle téma už Davida příliš nezajímalo. Zato mu začalo vrtat hlavou, co přesně chce Mark s těmi průkazy podniknout.

„V téhle čtvrti o tom nebudeme mluvit,“ zareagoval Mark na jeho otázku o deset minut později, když už seděli v baru To nejlepší z nejlepšího.

„Stačí, když řekneš, že se nemám čeho bát.“

„Chceš abych ti lhal?“

„Ne. Chci abys mi po pravdě řekl, že se tím nemusím trápit.“

„Nemusíš se tím trápit.“

„Tak to je fajn.“

„A teď se už konečně uvolni a vychutnávej si tu krásu kolem.“

„To půjde dost těžko, když nevím, co mě čeká.“

„To nevíš nikdy.“

David se nad tím zamyslel. Jistě, za normálních okolností sice neví, co ho čeká, ale ani nemá tušení, že se chystá něco nepříjemného. Nebo... No dobře. Má tušení. On ano.

„Vždyť ty je taky chceš najít!“ ozval se zase po chvíli Mark. Chceš vědět, kde jsou a co jsou zač. Chceš napsat skvělý článek o tom, jak vyklopili své tajemství.“

„Spoustu věcí ale stejně nebudu moci napsat. Třeba jak jsi je...“

„Proč ne? Jen to nebudeš moci napsat hned,“ skočil mu do řeči Mark.

„A kdy?“

„Až budu na dalších padesát let zmražený, tak si piš, co chceš.“

* * * * *

36.

V následujících dvou dnech by ani pečlivý pozorovatel neměl šanci zjistit, že Mark

s Davidem nejsou jen běžnými turisty z Evropy, kteří se vydali objevovat krásy Thajska. Pokud by ovšem nezaslechl, jak Mark Davidovi spokojeně vysvětluje detaily svého plánu nebo jak na ně David nespokojeně reaguje.

Zvláštní snad na nich byl jen jejich zájem o zprávy z Evropy a hlavně pak o informace týkající se neštěstí v TrueWorldu. K Davidovu překvapení zatím všechno nasvědčovalo tomu, že výsledkem bude jen další debata o vhodnosti provozování virtuální reality s možností skutečné smrti. Debata, která se pravidelně – a bez výsledků – opakovala vždy, když v simulátoru došlo k nějaké tragédii. Teorii o Dětech dneška nebral nikdo vážně.

Druhý den večer se stavili v Patpongu pro průkazy a vydali se na nádraží. Stihli to právě včas, aby jim jejich vlak neujel.

„Vy Američani jste tááák zaostalý,“ ozvalo se za Davidem, který si právě čistil zuby v chodbičce lůžkového vagonu. Před chvílí s Markem dojedli večeri a protože před sebou měli celou noc ve vlaku, dospěl k závěru, že nejlepší činností, kterou si na cestu může naplánovat, je spánek.

Vyhrabal z tašky své toaletní potřeby a vydal se podél řady sklopených lůžek po obou stranách uličky hledat nějakou umývárnu. Brzy se ukázalo, že jediným místem, kde by se jakž takž mohl umýt, je zúžená ulička se třemi umyvadly před záchodky.

A právě tady teď, ponořen do svých myšlenek, prováděl jeden z nejzásadnějších kroků své večerní očisty. Až do chvíle, kdy za ním někdo pištivým dětským hláskem cosi konverzačně prohodil.

David se otočil a spatřil malého Thajce. Tipoval ho tak na první třídu základní školy. Někde okolo šesti let.

„Co jsi říkal, chlapče?“ zkusil být roztomilý.

„Že jste primitivní. Vy Američani,“ vysvětlil mu školák.

„A proč si myslíš, že jsem Američan?“ zkoumal David. Na jednu stranu ho uklidňovalo pomyšlení, že je aspoň považován za občana nějaké civilizované země, na druhou stranu ho mátklo, že je současně označován za primitiva.

„Čistíš si zuby. A ještě takhle zaostale,“ pravil pevně hoch.

David si ho zkoumavě prohlížel.

„Viděl jsem lidi s pěnou u huby ve starých filmech,“ poznamenal ještě hošík.

„Ty si ještě zuby nečistíš?“ divil se David. O výchově dětí měl sice jen matné představy, ale předpokládal, že takhle velké děti už kartáček a pastu používají.

„Já nemusím.“

„Ale to bys měl.“ David usoudil, že poučení ze strany dospělého neuškodí.

„Mně se čistí samy.“

„Aha.“

„Mám geneticky upravené sliny, co je čistí.“

„Hm.“

„Jsou proti zubnímu kazu, plaku a zánětu dásní,“ pochlubil se hošík.

„A co rez a vodní kámen?“ kontroval David.

Prcek se zarazil. „Ještě mám geneticky upravené oči,“ dodal po chvíli váhání.

„Hm.“

„Vidíš to číslo nade dveřmi tam na konci chodby?“ zkoušel Davida.

David se zahleděl do dáli, ale byl rád, že na konci tmavé chodby vidí aspoň obrys dveří.

„Víš, co je tam za číslo?“ pokračoval prcek.

„Tam není žádné číslo.“

„Je. Je tam číslo čtyřicet dva.“

„Kecáš.“ David usoudil, že zdvořilosti a pokusů o výchovu už bylo dost.

„Nekecáám,“ rozzlobil se hošík. „Tak se tam jdi podívat.“

„Já si teď čistím zuby,“ upozornil ho David a otočil se zpátky k umyvadlu.

„Vy Američani jste fakt zaostalý. Musíte si čistit zuby pěnou,“ odfrkl prcek.

„Mě to baví,“ nedal se David.

„A ještě vás taková primitivní činnost mentálně uspokojuje,“ kontroval hoch.

„Kam na tahle slova chodíš?“ zarazil se David.

„Já mám taky daleko větší a rychlejší mozek,“ upozornil ho hošík.

„Nirane, co tady děláš?“ ozval se z druhé strany dívčí hlas.

David se otočil. Ve dveřích do chodbičky stála odhadem asi dvacetiletá dívka a přísně se dívala na malého otravu. Ten se pro změnu díval na ni a mlčel.

„My si tady povídáme,“ vysoukal ze sebe nakonec.

A k čemu ti teď je ten tvůj gigantický mozek, co? pomyslel si s notnou dávkou škodolibosti David.

„Neobtěžoval vás, pane?“ otočila se k němu dívka.

„Ani ne,“ zalhal zdvořile David.

„Běž za mámou,“ otočila se zase na Nirana a ten se poslušně vydal tam, odkud ona před chvílí přišla.

„To byl můj bratr,“ ukázala směrem za Niranem. Strašně se vytahuje...“

„Všiml jsem si...“

„Rodiče mu nechali udělat spoustu genetických úprav a on si teď připadá lepší, než všichni ostatní...“

„Takže to s těmi zuby je pravda?“ divil se David.

Dívka přikývla. „A co vám ještě říkal?“

„O očích. Říkal, že vidí nějakou cedulku tam na konci chodby,“ ukázal za sebe.

„A o mozku?“

„Taky něco říkal.“

„Ach jo.“

„To musí být radost mít takového bráchu, co?“

„To jo.“

„Ty jsi také geneticky upravená?“ vypadlo z Davida dřív, než si otázku stačil promyslet.

Dívka se začervenala. „Jen trochu.“

Davida zase přepadly nějaké představy a také se začervenal.

„Niran je o šestnáct let mladší. Teď už jsou daleko větší možnosti,“ dodala. „Ale já bych stejně nechtěla mít všechny ty změny, co má on.“

„Takže ty si čistíš zuby?“ zeptal se David a pokusil se o úsměv, aby bylo zřejmé, že to myslí jen jako žert.

„No jasně. Většina lidí v Thajsku si čistí zuby.“ Pak se na Davida dlouze zadívala.

„Ale ne takhle.“

„A jak?“

„Vy nepoužíváte GreenRay?“

David na ni vyvalil oči. „GreenRayem se přece čistí zadek,“ chtěl říci, ale včas se

zarazil. Že by něco špatně pochopil?

„GreenRay?“ rozhodl se nakonec jít téměř s pravdou ven.

„Myslela jsem, že ho mají všude,“ divila se dívka.

„No...“ váhal David.

„Tak já ho přinesu,“ nabídla se a zmizela v útrobách vagonu.

David se otočil k umyvadlu a pokračoval v čištění zubů.

„Jak se jmenuješ?“ houkla na něj, jen co se vrátila a rozložila si na poličku pod umyvadlem své toaletní potřeby.

David si pomyslel, že docela riskuje. Stačí, aby vlak přibrzdil, a bude všechno sbírat z podlahy. Možná, že by jí ještě nějaká malá genetická modifikace neškodila, pomyslel si, ale vzápětí se za sebe zastyděl.

„David. A ty?“

„Sunee. Kolik ti je let?“

David zaváhal. Těch padesát navíc se samozřejmě nepočítá, ale i tak by si možná mohl ještě trochu ubrat.

„Jen o trochu víc než tobě,“ vysoukal ze sebe nakonec.

Sunee se po něm pátravě podívala a pak se rozesmála. „Jak víš, kolik je mně?“

„Říkala jsi, že je ti o šestnáct víc než bráchovi, a tomu jsou víc než čtyři. Docela jednoduché počty,“ pokusil se blýsknout David.

„Jasně,“ uznala Sunee. „Tak se podívej,“ ukázala na malou stříbrnou krabičku s dlouhým držátkem, kterou vytáhla z plastového pouzdra. „Tohle je GreenRay na zuby.“

„A jak se to používá?“

„Jednoduše. Tady si můžeš dát gel na ochranu zubů a sem ústní vodu,“ ukazovala na dva malé otvory v krabičce. A pak si to dáš do pusy...“ názorně předvedla „... a taddy smáškneš,“ zavřela pusu a z krabičky, kterou nechala napůl venku se ozvalo lehké bzučení. Po chvíli ustalo a Sunee něco vyplivla do umyvadla.

„A to je všechno?“ zkoumal David.

Sunee přikývla. „A jak se pracuje s tímhle?“ ukázala na Davidův kartáček.

David Sunee poskytl krátký teoretický výklad a pak také náročnou praktickou ukázkou. Náročnou proto, že měl spoustu práce s tím, aby mu pěna pokud možno netekla po bradě, po krku a vůbec po všech těch místech, kam se obvykle od zubů vydává. Když

už není geneticky upravený, tak aspoň musí vytlouct maximum z toho, co má. Což, jak musel uznat, není snadné.

„To je zajímavé. Myslela jsem, že už se kartáčky vůbec nikde nepoužívají,“ zhodnotila Sunee Davidův výkon.

„Víš, já docela rád používám staré věci. Mám k tomu takový zvláštní důvod.“

Sunee se na něj tázavě podívala.

„Je tady nějaký jídelní vůz, kam bychom mohli zajít na skleničku?“

* * * * *

37.

„Nemám z toho dobrý pocit,“ informoval David Marka, jen co se v Chiang Mai ubytovali.

„Z čeho tentokrát?“ neodpustil si Mark.

David se rozhodl, že poslední část otázky přeslechne. „Z toho, že jsou Juhans s Hangeborem tak blízko.“

„Jsou zmrazení,“ upozornil ho Mark. „A právě teď se tím navíc rozhodně nemusíš trápit. Na dnešek mám úplně jiné plány než IceLift.“

Vzápětí se ukázalo, že prvním z nich je výlet ke chrámu Wat Phra That Doi Suthep vysoko nad městem.

„Takže dovolená pokračuje...“ David přemýšlel, jestli to je dobrá nebo špatná zpráva. Přikláněl se spíše k první možnosti.

„Něco takového si přece nemůžeme nechat ujít. Je to jeden z nejsvatějších chrámů v Thajsku,“ upozornil ho Mark.

O necelou hodinu později už dvojice vystupovala z taxíku. Nikoli však u chrámu na kopci, ale na okraji města u vysoké budovy z temně rudých neomítnutých cihel.

„Počkej tady, za chvíli jsem zpátky,“ obrátil se Mark na Davida a aniž čekal na nějakou odpověď, vešel dovnitř.

Nad velkými skleněnými dveřmi zářil zlatý nápis oznamující, že se uvnitř budovy nachází výzkumný ústav aplikované kybernetiky. Davidova fantazie se rozjela na plné obrátky. Hodlá snad Mark nasadit do boje proti zakladatelům IceLiftu nějaké roboty? O

ničem takovém ale přece nemluvil. Že by změna plánu? David už se nedivil ničemu. Nebo – spíše – se rozhodl, že už se nebude ničemu divit. Což ovšem nebylo v téhle době tak úplně jednoduché.

„Můžeme jít,“ ozvalo se za jeho zády, právě když si dával dohromady poslední kamínky trochu šílené teorie týkající se Markových dalších záměrů.

„Vracíme se?“ hádal David.

„Proč?“

„Myslel jsem, že jsi zařizoval něco ohledně IceLiftu.“

Mark se jen zasmál. „Říkal jsem ti přece, že dneska nepracujeme.“

Během necelé minuty u nich zastavil taxík a Mark jeho řidiče požádal, aby je vzal ke chrámu.

David usoudil, že se od něj očekávají další otázky, a rozhodl se, že tentokrát Markovi tu radost neudělá. Protože se Mark sám od sebe k žádnému vysvětlování neměl, celou cestu mlčeli.

Teprve když vystoupili na parkovišti pod chrámem, Mark se k Davidovi otočil se slovy: „Wat Phra That Doi Suthep byl poprvé vystaven v roce 1383 za krále Keu Naoneho na vrchu Doi Suthep, jenž byl pojmenován po poustevníkovi Sudevovi.“

Davidova Markova první slova trochu překvapila, ale ještě víc ho udivilo, že mluvil, aniž otevřel ústa.

„A tohle je co? Nahrál jsi nám průvodce?“ tipoval.

„Ne. To není žádná nahrávka. To jsem řekl právě teď.“ Markova ústa zase zůstala zavřená.

David se na dvě vteřiny zamyslel. „Jasně. To jsi mohl čekat, že něco takového řeknu. A tak jsi namluvil i tuhle reakci.“

„Nenamluvil.“

„Kecáš. Tak začni vyprávět třeba...“ David se na chvíli zamyslel „... třeba pohádku o červené Karkulce.“

„Žádnou pohádku o červené Karkulce neznám.“

David ho už už chtěl nařknout z výmluvy, ale vzápětí mu došlo, že zřejmě opravdu nelže.

„Tak o co jde? Stejně už jsi celý natěšený, až mi to prozradíš.“

„Cestou ti to řeknu,“ uvolil se Mark a mávl rukou směrem ke chrámu. „V té budově, kde jsem se cestou zastavil, sídlí laboratoře, kde jsem si půjčil jejich novinku...“

„... přístroj, který čte myšlenky,“ skočil mu do řeči David.

„To není žádná novinka. Novinkou jsou ty brýle, které mám na nose. Můžu přes ně vidět sám sebe. V každém okamžiku vedle sebe stojím, jdu, sedím, mluvím, prostě dělám cokoli, co právě dělám. A to mluvení, to je jen pomocná funkce. Abych se viděl mluvit a přitom nemluvil sám, dá se nastavit, aby přístroj zjistil, co chci právě říct – a řekl to za mě.“

„A k čemu je to dobré?“ nechápal David. Proč by měl sledovat sám sebe?

„Může to mít léčebné účinky,“ vysvětlil mu Mark.

„Bude tě léčit, že vidíš sám sebe? Já tě vidím každý den a nic,“ ušklíbl se David.

„Ty vůbec nechápeš, jakou má tahle věc potenciál...“ ohradil se Mark.

„To teda fakt ne...“

„Viděl jsi se někdy?“

„Tisíckrát. V zrcadle. Na fotkách. Na domácím videu. A docela mi to stačilo.“

„To jsou všechno umělé situace. Naaranžuješ se před objektivem nebo před zrcadlem. Ale vůbec nevíš, jak vypadáš v normálních situacích,“ upozornil ho Mark.

„Ostatní lidi vidíš zvenku. Znáš jejich gesta, grimasy, víš co se ti na nich líbí nebo co tě na nich štve. Ale sám sebe jsi takhle nikdy neviděl. Vůbec netušíš, jak tě vnímá okolí. A tahle věc to má napravit.“

„A to ti jen tak půjčili?“ změnil David směr hovoru.

„Začínají provádět testy na dobrovolnících. Zjistil jsem to úplně náhodou cestou ve vlaku.“

Mezitím právě došli ke vstupní bráně chrámu, za kterou se rozdělili.

David při prohlídce přemýšlel o Markově přístroji. Po chvíli uvažování částečně přehodnotil svůj původní názor. Možná, že by ta věc mohla být přece jen užitečná. Sám v životě potkal několik lidí, kterým by takovou terapii vřele doporučil.

Ale měl i svoje pochybnosti. U cizích lidí, které kolem sebe vidí, nezná pozadí jejich chování. Netuší, co se jim právě děje v hlavě. U sebe ano. Takže jeho pohled na sama sebe bude nutně zkreslený.

Prohlédl si modlitební mlýnky a všechny postavy Buddhy. Zkusil ocenit

architekturu chrámu, ale přišel mu stejný, jako všechny ty, které už viděl v Bangkoku. Možná, že by si měl o Thajsku konečně něco přečíst.

Ještě chvíli jen tak nasával atmosféru nádvoří a pak zahlédl Marka, jak stepuje u východu.

„Můžu si ty brýle půjčit?“ zeptal se, když ho dohonil.

„Ale nebudou asi fungovat úplně dokonale. Upravují je na míru konkrétní osobě,“ upozornil ho Mark a brýle mu podal. Potom ještě odepl pásek, kterého si David předtím nevšiml. „Tady se zapíná a vypíná automatické mluvení,“ ukázal na přepínač na pásku. „Pro začátek si to vypni – i tak je to nezvyk.“

David si zařízení nasadil. Vzápětí před sebou uviděl dva Marky.

„Tak co, dobrý?“ zkoumal Mark stojící vlevo.

„Až na to, že tě vidím dvakrát...“ poznamenali David i Mark stojící vpravo současně. „Vypadá to, že mi promítá tebe.“

„Tak si to zítra půjčíme znovu a necháme tam nahrát jiná data.“

„Stejně si to ještě zkusím...“

David zkusil popojít. Jeho Mark se poslušně zařadil vedle něj a jen tak tak že nevrátil do právě procházející ženy s kočárkem. „Bacha,“ houkl na něj instinktivně David než mu stačilo dojít, že virtuální postava do nikoho nevrací.

Žena se po něm překvapeně ohlédla a David jen zamumlal pokus o omluvu. Mark ji poslušně zopakoval.

Potom chvíli zkoušel různé druhy chůze, udělal si pár dřepů, výskoků a proběhl se mezi stromy. Virtuální Mark ho všude následoval. S typickými markovskými pohyby.

„Stejně je to podle mě k ničemu – sice možná vidíš sám sebe, ale nemůžeš se vnímat tak, jako tě vnímají ostatní. Protože víš, co se ti právě honí hlavou. A to u jiných lidí nevíš,“ nenechal si David pro sebe své pochybnosti, když Markovi přístroj vrátil.

„Další verze by už měla být schopna chovat se nezávisle na tobě. Po nějaké době soužití by měla simulovat tvůj styl jednání nezávisle na tom, co právě děláš.“

„To už zní lépe...“

„Stejně si ale ještě pohraju i s tímhle.“ Mark si znovu pásek i brýle nasadil a jal se provádět nejrůznější testy.

„Co podnikneme s IceLiftem?“ zkoumal David, když Marka konečně nová hračka omrzela.

„Navštívíme je zítra odpoledne?“ navrhl Mark.

„Zítra? Přece takovou věc nemůžeš plánovat ze dne na den,“ rozčilil se David.

„A proč?“ nechápal Mark.

„Ty to říkáš, jako kdyby o nic nešlo.“

„A mám se stresovat? Jako ty?“

David sice souhlasil s názorem, že je stres špatná věc, ale stejně mu Mark připadal příliš lehkomyšlný.

„Opravdu je chceš jen tak rozmrazit?“ změnil směr hovoru.

„Máš jiný nápad?“

„A co když to nevyjde?“

„Buď budou zmrazení 70 let a my se nikdy nedozvíme, jak jejich technologie funguje – protože se rozmrazení nedožijeme. Nebo je rozmrazíme a uvidíme. Když to nevyjde, jen se zase nic nedozvíme. Takže je to úplně jedno, ne?“

„Nám možná...“

„Tak jsem to myslel,“ ušklíbl se Mark. „Zajímali se snad oni o to, jestli přežijeme my, až IceLift zkrachuje?“

* * * * *

38.

„Neuděláme si ještě nějaký výlet?“ navrhl Mark napůl vážně druhý den ráno u snídaně.

„Ne,“ zavrčel David.

„Dobře. Tak já se teď pojedu podívat k místu, kde má být nový IceLift...“ začal Mark, ale David mu skočil do řeči.

„A jsi si vůbec jistý, že je tam, kde si myslíš? Opravdu ti stačí to takhle před polednem omrknout a odpoledne tam vpadneme?“

„Doufám. Jestli ne, tak to budeme muset odložit.“

„Jak to můžeš takhle zlehčovat?“

„Mám důvěryhodnou informaci, kde jsou. Tuším, jak jsou chráněni. Co víc bych

měl ještě zjišťovat? Prostě se k nim musíme dostat, probudit je a zeptat se jich na pár věcí.“ Mark už zvýšil hlas, což u něj nebylo obvyklé.

David se zarazil. „Dobře, dobře...“ uklidňoval Marka.

„Takže, ještě jednou: Já se tam teď pojedu podívat. Ty sežeň nějaké staromódní barvy na vlasy a stříhací strojek, abychom se odpoledne mohli připravit na své vystoupení. Vezmi i tu mojí fialovou, abych se pak mohl zase trochu zcivilizovat. Já se cestou zpátky stavím v nějakém starožitnictví a dokoupím pár rekvizit.“

O několik desítek minut později už Mark vystupoval z taxíku jen kousek od domu, který si pracovně označil jako IceLift 2. Vydal se k němu pomalým krokem a pokud možno nenápadně si ho prohlížel.

Bílá dvoupodlažní budova neměla v přízemí žádná okna, jen dvě výlohy a velké prosklené dveře vedoucí do obchodu. Nápis na dveřích hlásal, že jde o železářství, ale to, co Mark viděl za nimi, vypadalo spíše jako vetešnictví. V prvním patře pak, alespoň podle Markových informací, měly být nějaké nevyužívané kanceláře.

Teď, když stavbu viděl na vlastní oči, porovnával její podobu se záběry z družic, které v minulých dnech studoval. Před padesáti lety tu tahle budova působila tak trochu jako pěst na oko, ale dnes už nebyla kromě chybějících oken ničím zvláštní. Tedy – na první pohled.

Mark věděl, že byla od doby, která se nápadně shodovala s termínem vypátrání vlastníků IceLiftu, více než patnáct let střežena speciálními jednotkami. Podrobnosti se mu vypátrat nepodařilo, ale všechno nasvědčovalo tomu, že se holandská vláda rozhodla chránit své občany před nějakým nebezpečím. Nebo naopak uvažovala o možnosti, že majitele IceLiftu chytí, pokud by k jejich rozmražení došlo dříve, než tvrdily záznamy.

Data energetické společnosti, ke kterým se Mark dostal, jasně ukazovala, že má nájemce budovy neobvykle vysokou spotřebu elektřiny. A jistý smysl by v souvislosti s IceLiftem dávalo i to, že krátek v přízemí už nejméně třicet let provozuje jedna rodina. Mark věřil, že v něm podniká od samého počátku jeho existence, ale ověřit se mu to nepodařilo. Tak daleko do historie záznamy, které získal, nešly. Tohle všechno mu teď znovu v rychlosti probíhalo hlavou, když se přibližoval k velkým proskleným dveřím stavby.

Když vešel dovnitř, jeho přesvědčení, že je na správném místě, se ještě prohloubilo. Obchod už na první pohled neobsahoval žádné skutečně cenné zboží, přesto byl zvenčí i zevnitř vybaven bezpečnostním kamerovým systémem.

Od té doby, co Mark téměř s jistotou věděl, kde jsou zakladatelé IceLiftu, přemýšlel, jak si asi pojistili přežití. Technicky si to představit dokázal. Množství zálohovaných systémů a kdesi v pozadí někdo, kdo by zasáhl, kdyby bylo nejhůř. A jestli lhali ohledně předčasného rozmrazení – a Mark byl přesvědčen, že lhali – mohli systémy nastavit tak, aby je v případě nejvyšší nouze rozmrazily.

Větší problém než v technice ale viděl Mark v lidech. Proč by je tady měl někdo krýt? A po tak dlouhou dobu? Jedinou odpovědí, která ho napadala, byly peníze. Kdosi musel pravidelně dostávat slušné částky za to, že jsou Juhans s Hangeborem v bezpečí. Dokud jsou zmrazení, peníze přicházejí. Jakmile se něco stane, peníze téci přestanou.

To byla ale jenom domněnka a Mark si ji neměl jak ověřit. Zvažoval možnost, že by věnoval čas k získání informací z bank, kde má účty provozovatel obchodu. Pak ale usoudil, že pokud je dostatečně opatrný, bude těžké dohledat nějaké stopy.

Nakonec se tedy rozhodl spoléhat na nepřímé důkazy.

„Co si budete přát pane,“ ozvalo se za Markovými zády a on se rychle otočil. Za pultem stál muž neurčitého věku, o kterém se dalo říci pouze to, že nebyl geneticky modifikován. Nebo rozhodně ne úspěšně. Mark si uvědomil, že musí nutně patřit ke generaci, již tyhle novinky ještě minuly.

„Jen se rozhlížím. Děkuji.“

„Jistě, pane.“

Mark procházel obchodem a dumal nad tím, jak nejlépe se k zakladatelům IceLiftu dostat. Má vyzkoušet trik s policejními průkazy, který vymyslel? Neexistuje nějaká lepší možnost?

Přemýšlel, jestli budovu v noci někdo hlídá. Tedy – kromě kamerového systému. I kdyby tu ale nebylo nic dalšího, stejně neměl tušení, jak se sem vloupat. Přece jen není zloděj.

„Vy jste majitel obchodu?“ vrátil se po chvíli k pultu.

„Ano pane. Mohu vám nějak pomoci?“

„Do kdy máte otevřeno?“

David mezitím úspěšně nakoupil. Do města vyrážel s obavami, že se nevyhne návštěvě nějakého hypermarketu, kde mu budou thajsky vnucovat spoustu nesmyslného zboží, ale realita se naštěstí ukázala být daleko příznivější. V centru totiž našel několik menších obchůdků – přesně takových, jaké by tu očekával před padesáti lety. Vláda to zřejmě se starým dobrým Thajskem dotáhla až do nejmenších detailů.

Když se mu hned ve třetím krámku podařilo koupit barvy na vlasy i stříhací strojek a o pár bloků dál nějaké jídlo, usoudil, že mu zbývá ještě spousta času na toulání se městem. A tohle město za to rozhodně stálo.

Po hodině a půl bezcílného bloumání se ocitl v jakémisi rozsáhlém parku. Sedl si na lavičku a užíval si slunce, tepla a klidu.

Pak ho napadlo, že by mohl zkontrolovat poštu.

Otevřel dipa a zjistil, že má dvě nové zprávy.

První byla od Sune: „OK. Kdy a kde?“

Davidovi se rozbušilo srdce. Nemusela sice být tak stručná, ale když si uvědomil, že také mohla odpovědět záporně... To by Davida po oné noci ve vlakovém baru opravdu mrzelo.

Za normálních okolností by hned začal plánovat, kdy a kde se s ní sejde, ale čekala ho ještě druhá zpráva. Zpráva, která činila okolnosti tak trochu nenormálními. V poli odesílatel měla totiž napsáno křestní jméno Artur.

Že by to byl ten Artur?

„Konečně jsem se dostal k tomu, abych na vás našel nějaký kontakt a poslal vám zprávu,“ psal odesílatel po nezbytných úvodních zdvořilostech.

„Když jsem vás za jeskyněmi Xuroomu nepotkal, hned mi bylo jasné, co si asi myslíte. Ale jak vidíte, jsem naživu.“

David o tom trochu pochyboval. Nemůže to být zase nějaká léčka? Opatrně se rozhlédl kolem. Ani vlastně sám nevěděl proč.

„Předně byste měli vědět, že Michael – to je ten člověk, co s námi hrál v posledních dvou misích – asi si ho pamatujete – nepatří k Dětem dneška. Byl to jen najatý herec,“

pokračoval Artur. „Zřejmě stejně jako všichni ostatní, kteří nepatřili k nám – tím myslím ke klientům IceLiftu.“

Tak proto Děti dneška s událostmi v TrueWorldu nikdo oficiálně nespojoval, došlo Davidovi.

„Herci ve hře plnili různé úkoly, které jim agentura zadala,“ psal dále Artur. „Někteří si hráli na řečníky, jiní měli v rolích hráčů dodávat hře napětí. Nikdo z nich prý ale netušil, jaké nebezpečí ve skutečnosti většině účastníků hrozí.“

David přemýšlel, jestli tohle vysvětlení nemá nějaké logické trhliny, ale zatím ho žádné nenapadaly.

„Zkusil jsem Michaela po hypernetu najít a opravdu je registrovaný u nějaké kulturní agentury. Podařilo se mi ho i kontaktovat a všechno mi potvrdil. Mám vám vyřídit jeho hlubokou omluvu.“

„Ta je nám hodně platná,“ vzdychl si polohlasně David a rychle projížděl očima další řádky.

„Vyšetřování zatím prokázalo, že si hru objednal jeden z klientů IceLiftu, který v TrueWorldu také přišel o život. Policie teď zkoumá, s kým byl v kontaktu a jestli od někoho nedostal větší obnos peněz. Abych se přiznal, začínám věřit tomu, že jestli za tím byly Děti dneška, tak to měly opravdu dobře promyšlené a žádná stopa k nim nepovede.“

David si začínal myslet to samé. A ke své nevelké radosti právě nějakým zvláštním myšlenkovým pochodem dospěl i k závěru, že své dílo nejspíš opravdu dotáhnou do úspěšného konce. A že se přitom nebudou omezovat jen na Evropu.

* * * * *

39.

„TrueWorld vám dává šanci zažít tu nejúžasnější ničivou událost, jaká kdy mohla lidstvo potkat. Jediné, co by mohlo být realističtější, by byla skutečná katastrofa. Ale i ta,“ usmál se přednášející, „třeba přijde dříve, než si myslíte!“

Richard sledoval v 3Divadle své ranní vystoupení pro TrueWorld a byl na sebe pyšný. Obzvláště na svá poslední slova: „Ale i ta třeba přijde dříve, než si myslíte.“ Byla sice trochu mimo původní scénář, ale jemu se líbila. Moc.

Když to teď probíral z různých stran, musel uznat, že se lidem z TrueWorldu

simulace opravdu povedla. Jejich podklady prošel opravdu pečlivě. Snažil se v nich najít alespoň malou chybičku, aby tak k nejlepšímu představení na světě – a Richard nepochyboval, že je to opravdu to nejlepší, co dnes může simulátor virtuální reality nabídnout – přispěl svým dílem, ale neúspěšně. A tak dával alespoň doporučení ohledně toho, odkud a jak by měli diváci představení pozorovat.

Max ani další lidé z TrueWorldu ovšem nešetřili chválou. „To, že jsi srážku se Zemí jako první spočítal, ti nikdo nevezme,“ uklidňovali Richarda ve chvílích jeho pochybností. A nedalo jim ani moc práce přesvědčit ho, aby se stal tím, kdo návštěvníky TrueWorldu provede celou simulací.

Richard si pustil své vystoupení znovu od začátku. Nemohl se sám na sebe vynadávat. Právě on teď byl průvodcem, který převede lidstvo – nebo alespoň tu jeho část, která dokáže takové představení ocenit – na druhý břeh.

„Pro spoustu lidí budeš posledním člověkem, kterého v životě uvidí,“ hecoval ho v jednu chvíli při natáčení Max.

Richardovi hned nedošlo, o čem mluví. „To si lidé i tady budou moci nastavit úroveň úmrtnosti na sto procent?“ ujišťoval se pak.

„Jistě. Stejná pravidla platí pro všechny naše hry a představení.“

„Ale to půjdou na jistou smrt...“

„Přesně tak.“

„Takže...“

„Takže to určitě bude zase jedno z nejúspěšnějších představení pro lidi se sklonem k sebevraždám. A věř mi, že za tu možnost budou ochotni zaplatit balík peněz.“

Tomu Richard věřil. Sám si přece vrchol svého života plánoval přesně tak. Jenže pokud šlo o něj, viděl velký rozdíl v tom, jestli člověk zemře při skutečné katastrofě nebo jen při její simulaci. Ta skutečná by se týkala všech. A on by měl tu výhodu, že by se na ni – na rozdíl od většiny ostatních – těšil. Protože má dostatečně vyvinutý smysl pro dramatickост okamžiku.

„Myslíme si,“ přerušil Max tok Richardových myšlenek, „že Srážka Země s Vanthem bude ještě úspěšnějším představením než Světová potopa. A při potopě skončilo svůj život více než tisíc lidí...“

„To prostě jen tak přijdou a objednájí si sebevraždu? A nikdo jim v tom nebrání?“

„A proč by měl? Každý si přece se svým životem může dělat, co chce...“

„Ale i ta třeba přijde dříve, než si myslíte!“

Nahrávka s Richardovým vystoupením opět dospěla k jeho oblíbenému místu a vytrhla ho z úvah. Jistě, může přijít dříve.

Richard sáhl pro dípa a začal si prohlížet nejnovější dokumenty, které získal od Církve správného konce. Většina z těch, které dosud prošel, bohužel nebyla ani zdaleka tak užitečná, jak doufal. Ale naděje, ta tu byla stále.

„Richarde Grougu!“

Richard právě studoval úvahy Církve správného konce o možnostech způsobení jaderné katastrofy a připadaly mu, mírně řečeno, přitažené za vlasy. V dípovi už měl řadu poznámek i výpočtů a zrovna teď formuloval obzvláště složitý vzorec – když se mu najednou zdálo, že zaslechl své jméno.

„Richarde Grougu! Máte třicet sekund na to, abyste vyšel z domu s rukama nad hlavou!“

Prosím?

„Za dvacet pět sekund si pro vás dojdeme!“

Co se to venku děje?

„Dvacet sekund!“

Richard usoudil, že by nebylo od věci vstát a prověřit situaci.

„Patnáct sekund do útoku!“

A měl by možná jednat rychle.

„Deset sekund!“

Kruci...

„Pět sekund!“

O další tři sekundy později se Richard objevil ve dveřích budovy IceHelpu. Ruce měl nad hlavou a vyděšeně pozoroval asi desítku maskovaných postav v černých oblecích.

* * * * *

40.

Ve stejné době se v úplně jiné části světa David s Markem vydali od hotelu k IceLiftu 2. Na hlavách měli nakrátko střižené hnědé vlasy různých odstínů a na sobě střízlivé oblečení, které bylo jen těžko možno přiřadit k nějaké éře.

Mark znovu vešel do železářství, zatímco David zůstal venku před obchodem. Přitom se tu snažil pokud možno nenápadně rozmístit čtveřici kamer, které mu Mark svěřil.

„Co si budete přát, pane?“ ozvalo se, jen co Mark překročil práh obchodu. „Jsem rád, že se k nám opět vracíte, pane.“ Tón majitelova hlasu vyjadřoval spíše překvapení než radost. Zjevně nebyl zvyklý na takový zájem o své zboží.

„Dobrý den. Tentokrát jsem tu oficiálně,“ odpověděl mu Mark a byl by si vychutnával obchodníkově překvapení, kdyby nebyl právě zaneprázdněný maskováním vlastní nervozity. „Panevropská tajná služba,“ dodal po chvíli a vytáhl průkaz. „Venku je můj kolega,“ upozornil ještě.

„Co se stalo?“ Obchodník nasadil kamenný obličej.

„Znáte pány Randalla Juhanse a Harolda Hangebora?“ zeptal se Mark, i když tušil, že odpověď bude záporná.

„Ne.“

„Vlastní tento dům,“ zariskoval Mark. Přitom věděl, že oficiálně jim rozhodně nepatří. Tak neopatrní nebyli.

„O tom nic nevím.“

„A posílají vám peníze.“ Další risk.

„Neznám je.“

„Zkuste si vzpomenout.“

„Bohužel, pane.“

„Vy nevíte, kdo je majitelem tohoto domu a od koho dostáváte peníze?“ Mark se snažil říci to rozčileně, ale přitom dostatečně zdvořile na to, aby měl šanci dostat odpověď.

„To bude omyl, pane,“ trval na svém obchodník.

„A komu tedy platíte nájem za obchod?“

Muž se zarazil. „Já nemusím platit nájem.“

„To je váš dům?“

„Ne.“ Obchodník viditelně znejistěl.

„Ale pak byste měl platit. Ví o tom finanční úřad?“

„Já řádně platím daně, pane.“

„Ale dostáváte zdarma pronájem. A nejen to...“ zkusil Mark.

„Všechno mám v pořádku.“

„Budeme to muset prověřit.“

„Jistě.“

Mark přemýšlel, jaká je ta správná další otázka. Má se rovnou zeptat, co je vzadu v budově? Má na majitele obchodu vytáhnout vysoké účty za elektřinu?

„Máte povolení k provozování toho zařízení, které je vzadu? Víte, že může být nebezpečné?“ zkusil to z jiného úhlu.

„Jaké zařízení, pane?“

„Vy o něm nevíte? Netušíte, proč platíte tak vysoké účty za elektřinu?“

„To je sklad, pane. Můj otec podepsal smlouvu na vedení skladu.“

„To není sklad.“

„O tom já nic nevím.“

„Můžete mě spojit s vaším otcem?“

„Otec zemřel.“

„A peníze za sklad dostáváte vy?“

Chlapík zaváhal.

„Ano. Ale všechno je v pořádku.“

„Dobře, požádáme o kontrolu thajskou policii.“

Zase žádná reakce.

Mark se znovu otočil k odchodu...

„Můžete mi ještě jednou ukázat váš průkaz?“ ozvalo se za jeho zády.

Markovi přeběhl mráz po zádech. Dalo se nějak poznat, že je falešný? Otočil se a podal průkaz obchodníkovi.

Muž si ho pečlivě prohlédl.

„Sklad je zavřený. Ale rád vám ukážu, co si budete přát,“ nabídl nakonec.

„Děkuji za vaši pomoc,“ usmál se Mark a tentokrát to myslel vážně.

Chlapík jen lehce kývl hlavou.

Mark nikdy nevěřil tvrzení, že jednoduchá řešení nefungují. Naopak. Z vlastní zkušenosti věděl, že nemá smysl život zbytečně komplikovat. Byl si jistý, že má obchodník z tajemného skladu slušné živobytí, a tak je v jeho nejlepším zájmu celou záležitost moc nevířit. Ještě že to tak brzy pochopil.

Vyšel ven pro Davida a společně pak zamířili do zadní části obchodu. Tvořila ji překvapivě úzká chodba bez dveří, na jejímž konci spatřili schody vzhůru.

„Co je pod těmi schody?“ zkoumal Mark.

„Záchod, pane. Tudy,“ muž ukázal zpět do obchodu a dovedl Marka ke dveřím za pultem.

„Můžu se podívat?“

„Jistě pane.“ Mužik mu ochotně otevřel dveře. Mark pro jistotu zadržel dech a opatrně nahlédl do místnosti. Zdála se být v pořádku.

„Teď se potřebujeme podívat nahoru,“ upozornil obchodníka, když se dveře na toaletu zase bezpečně zavřely.

„Jistě.“

Všichni tři se vydali vzhůru.

Na konci schodů narazili na zamčené dveře.

Co to na nás hraje? pomyslel si Mark, ale nahlas řekl jen: „Potřebovali bychom klíč.“

Mužik si zřejmě položil otázku, zda ho má nebo ne, načež si odpověděl kladně. Následován Davidem se vydal zpátky dolů.

„Měl ho v sejfu,“ informoval David potichu Marka, jen co se vrátili ke dveřím.

Oba věděli, že při jeho otevírání mohlo být odesláno nějaké varování, ale v tuto chvíli byli rozhodnuti riskovat. Koneckonců zprávu o přítomnosti vetřelců by tu mohlo odeslat cokoli – třeba tlačítko pod pultem nebo kontakt na dveřích před nimi.

Mark vstrčil klíč do zámku a hladce odemkl. Otevřel dveře a vešel do místnosti nad obchodem. Byla opatřena jen základním kancelářským nábytkem, který budil dojem, že ho nikdy nikdo nepoužil.

Otevřenými dveřmi prošel do vedlejší místnosti. I tady stálo několik židlí, stolů a

skříněk. A pod podlahou musely být prostory IceLiftu 2. Mark o tom byl skálopevně přesvědčen.

„Všechno v pořádku?“ zkoumal obchodník.

„Kudy se jde dolů?“ zeptal se Mark.

„Tudy, pane.“ Mužik ukázal ven z místnosti. Zřejmě měl na mysli schody, po kterých sem přišli. Že by tam byly ještě nějaké dveře, které předtím přehlédli?

Všichni tři sešli zase zpět dolů a Mark ukázal vyhlédnutým směrem: „Kudy se jde do skladu?“

Obchodník si ho chvíli prohlížel. „Nevím, pane.“

Ted' si zase na oplátku Mark prohlížel toho zvláštního mužika. Opravdu nic neví? Nebo se tak jen tváří? Nezavolá na ně policii? Nezavolal ji už? Mark předpokládal, že spíše ne. To přece mohl udělat i bez toho, aby je sem pouštěl. Stačilo je jen chvíli zdržet v obchodě.

„Vy máte sklad a nevíte, kudy se do něj jde?“

„My ho jen hlídáme. Nechodíme dovnitř,“ připustil obchodník.

„Budeme muset provést ještě jednu kontrolu nahoře,“ rozhodl Mark.

„Jistě pane.“

Tentokrát zazněl v obchodníkově hlase náznak nespokojenosti. Nebo to tak Markovi aspoň připadalo. Požádal Davida, aby zůstal dole v obchodě a vydal se zpátky do prvního patra. Dveře nad schody zůstaly otevřené, a tak bez problémů prošel až do prostor nad IceLiftem 2.

Na zemi leželo tmavě zelené linoleum. Mark poklekl a zkusil k němu přiložit ucho. Dole bylo ticho. Ale co vlastně čekal? Možná, že kdyby vypnuli elektřinu, rozběhly by se tam nějaké náhradní agregáty. Ted' ale elektřina šla.

Mohli se tam majitelé IceLiftu nechat zazdíť? Ne, to nebylo moc pravděpodobné. Určitě si nechali nějakou únikovou cestu. Jenže ta může vést někam do sklepa. Nebo si mohli vybudovat tajnou chodbu do úplně jiné lokality. Mark o těchto možnostech přemýšlel už dříve, ale teprve ted' se mu začínaly jevit jako nepříjemně reálné.

V člancích, které četl, se ale jasně psalo, že policie vešla do objektu a objevila tam zmražená těla zakladatelů IceLiftu. A když je pak hlídala, stály hlídky přímo u této budovy.

Což ovšem stejně nevylučuje, že hlídali i jinde...

Policii ale nejspíš někdo z místních pomáhal. Jim nepomůže nikdo.

Znovu prošel horní patro. Jestli se dá dolů dostat odsud, musí být přístup ukryt pod linoleem. Zul si boty a zkoušel na různých místech dupat patou na podlahu. Lehce duněla – jako kdyby byla z betonu.

Začal systematicky zkoumat zvuk podlahy v celé rozsáhlé místnosti. Při tom se snažil nevynechat ani místa pod nábytkem, který různě přesouval.

Už prošel dobré dvě třetiny prostoru – a stále nic.

Pak ho napadlo, zda by nemohla být v některé ze stěn tajná chodba. Začal tedy zkoumat tloušťku zdiva. Protože v tomto patře nechyběla okna, byl s tím brzy hotov.

Stěny vypadaly naprosto normálně.

Otráveně pokračoval ve zkoumání podlahy. Až v posledním rohu získal pocit, že se zvuk dupotu změnil. Několikrát nohou uhodil do různých míst a nakonec si byl téměř jistý, že něco objevil. Část podlahy tu zněla jinak.

Zkusil nadzdvihnout kus linolea a podařilo se mu jej celkem bez potíží odlepit. Nejdříve viděl jen betonový panel, ale pak – najednou – spatřil kus kovu. Popotáhl linoleum ještě dál. To co měl před sebou – nebo spíše pod sebou – byly bez nejmenších pochyb padací dveře. Masivní ocelová brána do IceLiftu 2. Teď už o tom Mark vůbec nepochyboval.

„Soukromý prostor, vstup přísně zakázán,“ hlásal nápis na malém štítku uprostřed dveří.

Těch pět slov ale nebylo tím, co by Markovi dělalo starosti. Daleko více ho trápila skutečnost, že dveře postrádaly jakýkoli viditelný zámek. Jediné, co snad mohlo sloužit k jejich otevírání, byla ploška s řadou kontaktů.

Mark doufal, že jsou to opravdu kontakty zámku. Pořád tu totiž byla ještě druhá, nepříjemnější varianta – totiž že lze dveře otevřít pouze zevnitř. A veškeré případné problémy se systémem, které nelze vyřešit případným doplněním nafty pro záložní zdroj elektřiny, řeší probuzení osazenstva.

Ale jak se tam tenkrát dostala policie? Nebo že by lhali? Tvrdili, že Juhanse s Hangeborem viděli, a přitom se spokojili jen s pohledem na zamčené dveře?

Nakonec usoudil, že jediné, co teď může podniknout, je obkreslit si rozložení

kontaktů a později se sem vrátit s nějakým generátorem a analyzátozem kódů.

„Kdo může dovnitř, když je nějaká porucha?“ zkusil ještě po návratu do přízemí získat od obchodníka nějakou další informaci, která by mu pomohla dostat se dál.

„Porucha?“ Muž se tvářil nechápavě.

„Ano, porucha.“

„Tady nejsou poruchy.“

„Kdyby byla porucha.“

Obchodník se zamyslel. Mark si byl jistý, že tu musí existovat nějaký způsob, jak se třeba dozvědět, že je nutné doplnit palivo do generátorů. Ale bylo klidně možné, že to obchodník prostě musí provádět pravidelně. Vždy po výpadku elektřiny. A jinak třeba jednou ročně. V téhle oblasti měl Mark hodně omezené znalosti a byl si toho vědom. Jeho vždycky zajímaly kódy a programování – ne nějaké záložní zdroje elektřiny.

„Když je porucha, musím zavolat policii,“ vysoukal ze sebe nakonec obchodník.

Mark přemýšlel, jestli tím nemyslí jen poruchu týkající se alarmů. A třeba prostě jen lže. Nebo je chce odradit od dalšího pátrání.

„Dobře. Dnes jsme hotovi,“ oznámil mu nakonec.

„Všechno v pořádku?“

„Všechno v pořádku. Ale budeme muset přijít ještě jednou.“

Tentokrát si byl Mark jistý, že výraz na mužově tváři zračí rozmrzelost.

* * * * *

41.

„Teď zavřete oči a zkuste na nic nemyslet.“

Richard přemýšlel, jak to ten člověk, co se nad ním sklání, asi myslí. Představuje si, že Richarda z ničeho nic přepadne komando, odveze ho na nějaké neznámé místo, kde mu začnou dělat jedno vyšetření za druhým, a on teď nebude na nic myslet? Prostě bude jen tak ležet v té zvláštní kovovo-skleněné trubce, do které ho položili, a vyžene z hlavy myšlenky na všechno, co se právě stalo?

„Říkal jsem vám, abyste na nic nemyslel.“ Teď zněl hlas staršího muže v bílém plášti, kterého Richard považoval za doktora, o poznání nespokojeněji.

Jistě. Richard prostě zapomene na to, že ho zatkli. I na to, jak mu ukázali seznam podezřelých činností, kterých se měl údajně dopustit. Možná, že se jich i dopustil. Vlastně – určitě. Ale co má být?

„Opravdu to nemůžete chvíli vydržet?“ Doktora zjevně Richardův přístup stále neuspokojoval.

Prý že přišel z IceLiftu. Copak to je nějaký zločin?

„Ne, ale je to rizikový faktor,“ vysvětlil mu jeden z mužů v černém. „A jistá poměrně vlivná skupina lidí považuje všechny bývalé klienty IceLiftu za velkou hrozbu. Vás obzvláště.“

Vlivná skupina...?

Jenže tohle nebyl jediný problém.

„Potom tu máme vaši práci na simulaci zániku života na Zemi,“ upozornil ho ten samý muž.

„Ale to je přece naprosto legální?!“ bránil se Richard.

„To ano, ale může to být rizikový faktor. A když k tomu připočteme tu výhrůžku na konci vaší řeči...“

To přece nemůžou myslet vážně!

„A k tomu jste opakovaně navštívil stránky Církve správného konce. A získal jejich dokumenty. Které jste podrobně studoval...“

„Vy sledujete, co dělám na svém dipovi?“

„Když navštěvujete podezřelá místa, tak pochopitelně ano. A stránky Církve správného konce jsou takovým místem, pane Grougu.“

„Jestli to nedokážete,“ ozval se zase doktor, „píchnu vám uklidňující injekci!“

To se ještě dneska používají injekce? změnil Richard okamžitě směr svých úvah.

Vzápětí se opravdu vážně pokusil na nic nemyslet.

„No vidíte, že to jde,“ pochválil ho po chvíli doktor.

Richard si připadal jako malé dítě u zubaře. Nejdřív mu provádějí spoustu strašných věcí a pak si to u něj snaží vyžehlit roztomilými řečmi. „Vidíš, jaký jsi šikovný chlapeček.“ Ještě by mu mohli dát obrázek.

„Už můžete otevřít oči.“

Doktor seděl na židli vedle Richarda a něco ťukal do počítače. Richard tedy aspoň předpokládal, že je to počítač. Mělo to klávesnici – bylo celkem zřejmé, proč se do toho zařízení nezadávají informace slovně – a velký plochý zobrazovač. V jedné jeho části Richard s určitou pýchou sledoval objekt, který správně považoval za obraz svého mozku, další prostor vyplňovaly některé méně podstatné části jeho těla. Tedy – méně podstatné z hlediska toho, s čím se Richard identifikoval jako se sebou samým. Ne že by si troufl je postrádat.

* * * * *

42.

„To se dalo čekat, že se tam tak snadno nedostaneme,“ analyzoval situaci David, jakmile se bezpečně vzdálili od budovy IceLiftu 2.

„Čekal jsem to.“

„A co s tím budeme dělat?“

„Vyřešíme to.“

„No jistě, že se ptám...“ neodpustil si David.

Vzápětí před nimi zastavil taxík a odvezl je do nákupního centra. Mark se vydal pátrat po nějakém vybavení, které by mu umožnilo komunikovat s dveřmi, zatímco David vyrazil na bezcílnou prohlídku obchodů. Po několika minutách dospěl k nezvratnému závěru, že ho to nebaví, a zapadl do první restaurace, kterou uviděl.

„Jaké je to pivo?“ ozval se za ním Markův hlas o necelou hodinu později. Mark vypadal poměrně spokojeně a David to přičítal velké tašce nabitě nákupem, kterou vláčel s sebou.

„Super. Jdeme?“

„Za chvíli.“ Mark mávl na obsluhu.

„Jaký je další plán?“ zkoumal David.

„Jen co dopiju to pivo, které mi přinesou, začnu řešit náš problém. Nebo,“ Mark se podíval na hodinky, „možná až po večeři.“

Když David večer osaměl ve svém hotelovém pokoji, zjistil, že jestli se mu něco

opravdu nechce, tak jít spát. Ani na chvíli nezapochyboval o tom, že se Markovi podaří dospět k nějakému řešení, ať už bude dobré – a David o tom měl svoje pochybnosti – nebo ne. Program na druhý den byl tedy jasný. A z Davidova pohledu nevypadal nijak zvlášť lákavě.

Co se mu to vlastně kdysi nelíbilo na práci v redakci A-Plus? Že byla pitomá? No a co? Nehonili ho žádní blázni. Nikdo mu nedával sebevražedné pilulky. Ani mu nevyhrožovali koncem světa. Prostě jen sem tam zašel do nějaké mateřské školy nebo do domova důchodců a zjišťoval podrobnosti o trablech jejich obyvatel. Teď bude trávit dny ve vetešnictví někde na konci světa a řešit svoje trable.

Někdo by v tom možná cítil vůni dobrodružství. Nebo vůni dalek.

Nesmysl.

David žádnou takovou vůni necítil.

Tenkrát před lety to bylo jiné. Když o tom teď tak uvažoval, viděl první část svého života v růžových barvách. Mohl si v podstatě dělat, co chtěl. Klidně by si býval mohl i najít jinou práci. Kdyby ho to v A-Plus opravdu hodně štvalo.

V okamžiku, kdy dospěl k tomuto neotřesitelnému závěru, na něj nečekaně ze zálohy vyskočilo jeho druhé já: „Ale co ti brání, aby sis dneska dělal, co chceš? Vždyť klidně můžeš odejít z hotelu. Odjet z města. Z Thajska. Tak proč to neuděláš?“

David tomu druhému já říkal nechápavé dítě. Čas od času přemýšlel, kde se v něm bere. A proč mu musí pořád dokola vysvětlovat, že dospělí si prostě nemohou dělat, co je napadne. Rozhodně ne. Musejí dělat to, co je správné. Třeba chodit každý den do práce. S tím se přece nedá nic dělat. Jak by to vypadalo, kdyby všichni, kdo si stěžují, dali výpověď?

„Ale proč?“ ozval se zase ten hlas vzadu v hlavě.

„Proto. A neptej se tak hloupě.“

To je pořád Proč? A Nač? David přece moc dobře ví, proč si nemůže dělat, co ho napadne. Jenom se to těžko vysvětluje.

Podíval se na hodinky. Čtvrt na devět. No dobrá, možná, že nemůže jen tak odjet, ale třeba by ještě mohl aspoň na chvíli vyrazit někam do města. Zapnul dipa. Prolistoval pár stránek o Chiang Mai. A o deset minut později vycházel ven z hotelu.

K vybranému cíli to měl necelou čtvrt hodinu svižné chůze. Možná, že to byl zvláštní cíl, ale Davida – na rozdíl od všech alternativních možností, které ho napadaly – opravdu lákal. Došel až k tmavomodré budově, jejíž fotografii před chvílí viděl ve svém dipovi. Chvíli ji obcházel, až konečně našel velké skleněné dveře s nápisem Vchod. Vykročil k nim a ony se otevřely.

„Dobrý večer pane Morene, vítejte v Muzeu moderního fytoartu,“ oslovila ho mrkající palma stojící hned vedle dveří a našpulila rty. David se zastavil v půlce kroku. Jen tak tak, že udržel rovnováhu. „Nebojte se, já nejsem geneticky upravená, já jsem z plastu,“ uklidňovala ho palma. Hypernetové stránky muzea slibovaly, že si tu návštěvník v nejmodernějším prostředí vychutná rostlinná díla nejvýznamnějších umělců současnosti – ale o tom, že by měla mluvit, se nezmiňovaly.

David si o sobě vždycky myslel, že nemá žádné předsudky a je pro jakoukoli formu pokroku, která vede směrem, jenž v jeho mysli snese označení „vpřed“, ale představa mluvících rostlin se mu opravdu hodně nelíbila. Právě skutečnost, že mlčí, vždycky považoval za jejich ohromnou konkurenční výhodu.

Z myšlenek Davida vytrhl létající květináč, který se před ním po dalších pár krocích zhmotnil. Rychle mával křídly a měnil barvy, až se zastavil na světle modré.

„Nazdar Davide. Jmenuji se Květináč a budu tvým průvodcem po muzeu,“ pravil květináč vesele.

Davida Květináčovo jméno trochu překvapilo, ale pak usoudil, že je to lepší než třeba hyperprůvodce nebo superzahradník. Koneckonců proč vlastně nezůstat pěkně při zemi?

„Pojď za mnou,“ mávl na něj květináč rukou dosud schovanou pod jedním z křídel a vydal se směrem k velkým poloprůhledným dveřím vpravo od Davida. Vypadalo to, že za nimi čeká džungle plná roztodivných rostlin.

Jakmile se otevřely, David zjistil, že šlo o pouhou iluzi. Ve vedlejší místnosti nebyly žádné rostliny, ale jen několik řad sedaček. Některá místa byla obsazena, ale většina jich byla prázdná.

„Tady ti vysvětlíme, jak vznikly všechny exponáty, které za chvíli uvidíš,“ pravil vesele Květináč, ale Davidovo zklamání tím nerozptýlil. „Neboj, nebude to trvat dlouho. A pak už tě vezmu do našich úžasných skleníků,“ pokračoval Květináč, jakoby mu četl

myšlenky.

„Posaď se třeba sem,“ ukázal na jedno z volných míst.

David si schválně sedl jinam.

„To je určitě ještě lepší místo,“ zajásal Květináč. „A teď chvílku klidně sed,“ poradil mu.

Davidovi sjela na hlavu helma a vzápětí se ocitl v jakési laboratoři. Ve zkumavkách se tu vařily různobarevné lektvary a vycházely z nich podivné páry, v nichž se sem tam objevila sprška jisker. David se pomalu přibližoval k jedné ze zkumavek a do toho mu začal příjemný ženský hlas vysvětlovat, jak je v genech uložena informace, která ovlivňuje vzhled, vlastnosti i chování všech živých tvorů a rostlin.

David se sice nedozvídal nic nového, ale musel obdivovat, jak názorně jsou tady informace podávány. To musí být radost chodit dneska do školy, napadlo ho. Vzápětí mu došlo, že jeho pohled možná zkresluje skutečnost, že žádnou školu navštěvovat nemusí.

Poučnější byla druhá část prezentace, při níž mužský hlas vysvětloval, jak současní umělci navrhují úplně nové rostliny – s takovými vlastnostmi, jaké si jen dokážou představit. Když David viděl počítačové programy s prostorovým rozhraním, které umožňují úpravy jednotlivých genů i pozorování, jak se změny projeví, zapomněl na chvíli, kde vlastně je.

„A ty nejzajímavější exponáty můžete spatřit v našem muzeu. U každého z nich se dozvíte nejen to, kdy a kdo ho vytvořil, ale také zajímavosti o použitém genetickém kódu. V poslední části muzea si pak budete moci vyzkoušet tvorbu vlastní rostliny,“ uzavřel hlas.

„Tak pojďme, máme toho spoustu k prohlížení,“ vyzval Davida Květináč, jen co helma skončila promítání a vznesla se vzhůru. Tentokrát David ochotně poslechl.

První skleníkový sál ovšem Davida zklamal. Byly tu k vidění jen samé docela normální rostliny. Možná, že jako botanik by si je vychutnal. Ale takhle?

Zato květináč byl nadšený. Od první chvíle jásal nad každým exemplářem, který mījeli. Jeden měl šest stonků symbolizujících šest kontinentů, druhý zcela nový originální tvar listů vyjadřující volnost a svobodu, další měl zase svým neobvyklým odstínem zeleně působit dojmem věčného jara. David se chvíli snažil tuhle symboliku pochopit, ale

pak dospěl k závěru, že je to zbytečná práce. Z jeho pohledu tím umělci jen maskovali nedostatek fantazie.

Po deseti minutách si David musel přiznat, že od muzea fytoartu přece jen očekával něco jiného. Co je to za umělecké rostliny, když jsou zelené, rostou od země nahoru a mají všechny standardní náležitosti? Kde jsou ty květiny, které mu dip ukazoval v hotelu?

Květináč Davida zkoušel ještě rozptýlit několika botanickými vtípkami, ve kterých hrály hlavní roli chlorofyl a karotenoidy, ale neúspěšně.

Mezitím se dostali k dalším zdánlivě poloprůhledným dveřím.

„Zavři oči,“ rozkázal najednou Květináč.

David zaváhal. Třeba za dveřmi čeká nějaké příjemné překvapení, ozval se v něm optimista. Byla by škoda Květináče neposlechnout.

Ale je to málo pravděpodobné, upozornil ho realista.

Žádná příjemná překvapení neexistují, doplnil pesimista.

David ještě chvíli přemýšlel, pak zavřel oči a opatrně udělal pět kroků vpřed.

Něco tu vonělo. Zkusil nosem nasát více vzduchu. Úžasné. Ve vzduchu se mísily stovky různých vůní. Nebo přesněji – tak nějak si David představoval situaci popisovanou jako mísení stovek vůní. Cítil exotické koření, zahradní byliny, růži, levanduli...

„Ocitl jsi se u obrovské zelenohnědé příšery nastříkané nějakým značkovým parfémem,“ ozval se pesimista. Davidova představivost během dvou vteřin vytvořila před jeho očima skutečné monstrum, a tak pro jistotu rychle otevřel oči. Stál na samém okraji další haly, která byla plná rostlin s pestrobarevnými květy nejroztodivnějších velikostí i tvarů.

„Kleopatřina láska,“ pravil vemlouvavě Květináč a ukazoval na rudý květ velikosti melounu a tvaru srdce. „S vůní zralých jahod,“ dodal.

David se k němu přiblížil. Opravdu. Květ voněl jako jahody a David se musel hodně ovládat, aby potlačil slintání. Pod květem se na zvláštní cedulce zobrazovaly vybrané prvky genetického kódu rostliny s vysvětlivkami.

„Malá lesní víla,“ vyrušil ho ze zaujetí Květináč, když zřejmě usoudil, že se David věnoval prvnímu exponátu dostatečně dlouho. „Voní jako čerstvě spadané jehličí,“ dodal

zase.

Davidu překvapila rostlina s velkým růžovým květem, jehož nejspodnější okvětní lístky spadaly podél stonku dolů jakoby tvořily závoj.

Postupně obešel desítky rostlin a jediné, co jim tentokrát mohl vytknout, byly ty kýčovité názvy.

„A tady je vítězný exponát naší loňské soutěže: Strom lidožrout,“ ohlásil květináč právě ve chvíli, kdy se David začínal nudit. Všechny ty květy kolem byly sice krásné, ale další si už podrobně prohlížet nemusel. Teď se ale otočil za Květináčovým hlasem. Místo něj spatřil sám sebe ve větvích asi dva a půl metru vysokého stromu obsypaného rudými květy ve tvaru jazyků.

Instinktivně sebou trhl.

Pak zaměřil zrak na postavu ve větvích.

Měl na to jen několik vteřin, protože ji jazyky vzápětí začaly olizovat. Během několika dalších sekund z ní slízaly oblečení a po několika minutách už ve větvích zbyla jen kostra. Ta se vzápětí s rachotem sesula a spadla na trávník. David se oťrásl.

„A teď si to můžeš vyzkoušet na vlastní kůži,“ pravil radostně Květináč, který se vynořil zpoza stromu. Vesele zamával křídélky a vrhl na Davida zářivý úsměv.

„Kudy se leze nahoru?“ David se vydal směrem ke stromu.

„Nééé, to byl jen žert!“ zaječel Květináč.

„Taky jsem to nemyslel vážně,“ uklidnil ho David. Hlavou mu ale vrtalo, jestli by ten lidožroutský strom opravdu dokázal spořádat člověka. Napadlo ho několik způsobů, jak to zjistit, ale ani jeden z nich se mu nezamlouval. Poprvé se mu zastesklo po Dětech dneška.

„A teď, teď nás čeká oddělení rajských plodů,“ ohlásil Květináč, když se ocitli u dalších dveří.

Jakmile se otevřely, David spatřil zatím nejbláznivější scénu. Zahradu, o které kdyby se mu byl jen jednou jedinkrát zdálo v noci po nějakém mejdanu, dal by si závazek, že už nikdy nebude pít. A možná, že by ho tentokrát i splnil.

Obrovské varianty pomerančů, jablek nebo třešní mu připadaly ještě docela normální, ale jahody, z nichž trčely banány, hrušky obsypané borůvkami nebo kiwi rostoucí přímo v plátcích ho překvapily. A z plodů ve tvaru malých dětí se mu dělalo

trochu mdlo.

Právě si prohlížel trochu kýčovitou postavičku z kaštanů, která rostla na jednom ze stromů, když mu někdo zezadu položil ruku na rameno.

„Čau Davide. Rád tě zase vidím,“ pravil hluboký, trochu strojový hlas.

V Davidovi by se v tu chvíli krve nedořezal.

Tak už ho našli. To ho mohlo napadnout, že když je muzeum vybavené nejmodernější identifikační technikou – no jistě, vždyť ho tady zase jednou všechno zdraví jeho jménem! – tak se ty informace dostanou i k nim.

Že sem vůbec chodil.

Ale...

Teď mu to teprve došlo – hlas za ním mluvil jeho mateřštinou.

Že by to nebyli oni?

Otočil se.

Stejně jako nepoznával ten hlas, nebyla mu povědomá ani bytost, které patřil.

Pozorovala ho zlatavými panenkami bílých očních bulv zasazených v obrovských, zřejmě plastových brýlích. Na hlavě měla zvláštní čepici z čehosi, co připomínalo materiál používaný kdysi k výrobě drátěných vest.

„Ty mě nepoznáváš, vid’?“ pravila postava, když se nedočkala odpovědi. Sotva přitom otevřela ústa.

David horečnatě přemýšlel. Mohl by tohle opravdu odněkud znát? Nemohli se třeba potkat na tom nešťastném teleportovém večírku?

Usoudil, že ne.

Tohle by si určitě pamatoval.

Vzápětí usoudil, že zřejmě půjde o další atrakci muzea fytoartenartu. Vzpomněl si na svůj první zážitek poté, co vešel do budovy, a zadoufal, že ani tentokrát nejde o nějaký zvláště podařený exponát.

„My se odněkud známe?“ prohodil nakonec konverzačně. Teď může atrakce předvést svou schopnost improvizace.

„Z redakce A-Plus?“ navrhla postava.

David zkoprněl. Hlavou se mu chvíli honily stovky různých myšlenek, ale ani jednu

z nich nebyl schopen zachytit. Mohlo to trvat tak dvě nebo tři sekundy. Odkud vědí, že pracoval v A-Plus? A proč to na něj právě teď vytahují?

„Když jsi se nechal zmrazit, tak to tam šlo všechno do háje,“ pravila postava. „Ale nehledej v tom nějakou souvislost,“ dodala rychle.

David ještě pořád nevěděl, co si má myslet.

„Mokrouš se pěkně vztekal, když jsi zmizel. Běhal po redakci a na všechny řval, že jsme kvůli tobě přišli o exkluzivní téma. Že kdybys o IceLiftu řekl nějakému schopnému redaktorovi a nezkoušel pátrat na vlastní pěst, mohlo se A-Plus pěkně vytáhnout.“

Mokrouš. Jestli tenhle člověk – a David teď o postavě před sebou nutně musel začít uvažovat jako o člověku – zná přezdívku šéfredaktora A-Plus, tak musel nejspíš opravdu pracovat v redakci. Tohle by přece nikde nezjistili. Nebo ano?

Znovu si pozorně prohlížel to, co bylo vidět z obličeje bytosti před ním. „Tak už si sundej tu masku a nenapínej mě.“

„To není maska.“

„Ne?“

„Já jsem Robert,“ řekla postava.

„Robert? No nekecej...“ ujelo Davidovi.

„Nepoznal bys mě, co?“ zeptal se Robert celkem zbytečně.

David jen zakroutil hlavou.

„Experimentuju. Na stáří jsem se odstěhoval do Thajska. A pak jsem začal mít nějaké zdravotní trable, blbě vidět, chodit... A tak jsem si nechal udělat tohle,“ máchl rukou kolem svého těla. „Mám umělý srdce, rozšířenou paměť, syntezátor zvuku, přímé bezdrátové připojení na hypernet,“ vyjmenovával Robert.

„Takže je teď z tebe něco jako kyborg?“

„Tak něco.“

David nevěděl, co na to říct.

„Sice to vypadá divně,“ přerušil pauzu Robert, „ale funguju dobře. Třeba očima ti můžu vidět až do žaludku.“

„To asi nebude pěkný pohled,“ usoudil David.

„To asi ne. Už to moc nepoužívám. Ale ze začátku jsem se tím docela bavil,“ zasnul se Robert.

„Nezajdeme někam na jedno?“ navrhl David. „Jestli nemáš nějakou důležitější práci...“

* * * * *

43.

Druhý den ráno měl Mark u snídaně červené oči a bylo na první pohled vidět, že toho moc nenaspal. David ho vhodně doplňoval.

„Tak co je nového?“ obrátil se na Marka.

„Nic. Okolo budovy je klid,“ odpověděl mu Mark, který si právě prohlížel analýzu záznamu kamer před budovou IceLiftu 2.

„Myslím s tím otevíráním dveří,“ upřesnil David.

„Pojedeme to zkusit.“

Tentokrát šli nahoru oba. Kamery umístěné před domem střežily budovu spolehlivě a v případě jakýchkoli podezřelých událostí měly Marka s Davidem varovat. Kdyby přijela policie, museli se rychle zbavit falešných průkazů a pak už se jen nesesypat, až je povezu k výsledku.

I na tohle David myslel, když seděl v podřepu nad masivními ocelovými dveřmi. Jeho úkolem bylo tisknout k nim kontaktní destičku, kterou Mark vytvořil pro komunikaci se zámekem, zatímco Mark neustále pozoroval displej svého digitálního přítele. Sem tam si pro sebe něco nesrozumitelného zamumlal.

Jejich snažení trvalo sice teprve čtvrt hodiny, ale Davida už teď bolely skrčené nohy. Když o tom tak přemýšlel, dospíval k závěru, že to tady sice včera byla otrava, ale ne tak velká, jako dnes. Raději ani nepřemýšlet o tom, co bude zítra.

„Je to tak, jak jsem si myslel,“ oznámil mu po dalších nekonečných minutách Mark.

„Jak?“

„Klíč požádá systém zámku o kód a pak mu vrátí odpověď. Naštěstí mají data směřující ven i dovnitř stejný formát a zatím to vypadá, že se dveře nezablokují, když dostanou špatná data. Ani když jich přijde víc.“

„Takže se tam dostaneme?“ zeptal se bez okolků David, kterého technické detaily až tak nezajímaly. To je ten trabl s lidmi od počítačů, pomyslel si. Vylíčí vám podstatu

problému, ale o řešení z nich nedostanete ani slovo.

„Doufám.“

„A na čem to záleží?“

„Na spoustě věcí.“

„Například?“

„Například na tom, jestli na jeden kód existuje jen jedna správná odpověď. Nebo na tom, jestli budou dveře posílat v rozumném časovém rozmezí vícekrát stejný kód. Na tom, jak rychle bude zámek schopen zpracovat různé odpovědi a jestli ta doba bude vždycky stejná. Jestli se po nějakém počtu špatných pokusů nezablokuje. A taky na tom, jestli má být pro výpočet odpovědi použit nějaký standardní algoritmus...“

„A nic z toho nevíme...“ ujasňoval si David.

„Přesně tak.“

„A kdyby třeba dveře posílaly víckrát stejný kód?“ chytil se David jediné věci, kterou si zapamatoval.

„Tak bychom na něj zkusili pokaždé jinou odpověď. A opakovali bychom to tak dlouho, dokud se nenajde ta správná.“

„A kolik různých odpovědí bychom museli vyzkoušet?“

„Dost. Počkej chvíli...“

David zmlkl. Chvíli Marka pozoroval, pak zkusil přesunout váhu svého těla na druhou skrčenou nohu a nakonec se pokusil přemýšlet o něčem jiném, než je otevírání dveří v IceLiftu 2. Nepohodlná poloha mu to usnadňovala. Kromě komplikací s odemýkáním dveří byla bolavá kolena dalším naprosto přijatelným tématem k úvahám.

„Ale kdyby se ten zámek dal prolomit tak primitivně – to by od nich bylo docela hloupé, ne?“ nedalo mu to zase po chvíli.

„Nemohli počítat s tím, že se výrazně změní architektura počítačů a já si sem dnes přinesu digitálního přítele, který má o několik řádů vyšší výkon, než nejvýkonnější computery jejich doby.“

David o tom chvíli přemýšlel. Nakonec usoudil, že má o šifrování tak mlhavé představy, že jakýkoli názor, ke kterému by mohl dospět, by musel být nutně zcela nepodložený.

„Já to teď chvíli přidržím a ty si pohodlně sedni,“ přerušil jeho úvahy Mark.

David se obával, že chápe, co to znamená. Dveře se zřejmě neotevrou v dohledné době. Co naopak nechápal, bylo to, jak by si tady měl pohodlně sednout.

„Nešlo by tam ty kontakty nějak připevnit?“ navrhl.

„Třeba jak?“

Po několika hodinách se z dobývání IceLiftu 2 stala zaběhnutá rutina. David s Markem se po půlhodinách střídali v držení kontaktů a sledování dipa. David už Markovi povyprávěl o svém včerejším nečekaném shledání s Robertem a prodiskutovali i spoustu jiných, více či méně zajímavých témat.

David také průběžně přemýšlel o tom, jak by mohl znít titulek jeho imaginárního článku o hledání majitelů IceLiftu, přičemž došel k variantám jako: Jak jsem dlouhé hodiny držel kontakty nebo v horším případě: Jak jsem měsíce a měsíce držel kontakty. Pak usoudil, že by tak článek asi neměl příliš vysokou čtenost. Ale zase by to bylo rozhodně originálnější než třeba: Vlítnul jsem na ně s brokovnicí.

„A co když to dneska k ničemu nepovede?“ zkoumal zase jednou ve chvíli, kdy se s Markem střídali.

„Tak se to povede zítra. Nebo pozítří. Nebo...“

„... jasně, nebo popozítří. Nebo za měsíc. Za dva...“

„Jestli to bude trvat tak dlouho, dám dohromady nějaký držák,“ uklidňoval ho Mark.

„A nemohli bychom se tam dostat jinudy?“

„Třeba jak?“

„Co kdybychom probourali nějakou stěnu?“

„Když tu mají takové dveře, určitě mysleli i na stěny. Budou zevnitř opancéřované.“

„A co nějaké sociální inženýrství?“ navrhl David.

„Máš nějaký návrh?“

„Prostě zadáš heslo, které nějak souvisí s člověkem, který ho používá. Třeba jméno jeho dcery. Manželky. Milenky. Psa.“

„Tady ale žádné heslo není,“ připomněl mu Mark. „Jen odpověď na kód.“

„Třeba je ta odpověď vždycky stejná.“

„Jasně a úplně jednoduše zakódovaná. A nebo je tu možná někde na těch dveřích napsaná tajná hádanka, které když přijdeš na kloub, tak prolomíš ochranu a ony tě pustí

dovnitř,“ ušklíbl se Mark a David usoudil, že nemá smysl se právě teď chlubit, že povrch dveří už dříve pečlivě prozkoumal.

Právě když Mark pozdě odpoledne nad dipem přemítal, jak to navléknout, aby je tu majitel nechal přes noc, ozvalo se ze dveří hlasité cvaknutí. Vzápětí se začaly pomalu otevírat směrem dolů. David, který přicházel o pevnou oporu pod rukama, rychle uskočil stranou.

„Joo!“ dával Mark průchod své radosti.

David se pomalu vzpamatovával z leknutí a zvědavě nahlížel do prostoru, který se pod nimi otevřel. Nebo aspoň do té jeho části, kam dohlédl.

O chvíli později zahájil Mark sestup dolů. Byla tam tma, ale během několika vteřin si ho zřejmě všiml nějaký senzor a rozsvítil zářivky na stropě.

Místnost měla ocelové stěny – přesně, jak Mark očekával. K jeho překvapení však byla úplně prázdná. Jen vedle schodů spatřil v podlaze další dveře.

„Davide, pojď sem,“ houkl nahoru a David ho následoval.

Ručičky Markových hodinek ukazovaly půl páté a bylo zřejmé, že obchodník se za chvíli bude chtít vydat domů. Jenže teď už nemohli odejít. Co když systémy zaznamenaly přítomnost vetřelců a začaly s rozmrazováním? Pak by jim Juhans s Hangeborem mohli utéct. A to by byl konec.

David zachmuřeně hleděl na druhé dveře. „Stihneme to?“ zkoumal, když zachytil Markův pohled na hodinky.

„Možná, že tu dnes budeme muset našeho milého hostitele trochu zdržet.“

Pak bez řečí podal Davidovi jeho část elektronického klíče a znovu spustil odemykací program. Vybaven zkušenostmi z první akce dokázal dip otevřít zámek za necelou půlhodinu.

Markovi připadalo, že se druhé dveře do IceLiftu otevírají celou věčnost. Zkoušel jim pomoci nohou, ale bez zjevného výsledku.

Zmocnilo se ho napětí. Už jen pár okamžiků je dělí od setkání s Juhansem a Hangeborem. Pravda, zpočátku to bude jen takové jednostranné setkání, ale jen co je rozmrazí...

Konečně se dveře zcela otevřely a on mohl vejít. David ho v těsném závěsu následoval.

Nějaké čidlo opět rozsvítilo světla.

Tentokrát byli zjevně na správném místě. U jedné ze stěn místnosti stály dvě vany, které už znali z IceLiftu 1, a vedle nich v prosklených skříních leželo několik počítačů. Teprve když přišli trochu blíž, Mark si uvědomil, že je na nich něco divného.

V tu chvíli se za nimi ozval hluk. Oba se okamžitě otočili – a spatřili zavírající se vchodové dveře. Než stačili cokoli podniknout, zhaslo světlo.

„Padáme,“ houkl Mark – celkem zbytečně – na Davida a bez rozmýšlení vyrazil zpátky ke vchodu.

„Něco mezi ně strč,“ radil mu David.

Dveře se ale s lehkým cvaknutím zaklaply dříve, než k nim Mark doběhl. Zavírání jim zjevně šlo daleko lépe než otevírání.

„Tak co?“ prohodil David směrem ke dveřím.

„Nestihl jsem to.“

„Krucí...“

„Všiml sis, že ty počítače vedle van nejsou zapnuté?“ dodal Mark.

„Ne,“ přiznal David.

„Co to může znamenat?“ ozval se zase po chvíli.

„Že tady Juhans s Hangeborem nejsou. Nebo aspoň rozhodně ne žíví.“

„Třeba to jen nejsou ty správné počítače,“ navrhl David.

„Pochybují.“

* * * * *

44.

„Komise je připravena vynést stanovisko.“

Richard seděl v místnosti asi šestkrát šest metrů a očekával věci příští. Poslední hodiny strávil sám v malém pokoji se zamřížovanými okny. Sebrali mu úplně všechno, co měl u sebe – včetně oblečení – a převlékli ho do hráškově zeleného pyžama.

Nenechali mu dokonce ani dipa.

„Richarde Grougu, povstaňte.“

To se dalo čekat – bude se hrát divadlo. Je třeba učinit řadu nesmyslných úkonů, které téhle frašce dodají zdání něčeho velkého a důležitého. Pro případ, že by ji náhodou někdo nechtěl brát vážně.

No dobře.

Richard vstal.

„Richard Grougu! Byl jste shledán psychicky narušeným v úrovni 5-7-44 podle specifikace H-34-9. Vzhledem k povaze vašeho narušení a k potenciální míře nebezpečí pro společnost budete podroben ústavní péči.“

To ho jako zavřou? Za to že se nechal zmrazit, pomáhal vytvořit simulaci v TrueWorldu a prohlížel si nějaké hypernetové stránky?

„Uvidíte, že se potom budete cítit daleko lépe,“ uklidňovala ho o půl hodiny později příjemná dáma v bílém plášti na příjmu do oddělení pro dlouhodobé pacienty.

„Ale já jsem se cítil dobře,“ informoval jí Richard. „Než jste mě odvezli sem.“

„Cítil jste se dobře, když jste přemýšlel o ošklivých věcech.“

„Já si můžu přemýšlet, o čem chci,“ oponoval jí v duchu Richard.

„A my vám pomůžeme, abyste se cítil dobře, i když máte úplně normální myšlenky,“ dodala, když se nedočkala odpovědi.

Cože? To se jako má cítit dobře třeba při víkendovém nákupu?

„Jak dlouho mě tu budete držet?“ rozhodl se pro věčný přístup.

„Tak dlouho, jak bude potřeba. Půl roku, rok, dva... Ale nebojte se, vy tu budete rád. Vlastně vás tu ani nebudeme nijak držet...“

„Takže mohu odejít?“ Richard nevěřil svým uším.

„To ne, ale...“

„Ale co?“

„Už po prvních dnech ucítíte, že je vám mnohem lépe.“

„Co se mnou budete dělat?“

„Nabídneme vám prožitky, které vám chybějí k doplnění vaší plnohodnotné identity. A potlačíme ty druhy vnímání, které ji narušují. S pomocí virtuální reality a moderních léků dokážeme...“

„Vy mi chcete sebrat moje já!“ skočil jí Richard do řeči.

„Upravit, Richarde, upravit. A jenom tu jeho část, která vám brání užívat si plnohodnotně vašeho života.“

Užívat si života? Richard si okamžitě vybavil, kdo tohle slovní spojení s oblibou používal. Jistě, Mark si to uměl zařídit...

* * * * *

45.

„Vítejte pánové!“

V místnosti zazářila světla a David se – tentokrát výjimečně naprosto okamžitě – probudil. Jen o několik sekund později si uvědomil, kde je. Nebylo to tak těžké. Ležel na chladném betonu a bolelo ho celé tělo.

„Ale no tak, přece nebudete ležet na zemi. Posad'te se u nás...“

David se otočil po hlase. Přes Markovu zdviženou hlavu zahlédl asi padesátiletého, štíhlého vysokého muže.

„Vy jste Harold Hangebor,“ prohlásil Mark. Znělo to jako tvrzení, ale mohla to být i nesmělá otázka.

„Těsně vedle.“

„Randall Juhans? Vždycky jsem si vás pletl...“

David uvažoval, jestli se přidat k dialogu, ale nenapadlo ho nic chytrého, co by mohl říci.

„Tak se přece posad'te,“ vyzval je znovu Randall Juhans a sám si sedl na jednu ze dvou polstrovaných židlí. David si byl téměř jistý, že tu před tím, než usnuli, nebyly.

Mark se pomalu zvedl ze země...

„Tamhle prosím,“ pokynul mu Juhans k další dvojici židlí vzdálených dobrých šest metrů od té jeho. David si teprve teď všiml, že něco drží v ruce. Nápadně to připomínalo pistoli.

Mark ušel několik kroků a posadil se. David usoudil, že sezení na židli nemůže být horší než polehávání na studeném betonu a následoval Marka. Pak se mu hlavou prohnala blesková vzpomínka na to, kam ho v životě zavedly podobné teorie o tom, že něco nemůže být horší než něco jiného, a jeho tvář vykouzila zvláštní grimasu.

„Dáte si něco k pití?“ zeptal se Juhans a nečekaje na odpověď kopl jejích směrem

láhev s bezbarvou tekutinou tak, aby se k nim bezpečně dovalila po podlaze.

„Díky.“ Mark se pokusil vyloudit na tváři úsměv.

David se sehnul pro láhev a pomalu odšrouboval uzávěr. Potom k ní přičichl. Nic necítil. Opatrně do tekutiny namočil jazyk. Chutnala jako obyčejná voda, a tak si párkrát lokl. Podal ji Markovi.

„Nemáte nějaké otázky?“ ozval se Juhans do ticha.

David si vzpomínal, že v Markově plánu byla spousta otázek. A slibovaly řadu zajímavých odpovědí.

Jenže ten plán, jak si David dobře vzpomínal, předpokládal trochu odlišnou situaci. Především z hlediska toho, kdo se dívá do hlavně pistole. A na čí straně je výhoda momentu překvapení.

„Myslel jsem, že jste se nás chtěli na něco zeptat, když jste sem vážili tak dlouhou cestu,“ přerušil jeho myšlenky Juhans. „Ale nevádí. Budu se ptát já.“

Davidovi to nepřipadalo jako lepší varianta, ale nebyl v náladě se s někým dohadovat. Obzvláště ne s chlapíkem, který si hraje se zbraní. Po očku sledoval Marka, ale ten se snad poprvé za dobu, co ho David znal, tvářil, že neexistuje.

„Tak copak jste měli v plánu, hoši?“ splnil Juhans svůj slib.

„Oněměli jste?“ dodal po chvíli, když se nedočkal odpovědi.

„Přišli jsme si s vámi popovídat o IceLiftu.“ David usoudil, že je na čase prolomit ledy.

„Zatím to tak moc nevypadá, pane Morene,“ usmál se Juhans.

David chvíli přemýšlel, jestli to, že Juhans zná jeho jméno, je dobrá nebo špatná zpráva. Poměrně záhy dospěl k závěru, že se touhle otázkou právě teď nemá smysl znepokojoovat.

„Chtěl jste o nás napsat nějaký pěkný článek?“ zkoumal Juhans.

„To rozhodně,“ ušklíbl se David.

„Tak se ptejte.“

„Co s námi hodláte udělat?“ ozval se místo Davida Mark.

„O tom ale přece nechcete psát...“

„Ptám se čistě soukromě.“

„A co jste s námi chtěli udělat vy?“

Podle Davidova názoru byla tohle otázka pro Marka, a tak vyčkával.

„Asi jste nás chtěli rozmrazit, když jste si s námi přišli povídat,“ tipoval Juhans.

„To asi ano,“ připustil Mark.

„Ale to jste nás mohli zabít, pánové,“ upozornil ho káravě Juhans.

„Udělal bychom to opatrně,“ uklidňoval ho Mark.

„Každopádně jsem radši, že nás přístroje rozmrazily i bez vašeho zásahu.“

„Jak dlouho už jste vzhůru?“ zapojil se do hovoru David.

Juhans se podíval na hodinky. Chvilí pohyboval rty, jako kdyby něco počítal.

„Třicet osm hodin a pár minut.“

Teď začal v duchu počítat David. Jak dlouho tu mohli být s Markem zavření? Včera večer – a David téměř nepochyboval o tom, že sem přišli včera večer – se nejdřív snažili po hmatu zorientovat v místnosti. Potom si zkoušeli přisvítit s pomocí dipů, ale to se neukázalo jako příliš dobrý nápad. Nakonec si sedli na betonovou podlahu a dávali dohromady nějaký plán.

Celkem zbytečný plán.

I když – kdyby se teď jeden z nich proti Juhansovi vrhl, tak by možná...

Ne, to je nesmysl.

Juhans by určitě neváhal se střelbou. Už vsadil na IceLift příliš mnoho.

David se vrátil k počítání. Podle všeho se musel Juhans probudit v ten den, kdy sem Mark poprvé přišel... A pak nejspíš někudy nepozorovaně zmizel.

Ale jak se sem vrátil – i s těmi židlemi – aniž by je vzbudil? Mohli opravdu spát tak tvrdě? Nepustil jim sem třeba nějaký uspávací plyn? Tahle myšlenka se Davidovi vůbec nelíbila.

„A kdepak je pan Hangebor?“ přerušil ticho Mark.

„Není daleko,“ odpověděl mu ochotně Juhans. „Přece jen nevíme, jaká další hloupost by vás ještě mohla napadnout...“

„Další?“ reagoval dotčeně Mark.

„Předpokládám, že jste vymysleli spoustu hloupostí, které vám měly usnadnit naši diskusi.“

Juhans sáhl pro sáček vedle své židle a vysypal jeho obsah na zem.

„Průkazy policie, starý diktafon,“ začal vyjmenovávat, „pistole, náboje...“

Davidovi se v duchu všechny rekvizity skládaly do mozaiky plánu, který Mark vymyslel. Do plánu, kde oni, policisté, překvapí je, zločince. „Jak dlouho jsme byli zmrazení?“ měli se plačtivě ptát Juhans s Hangeborem. „Dva roky. Čekali jste, že až se vzbudíte, budou vaše zločiny promlčené? Tak to máte smůlu,“ říkal by podle scénáře Mark. „Když budete spolupracovat, máte šanci na nižší tresty,“ utěšoval by je David.

„Chtěli jste nás zatknout?“ ozval se zase Juhans. „Vyslýchat?“ Podíval se na hodinky. „Tak do toho. Ještě máte pět minut.“

„Podle čeho jste si ze všech přihlášených lidí vybrali ty, které vezmete do IceLiftu?“ David dospěl k závěru, že otázky, které plánoval Mark, teď nedávají smysl, a tak se rozhodl zeptat na něco, co ho opravdu zajímá.

Juhans se poškrábal na čele. „Měli jsme docela složitý vzorec, který bral v úvahu velikost majetku, zemi původu, existenci vzdálenějších příbuzných i nějaké další rizikové faktory.“

Davida tahle odpověď neuspokojila. „Ale já jsem nebyl bohatý,“ oponoval.

„Takhle z hlavy to opravdu nevím, pane Morene. Několik chudších zákazníků si na platby IceLiftu vzalo půjčku. Aniž by o tom věděli. Třeba to byl i váš případ.“

Cože? Takže oni ho nejen o všechno obrali, ale možná ho ještě i zadlužili?

Po padesáti letech je to už ale asi stejně jedno.

„Zmražené lidi lze rozmrazit kdykoli, je to tak?“ změnil David po chvíli přemýšlení téma.

„V Evropě ne,“ odpověděl bez otálení Juhans.

„A tady?“

„Tady ano. Kdyby ale úspěšně rozmrazili vás a nás pak našli tady, klidně by nás přivedli k životu také. Což by se nám, po pravdě řečeno, vůbec nehodilo.“

„Museli jsme se trochu pojistit,“ dodal, když se na tvářích jeho společníků objevily výrazy úžasu.

„Takže vy jste klidně riskovali naše životy,“ vypadlo málem z Davida, ale včas se zarazil. Tahle slova by tu byla opravdu zbytečná.

„A co bude dál?“ ozval se znovu Mark.

„Juhans s Hangeborem budou dál zmrazení. Ještě aspoň padesát let.“

„A Moren s Moonem si budou dál užívat života v současnosti,“ dodal Mark.

„To nezní špatně,“ přidal se David, kterému najednou varianta, že bude žít v téhle době, zdaleka nepřipadala tak špatná jako dosud. Už se tady začíná docela orientovat a zná tu i pár sympatických lidí. Honorář, který mu přišel za jeho první článek o IceLiftu, se navíc zdál být výrazně lepší, než bývaly ty před padesáti lety. A problémy s Děťmi dneška, ty se nakonec určitě nějak vyřeší.

„Jsem rád, že jste spokojeni,“ ušklíbl se Juhans.

Mark s Davidem čekali, co z něj ještě vypadne.

„Možná bych vám ještě měl říct, že Juhans s Hangeborem teď budete vy dva,“ ozval se po chvíli dramatického ticha.

David s Markem se po sobě podívali.

„A Moren s Moonem budeme my,“ dodal Juhans. „Jestli si nakonec nepořídíme nějaká hezcí jména...“

„Ale vždyť jste chtěli být ještě zmrazení...“ zkoušel mu oponovat David.

„Ukázalo se, že to nebude nutné. Svět kolem sice ještě nesplňuje přesně podmínky, které jsme si nastavili pro rozmrazení, ale už je jim docela blízko. Navíc se nám naskytla příležitost ujmout se ještě majetku pana Moona...“ Juhans se zjevně docela bavil. „A kdybychom vás nechali jít, tak byste vy, pane Morene, o nás ještě mohl napsal nějaké ošklivé lži...“

„To ne...“ bránil se David.

„Když už nás varovný systém rozmrazil,“ skočil mu do řeči Juhans, „tak nám tohle přijde jako nejlepší řešení...“

„A jak si myslíte, že to uděláte?“ zapojil se do diskuse Mark.

„Máte nějaký nápad pane Moone?“

„Vaše podoba byla ve všech novinách. A naše identita už je v systémech, kam se jen tak nedostanete...“

„Máte příliš omezený pohled na svět, pane Moone. My se nepotřebujeme dostat do žádných systémů. Protože my teď máme opravdu hodně peněz.“

* * * * *

46.

Vany se pomalu vytvarovaly podle těl svých nových obyvatel.

“Harold vám jistě vybral nějaký pěkný film, tak snad se budete dobře bavit,” uslyšel David Juhansův hlas. „Jen sem tam vám ho přeruší ukázky z našich životů. Abyste si pěkně zvykali na svou novou identitu,” dodal a podtón v jeho hlase se Davidovi vůbec nelíbil.

Možná, že kdyby mu někdo nabídl příležitost stát se někým jiným dříve, nebránil by se. Říkal by si, že taková změna může být jen k lepšímu.

Ale to byl ještě optimistou.

Škoda, že to tenkrát o sobě nevěděl.

„Žádné hlouposti, mířím na vás,” ozval se druhý hlas, který zřejmě patřil Hangeborovi. David s Markem ho spatřili jen krátce, když si lehali do van.

Juhans přišel k Davidově vaně a nasadil mu na hlavu plastovou helmici.

Potom udělal totéž u Markovy vany a poodešel ke skříni s počítači.

David si začal potichu prozpěvovat.

„Je ti dobře Davide?” zaslechl Markův ustaraný hlas.

„Skvěle.“

„To je dobře.“

„Vzpomněl jsem si na tvoji protistresovou metodu. Představuji si, že jsem hlavní postavou filmu. Hudba se stává hlasitější a hlasitější, přichází závěrečná scéna...”

„... ve které tě přesila nepřítel zabije. Umřeš jako hrdina!”

„Ne. Můj film má šťastný konec. Ve chvíli kdy to nikdo nečeká, přichází záchrana.“

„Aha.“

„Ještě na to máme pár sekund...”

Mark se na malou chvíli zamyslel.

„Ale tohle přece je šťastný konec,” upozornil pak Davida. „Až se probudíme, svět bude ještě daleko úžasnější než dneska...”

„Obzvlášť jestli si s námi přijdou vyřídit účty klienti IceLiftu...”

„Toho bych se nebál. Podle mě je tohle jasný šťastný konec.“

„To teda není. Šťastný konec bych poznal na první pohled...”

„Je to šťastný...”

Markova slova přehlušily zvuky poklopů, které začaly uzavírat prostory van.

David zavřel oči.

Začal syčet jakýsi ventil. Ve vaně bylo najednou hrozně horko. Vzápětí se ochladilo.

David ještě víc stáhl víčka. „Takhle si šťastný konec fakt nepředstavuju...“

###

Díky všem, kdo se zasloužili o vznik této knihy. Za všechny poznámky k jejímu rukopisu i za pomoc při přípravě jejího vydání. Díky i všem, kdo knihu dočetli až sem. (A omlouvám se těm, kdo čekali opravdový a nefalšovaný happy end.) Díky i magazínu 3DJournal.com o 3D fotografii a 3D videu, který umožnil vydání klasické papírové verze této knihy.

Petr Mandík ([facebook.com/petrmandik](https://www.facebook.com/petrmandik)), duben 2009